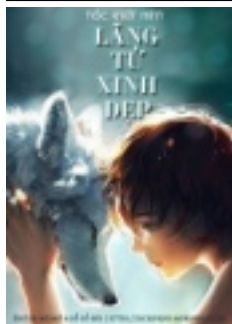

Lãng Tử Xinh Đẹp

Contents

Lãng Tử Xinh Đẹp	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	31
12. Chương 12: Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	53
19. Chương 19	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	61
23. Chương 23	65
24. Chương 24	69
25. Chương 25	73
26. Chương 26	75
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29	82
30. Chương 30	84
31. Chương 31	88
32. Chương 32	90
33. Chương 33	93
34. Chương 34	96
35. Chương 35: Ngoại Truyện: Lên Lớp	103
36. Chương 36: Thời Niên Thiếu (pi)	106
37. Chương 37: Ngoại Truyện: Thời Niên Thiếu (pii)	110
38. Chương 38: Ngoại Truyện: Thời Niên Thiếu (piii)	114
39. Chương 39: Thời Niên Thiếu (piv)	117

Lãng Tử Xinh Đẹp

Giới thiệu

Cô thật sự không cố ý chơi trò ngu ngốc giả vờ căm điếc trước mặt anh. Ai bảo anh có sức hấp dẫn v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-tu-xinh-dep>

1. Chương 1

Anh có thể thấy rõ ràng viên đạn đang bay về phía mình.

Anh rất bình tĩnh, dường như thế giới trở nên chậm lại, trong một phần ngàn vạn giây đó, anh cảm giác được adrenalin chạy tán loạn toàn thân, tất cả sự vật tại thời điểm đó đều như chuyển động với tốc độ chậm.

Viên đạn ấy nhanh chóng bắn tới, sượt qua sống lưng đầy mồ hôi của anh. Bụi cát bị gió cuốn tung bay, nhìn ánh mắt tàn bạo của kẻ địch, cô gái nhỏ trong lòng anh sợ sệt kinh hoàng run rẩy, nước mắt thấm ướt cả vạt áo anh.

Tất cả đều vô cùng thông thả.

Đạn trong hộp đạn vừa mới dùng hết, dưới hòng súng uy hiếp của đối phương, anh mỉm cười vút súng xuống, nhưng đương nhiên lời cam đoan của bọn khôn kiếp này đều không đáng giá tiền, cho nên đối phương nổ súng.

Mục đích nổ súng là vì diệt khẩu, mục tiêu là cô bé kế thừa gia tài bạc tỉ trong ngực anh, còn cả anh nữa.

Viên đạn bắn về phía anh, xé rách không khí, xẹt qua gió lớn.

Anh ôm cô bé kia, không chút do dự xoay người né tránh viên đạn, đồng thời rút con dao nhỏ trong đai lưng, phi về phía bọn chúng.

Phốc.

Anh nghe thấy tiếng đạn găm vào trong thịt mình, nhưng cũng thấy con dao của mình sau một giây đâm vào chính giữa ngực mục tiêu. Đối phương kinh ngạc trừng mắt nhìn anh, ngã xuống.

Gió còn đang thổi, anh cúi đầu xem xét người ủy thác.

“Em có sao không?”

Cô gái nhỏ bé nâng đôi mắt đắm lệ, lắc đầu, trên người không hề có vết đạn.

Tốt lắm.

Sau đó, đau đớn mới bắt đầu lan tràn, anh buông cô bé ra, ngồi dưới đất, dựa vào tường đá sụp đổ bên vách núi đen, lấy điện thoại ra, vừa thông báo với đồng bạn vừa tự cầm máu.

Lẽ ra anh nên mặc áo chống đạn, nhưng nếu mặc lũ chết tiệt kia sẽ không tin anh. Dù sao làm gì có ai về tổ chức còn võ trang toàn thân chứ?

Anh cần lấy được sự tín nhiệm của bọn chúng, để lũ khốn kiếp đó tin rằng anh cũng là một tên khốn kiếp, là đồng bạn của bọn chúng, cho nên anh chỉ mặc áo sơmi, mà không phải áo chống đạn có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của anh.

Dù thế nào, anh cố gắng hết sức tránh điểm yếu.

Anh cố gắng hết sức, thật sự, nhưng viên đạn xuyên qua thân thể anh, anh cảm giác được máu tươi đang chậm rãi thấm ướt cái mông đáng yêu của anh. Mà mọi vật trước mắt đã bắt đầu trở nên mơ hồ.

Anh đang mất máu.

Sức lực bị máu mang đi, đầu anh trống rỗng. Nhìn bầu trời u ám, đã bắt đầu đổ mưa rồi.

Anh chưa dám mang cô bé về tòa biệt thự kia, anh chưa nhận được tín hiệu an toàn, cho nên anh mang theo cô bé kia tiếp tục trốn ở sau tường đá. Nhưng vết thương quá thật đã phân tán lực chú ý của anh, cho nên khi người đàn ông kia đột nhiên xuất hiện, thì hắn đã tiếp cận bọn họ rất gần.

“Ngoan, người đẹp nhỏ, em mắt nhắm lại, OK?” Anh nói nhỏ bên tai cô bé.

Cô bé con tóc vàng ngoan ngoãn gật đầu, anh mỉm cười, dùng áo khoác che trên người cô bé, sau đó lặng lẽ đi đến phía sau tên sát thủ kia. Tuy rằng phục kích giúp anh bắt buộc được tên khốn đó nộp vũ khí, nhưng tên này cao lớn cường tráng, sau một hồi ẩu đả, anh không còn sức cũng không dám mạo hiểm. Một lần nữa không chế sức mạnh, anh tay không làm thịt tên sát thủ kia, nhưng cũng đã trúng vài đấm.

Xong việc, anh mỗi một quỳ rạp xuống bãi cỏ, thấy máu mũi của mình tí tách nhỏ xuống.

Anh vừa lạnh, vừa ẩm, vừa đói, gần như không phân biệt rõ trên người mình là máu hay là mưa. Anh lau máu mũi ngoài miệng, ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời.

Khi chân trời lóe lên ánh sáng bạc, tiếng sấm rền vang lên, một người khác nhào về phía anh, nắm đấm giáng xuống như mưa rơi, không ngừng giã lên người anh. Trong lúc hoảng hốt, gương mặt người đàn ông đó vụn vỡ rồi lại biến thành ác quỷ đời này anh hận nhất.

Không, không thể nào, người nọ đã chết rồi.

Anh há miệng thở hổn hển, trợn to mắt dưới làn mưa tầm tã. Gương mặt người trước mắt vẫn là người đàn ông anh căm thù đến tận xương tủy kia, rít gào như dã thú.

Anh biết rõ chuyện này không thể nào xảy ra, rồi anh đột nhiên nhận ra.

Lúc này, có lẽ anh thật sự đã xong đời rồi.

Anh nghĩ vậy, nhưng trong đầu lại chỉ hiện lên một suy nghĩ khác.

Anh muốn về nhà, thật sự.

Nháy mắt tiếp theo, đầu đã trúng một phát thật mạnh

Trong mồ hôi lạnh như băng, anh bừng tỉnh.

Có một giây, anh cho rằng mình vẫn còn đang ở dị quốc xa xôi kia, nhưng trí nhớ nhanh chóng quay về. Anh nhìn đèn hình hoa trên trần nhà, sau đó hít vào một hơi thật sâu.

Đèn là do chị Hiếu Dạ chọn, chụp đèn như hoa lan chuông màu trắng, hơn nữa trên tay anh không có máu. Anh sờ mồ hôi trên ngực bụng, nghĩ, máu tươi dính hơn nước, đây là mồ hôi, không phải máu của anh hoặc người khác.

Anh về nhà rồi.

Ngày đó, anh Võ và chị Lam kịp thời tới nơi, cứu anh một mạng.

Anh ở nhà, an toàn nằm ở trên giường mình.

Nhưng anh vẫn không thích ác mộng này, đặc biệt là đoạn ngắn không thật vụn vỡ phía sau.

Nhiều mây, anh để thân thể trần trụi xoay người xuống giường, miệng vết thương ở thắt lưng vẫn hơi đau, nhưng đã không còn trở ngại. Khả năng hồi phục của anh trước giờ vẫn rất tốt.

Ngoài cửa, trời vẫn mờ mờ nhưng cũng sắp sáng rồi.

Ranh giới giữa biển và trời thoáng hiện lên cách đó không xa, anh nhìn thấy ánh sao lấp lánh, còn có bóng rùng rùng.

Hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời.

Anh xoay người đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen bắt đầu xối rửa mồ hôi lạnh, sau đó thuận tiện rửa mặt đánh răng, chuẩn bị đi ra ngoài chạy buổi sáng.

Anh còn đang nghỉ phép, nhưng anh cần rèn luyện thể lực, anh không thích cảm giác suy yếu. Trải qua hơn một tuần lễ tĩnh dưỡng, tất cả lại bắt đầu trở nên nhàm chán rồi.

Thật là.

Bởi vì bị thương, anh đã bỏ lỡ một nhiệm vụ vốn thuộc về mình, nhưng có lẽ anh có thể xin anh Võ nhiệm vụ khác để làm.

Anh cần nhiệm vụ, nó luôn có thể phân tán lực chú ý của anh.

Anh lau khô thân thể, mặc quần áo thể thao, đi giày vải, tản bộ đến làn đường, bắt đầu chạy chậm.

Khi mặt trời mọc, trời cao trong xanh.

Đồi núi nhấp nhô chập chùng dưới bầu trời, xanh ngắt giống như vẽ.

Sao Kim phía Đông nằm trên mặt biển xanh thẳm, ánh sao lấp lánh màu bạc, cho đến khi mặt trời nhô lên khỏi mặt biển, mới bị ánh vàng che đi.

Sáng sớm sáu giờ, không khí còn hơi lạnh.

Mấy con chó còn đang nằm bẹp trên vạch phân cách làn giữa đường, đàn chim sẻ giương cánh bay ngang trời xanh sau đó đậu trên hàng dây điện đen, nhìn giống hệt như những khuôn nhạc.

Trên đường, mấy chiếc xe tạp hóa lục tục tiến đến, đàn ông cùng phụ nữ rút vải nhựa che bên trên, bận rộn bày đủ loại hàng hóa đa dạng lên sạp quán.

Đây là một khu chợ truyền thống nằm ven biển, trong gió có hương vị biển mặn tươi mới.

Đương nhiên, cũng hấp dẫn một vài con mèo lân la. Khi mọi người vội vàng chuẩn bị buôn bán lũ mèo to dẫn mèo nhỏ nhanh như chớp lướt qua hàng quán.

Chỉ thoáng chốc, hàng hóa ở chợ dần dần đã được bày ra hết.

Nửa giờ trôi qua, những bà nội trợ đi mua đồ ăn bắt đầu xuất hiện, tiếng người ồn ào, rao hàng cũng dần nhiều lên.

Ông chủ quán thịt heo vung dao chặt sườn, bà chủ quán thịt bò cầm dao sắc dài nhỏ cắt ức bò, ông chủ bán hoa quả vội vàng cân hoa quả cho khách, bác gái bán cá đứng trước quán cao giọng giới thiệu đủ loại cá sáng nay vừa mới đánh bắt về bờ.

Giống như chủ quầy hàng khác, bà chủ cửa hàng rau Đàm Như Nhân, từ sáng sớm đã dùng xe vận tải nhỏ đến sửa sang lại quầy hàng, đặt rau quả tươi mới rực rỡ muôn màu lên giá.

Tuy rằng Đàm Như Nhân là một trong ít những người buôn bán trẻ tuổi chưa đầy ba mươi ở cái chợ này, nhưng buôn bán không hề qua loa.

Mới mở hàng, cũng chỉ thấy bóng dáng của mình cô lượn quanh quầy hàng gọn gàng, lúc thì trả tiền thừa, lúc thì cân rau. Lúc tính tiền, vẫn còn không quên tùy tay nhét hai cây hành vào.

“Bà chủ, cà rốt bán thế nào?”

“Một túi năm mươi đồng, rất rẻ đó.” Cô tươi cười đáng yêu, thân thiết trả lời, không quên thuận miệng giới thiệu: “Trứng gà là buổi sáng hôm nay mới đẻ, tôi tự mình tới nông trại chọn đó, thuận tiện mua một cân nhé? Cà rốt xào trứng ăn với cơm rất tuyệt.”

“Tốt, vậy lấy một cân trứng đi.”

“OK, không thành vấn đề.” Cô vui vẻ trả lời, tay trái nhặt trứng, tay phải lấy tiền. Vừa mới đưa cà rốt và trứng gà xong, bên kia đã có thêm một người tới hỏi.

“Cà chua bao nhiêu một cân?”

“Cà chua hạ giá, một cân chỉ hai lăm đồng thôi.”

“Oa, rẻ thế sao?”

“Bởi vì bây giờ là đúng mùa, rau quả mùa này vừa rẻ vừa ngon lại còn rất dinh dưỡng. Cà chua này còn nguyên cành lá, là chín mới hái xuống đây, cam đoan tươi mới. Chị gái à, em bảo này, nhân lúc bây giờ còn rẻ mua về nấu sốt cà chua, để trong tủ có thể bảo quản rất lâu.”

“Ai ôi, em gái này sao miệng ngọt vậy, tôi đáng tuổi mẹ em, sao lại gọi là chị gái được chứ, ha ha ha . . . . .”

“Không đâu không đâu, nhìn chị thật sự rất trẻ mà, ha ha ha a. . . . .” Nhìn bác gái phúc hậu kia, cô không chớp mắt vỗ vỗ vai đối phương, vẫn cười ngọt ngào như trước.

Tuy rằng biết rõ cô trợn mắt nói dối, đối phương vẫn vui vẻ mua một túi cà chua lớn.

2. Chương 2

“Cô ơi, có bí đao không?”

“Có, đương nhiên là có. Người đẹp muốn nấu canh sò bí đao sao?” Thấy trên tay khách cầm một túi sò, cô cầm bí đao còn tiện tay tặng một củ gừng.”Đây, của cô đây.”

Vị khách được gọi là người đẹp kia cầm bí đao và gừng, vui vẻ rời đi.

“Cô có nắm hương Puli không? À, đúng rồi, tôi còn muốn một cây bắp cải Lê Sơn nữa.”

“Nắm hương Puli ở bên cạnh, bắp cải Lê Sơn ăn ngọt và ngon nhất, anh thật lợi hại, rất biết chọn! Muốn nhân tiện lấy chút cà rốt hữu cơ không? Xào hay hầm canh đều rất ngon!”

Đang lúc cô liên mồm tán gẫu đẩy mạnh tiêu thụ với khách, đột nhiên có người lớn tiếng gọi tên cô.

“Như Nhân, mau mau mau, đổi tiền lẻ cho anh với, khách đang chờ anh trả tiền thừa ”

“Thật là, không phải hôm qua đã nhắc anh phải nhớ đổi tiền lẻ rồi sao?” Đàm Như Nhân buồn cười nhìn người đàn ông từ hàng bán cá phía đối diện vội vàng chạy tới, đưa đồ trong tay cho khách, sau đó rút từ trong tạp dề ra năm trăm và một trăm tiền lẻ đổi cho đối phương.

“Cảm ơn! Hôm nào sẽ mời em ăn cơm!”

“Miễn đi, chờ anh mời, tự em nấu còn nhanh hơn!” Cô nâng tay đuổi anh, cười từ chối, “Mau về đi, khách đang đợi trả lại kia kìa.”

Tiểu Lâm bán cá ngượng ngùng gãi đầu cười ngây ngô, cầm tiền trở về quầy hàng của mình.

Như Nhân cười khê ra tiếng, lắc đầu, lại tiếp tục chào hỏi khách hàng.

Phiên chợ náo nhiệt, người đến người đi, chỉ chớp mắt đã hết một buổi sáng. Khi gần đến giữa trưa, đám đông cuối cùng cũng thưa dần.

Mười giờ hơn, người nên đi làm cũng đã đi làm, khách xuất hiện lúc này hơn một nửa là không vội, tốp năm tốp ba, nhàn nhả dạo chợ.

Thừa dịp vắng người, cô thu dọn rau quả trên đất tiện lấy cái giỏ đựng đồ ăn ra, người đàn ông kia xuất hiện vào lúc này.

Gần như ngay trong nháy mắt anh bước vào chợ, cô đã chú ý tới anh.

Người đàn ông dáng người khỏe mạnh, làn da ngăm đen. Trong đám khách hàng phần đông là các ông các bà nội trợ, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông cường tráng đeo kính đen như vậy có vẻ vô cùng bất mắt.

Nhìn anh chậm rãi đi tới, sự khấn trương khó hiểu bắt đầu bò lên sống lưng cô. Đàm Như Nhân xoay người sửa sang lại bề ngoài của bản thân. Cô vội phủi vụn đồ ăn trên tạp dề, nhanh chóng vuốt lại mái tóc đen rối bời xòa xuống trán sau một buổi sáng, còn không nhìn được sờ sờ mặt, kiểm tra xem trên mặt có còn đồ ăn vụn hay không.

Cô biết giờ mình nhìn rất ngốc*, hướng hồ dù cô sửa sang lại thế nào, cũng không thể đột nhiên biến thành người đẹp vô địch thế kỷ, nhưng cô không kiềm chế được. Cô không kiềm chế được xúc động muốn kiểm tra bề ngoài của mình, giống như cô không kiềm chế được mỗi lần nhìn anh, trái tim trong lồng ngực lại giống như nai con chạy loạn.

- Nguyên văn là Tam Bát (38) đọc giống Stupid trong tiếng Anh

OK, Đàm Như Nhân, đừng khấn trương, anh ấy cũng là người, không khác gì những người khác cả

Mới là lạ! Cô biết rõ anh khác mọi người ở chỗ nào!

Cô hi vọng anh có thể chú ý đến cô.

Cô không xinh đẹp, nhưng cô biết dáng người cô rất đẹp. Lao động trong thời gian dài khiến cô chỗ nào nên lồi thì lồi, chỗ nào nên vểnh thì vểnh, dù qua mười năm nữa cũng không lo rũ xuống.

Đàm Như Nhân rũ mắt cúi đầu nhìn bộ ngực rất có ‘tiềm năng’ của mình, nghĩ xem có nên kéo thấp cổ áo xuống một tý nữa, bày ra chút ‘vốn liếng’ của mình hay không.

Chỉ một giây, cô liền vứt suy nghĩ này đi.

Đừng nói đùa, bình thường chỉ cần anh đứng trước mặt cô, cô đã luống cuống muốn chết rồi. Cô không dám tưởng tượng nếu người đàn ông này nhìn chăm chăm vào ‘kênh rạch’ của cô, cô có xuất hiện phản ứng kỳ quái gì không nữa.

Hướng hồ, ôi trời, rốt cuộc cô đang nghĩ cái quái gì thế này? Nơi này là chợ, trên người cô còn mặc tạp dề bán đồ ăn và giày, tại trường hợp và thời cơ như thế này, cô thật sự cho rằng tên kia sẽ bởi vậy mà đột nhiên cảm thấy cô rất đẹp, mở miệng hẹn cô ra ngoài hoặc thổ lộ với cô sao?

Đương nhiên là không có khả năng.

Chưa kể đến cô đối với người đàn ông này không có ham muốn không an phận nào . . . . . Được rồi, cô thừa nhận cô đối với anh là có chút ảo tưởng nho nhỏ, nhưng trên cơ bản, cô muốn ình xinh đẹp một chút, để anh cảm thấy cô rất xinh đẹp có gì không đúng sao?

“Bà chủ, tôi muốn hai cây rau chân vịt.”

Khách hàng kêu to khiến cô phục hồi lại tinh thần, vội vàng xoay người lấy đồ, tính tiền cho khách, lại thấy người đàn ông khiến cô mặt đỏ tim đập đã đi tới trước quầy hàng.

Anh dùng đôi mắt thâm thúy kia nhìn cô, sau đó mỉm cười.

“Hi, chào buổi sáng.”

Một giây đó, cô vẫn giống những lần trước, ngừng thở, cứng ngắc hóa đá, nhanh mồm nhanh miệng đã là chuyện trước kia, tay chân nhanh nhẹn cũng thành mộng cũ đêm qua.

Cô há miệng, ngáy người nhìn anh đi vào cửa hàng của cô.

“Chào buổi sáng.” Anh mỉm cười, dường như đã quen với phản ứng ngốc nghếch chậm chạp cô, chỉ lặp lại lời chào ân cần.

Cô đỏ mặt, hoàn hồn cố gắng hé miệng, suy yếu đáp lại một tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Chào. . . .”

Lúc anh đi tới đứng lại trước mặt cô, cô càng không kìm chế được cúi đầu xuống, lùi lại một bước, không dám nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, nhưng vẫn chú ý tới áo T-shirt trên người anh dán lên lồng ngực đầm mồ hôi.

Vài tuần trước, lần đầu tiên anh xuất hiện trong cửa hàng mua đồ, tuy rằng màu da ngăm đen, khí sắc lại rất khó coi.

Lúc mới đầu, cô cũng không đặc biệt chú ý tới anh, người đến cửa hàng rất nhiều, cô vội vàng tiếp rất nhiều khách, nhưng lúc anh vì dưới chân bất ổn mà lão đảo, vừa khéo ở bên cạnh cô nên cô thuận tay đỡ anh.

Một giây sau, anh ngẩng đầu, dùng đôi mắt, xinh đẹp thâm thúy lại trầm tĩnh như suối nhìn cô, nở nụ cười nhẹ lại có chút đáng yêu.

Sau đó cô liền hóa đá, chỉ có thể há mồm sững sờ nhìn anh.

Từ đó về sau, anh ba ngày hai bữa sẽ đến mua đồ, lần nào cô cũng bị nụ cười đáng sợ kia giật điện, hóa đá một lúc. Mỗi khi cô phục hồi tinh thần, cũng vẫn khần trương đến mức không biết đặt tay chân vào đâu, giống như chúng nó là đột nhiên mọc ra vậy. Có khi cô thậm chí còn cảm thấy mũi miệng mình còn không ở đúng vị trí vốn có.

Khi anh xuất hiện, cô luôn luống cuống chân tay, vô cùng luống cuống, ngay cả tiếng nói cũng biến mất tăm.

Cô biết mình như thế rất tệ, nhưng cô không thể khống chế.

Mỗi một ngày qua đi, anh cũng dần cường tráng khỏe mạnh lên, từ một người nhìn có vẻ suy yếu như mèo bệnh đảo mắt đã biến thành người đàn ông hấp dẫn khiến phụ nữ quay đầu nhìn chăm chú.

Đáng tiếc, tuy mỗi buổi sáng cô luôn cố gắng thôi miên bản thân đừng cảm một tý, nhưng bệnh vừa thấy anh đã luống cuống vẫn không khá hơn là bao.

“Hôm nay cái củ có vẻ rất ngon?” Người đàn ông đã mở miệng.

“. . . .” Trong lòng bàn tay tuôn đầy mồ hôi, cổ họng cô co rút nhanh, chỉ có thể luống cuống tay chân xoay người lấy cái túi to, vội vàng đưa cho anh.

“Dường như cà tím mùa xuân ăn cũng rất ngon ?”

“. . . .” Tiếng của anh dường như ở sát bên tai, cô không dám ngẩng đầu, hai mắt nhìn bốn phía muốn phục vụ khách khác để phân tán lực chú ý, để bản thân biểu hiện bình thường một chút. Đáng tiếc vào lúc này ngoại trừ anh ra thì không còn ai khác.

“Cô có đề nghị gì không?” Mặc dù cô không trả lời, anh vẫn mở miệng hỏi lại.

Đề nghị? Trước xin nhờ ông trời trả lại dũng khí và giọng nói cho cô đi.

Đàm Như Nhân cúi đầu bi thương lăm lăm trong lòng.

Bỗng dưng, một đôi bàn tay to đốt ngón tay rõ ràng duỗi đến trước mắt, chọn lựa ớt ngọt trước người cô. Cánh tay cường tráng lướt qua cánh tay cô.

Nóng rát như tia chớp từ nơi tiếp xúc lan ra.

Cô hít một hơi, rất giống nữ sinh mười ba tuổi, mặt đỏ tim đập lão đảo lui ra, nhưng anh dường như không chú ý tới, rất tự nhiên tiếp tục cầm một quả lại một quả ớt ngọt màu sắc rực rỡ.

Như Nhân lén lút lùi lại một bước, muốn cách xa người đàn ông này một chút, để mình có thể thở. Mà khi cô di chuyển, anh lại đi theo.

Cô hoảng loạn lùi lại vài lần, lại lùi tiếp, tiếp tục lùi lùi lùi, cho đến khi không thể lùi được nữa, đến tận tít trong cùng của quầy hàng.

Người đàn ông kia cầm nắm, măng tây, súp lơ xanh, loại nào cũng vừa khéo ở gần bên cô.

Ông trời ơi, phía sau cô đã là tường, không còn chỗ để mà lùi nữa.

Mà anh đã gần ngay trước mắt, gần đến nỗi cô có thể thấy đường vân trên áo anh, còn có vân da và mạch máu trên cánh tay cường tráng của anh, yết hầu di chuyển lên xuống khi anh nói chuyện, thậm chí cả vết sẹo cũ nhàn nhạt trên cằm anh.

Cô có thể ngửi thấy mùi mồ hôi nhẹ nhàng khoan khoái trên cơ thể anh, cũng có thể nhận thấy được hô hấp của anh, còn có nhiệt độ cơ thể trên người anh phát ra. Cô tin rằng khi anh đến gần lồng ngực trên người cô đã dừng hết lên, giống nam châm hút sắt vậy.

Cả trái tim trong lồng ngực cũng đập thành thịch như vừa chạy trăm mét, muốn nhảy ra khỏi cổ, mặt cô cũng nóng giống như lửa thiêu vậy.

Để lấy ngơ và mắng, anh lại đứng gần thêm một chút.

Xin nhờ, đừng ép sát vào đây nữa. . . . .

Ở sâu trong nội tâm, xuất hiện gào thét nho nhỏ giống như vui mừng.

Cô nhát gan cụp mí mắt xuống thấp, Đàm Như Nhân nhẹ nhàng thở hổn hển một hơi, nắm chặt nắm tay, để tránh bản thân không nhịn được. . . . . nói thật, cô không biết cô muốn vươn tay chạm vào anh hay là đẩy anh ra; dù làm thế nào cũng đều không phải biện pháp sáng suốt, người ta vốn chẳng làm gì cô cả.

Anh cũng chỉ là đứng ở trước mặt cô mà thôi, cô ngay cả ngẩng đầu lên, liếc anh một cái cũng không dám.

Giờ mới vừa vào xuân nhưng cô cảm thấy mình giống như bị cảm nắng, đầu óc choáng váng, tim đập thình thịch ở trong tai.

“Lấy những thứ này đi, bao nhiêu tiền vậy?”

Cô cúi đầu, nhìn rau dưa trên tay anh, đầu không thể tính toán, chỉ có thể tùy tiện giờ lên hai ngón tay.

“Hai ngàn?”

Cô phát hoảng, dùng sức lắc đầu.

“Hai trăm?” Anh hỏi lại.

Như Nhân gật đầu, lúc này thật sự chỉ ước gì anh mau đi đi, thời gian hạnh phúc luôn qua rất nhanh, tuy rằng cô rất muốn anh ở lại lâu một chút, nhưng cô sắp thiếu khí thở rồi, anh mà không đi, cô sẽ hít thở không thông rồi té xỉu cho coi.

Anh lấy ra hai trăm đồng đưa cho cô.

Cô cẩn thận cầm lấy, tránh đụng vào ngón tay đốt người của anh, vội vã nhét tiền vào túi tạp dề.

Chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Người đàn ông lấy điện thoại ra, vội bắt máy.

“Alo? Tôi đây.”

“Ừ, ừ, tôi hiểu rồi.”

“Được, không thành vấn đề.”

Anh cúp điện thoại, sau mới nghĩ ra trên tay mình còn cầm một túi rau dưa lớn. Anh nhìn cô, lại nhìn trên tay rau dưa, sau đó mỉm cười, hỏi.

“Cô có thích rau tươi trộn bơ chưng với cơm không?”

Một câu hỏi này anh nói thật trôi chảy, hơn nữa còn quá gần gũi, thật sự thật quá gần gũi.

Đó tuyệt đối không phải ảo giác của cô, anh không chỉ đứng ở trước mặt cô mà thôi, hô hấp ấm áp phát qua lỗ tai cô, giống như anh áp sát bên tai cô, khiến cả người cô run lên.

Như Nhân lấp bấp kính hải vội ngẩng đầu, đã thấy anh lại thật sự cúi đầu, áp bên tai cô. Cô đột nhiên ngẩng đầu, khiến cánh môi sượt qua vành tai anh.

Cô hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy anh chậm rãi ngẩng đầu lên, con ngươi màu đen mang theo ý cười nhìn thẳng vào cô, khóe miệng khẽ cong lên.

“Giữa trưa cô có rảnh không?”

3. Chương 3

Cô lại ngây người.

Cô gái nhỏ này, môi đỏ mọng hé mở, mắt hạnh mở to.

Hôm nay cô lấy một chiếc khăn màu trắng hoa xanh để trùm đầu. Trước giờ cô chưa từng buộc khăn, nhưng có lần anh đến mua đồ thấy trên tóc cô dính lá rau cần, anh không nhịn được vươn tay gỡ xuống hộ cô. Lúc ấy, anh còn tưởng rằng cô sẽ té xỉu.

Từ đó về sau, cô bắt đầu buộc khăn trùm đầu.

Anh lẽ ra không nên trêu cô, nhưng anh không nhịn được, phản ứng của cô thật sự rất đáng yêu.

Trước kia cũng từng có người khác phái có tình cảm với anh, anh cũng học được làm thế nào nhận ra dự vọng hấp dẫn giữa nam và nữ từ rất sớm. Anh thấy chuyện này rất thú vị, cũng biết phải làm thế nào để được đối phương đáp lại.

Nói ngắn gọn, anh rất có duyên với người khác phái.

Nhưng cho tới bây giờ chưa có ai, chưa có bất kỳ ai biểu hiện rõ ràng như cô, thậm chí lại nhất gan. Lúc đầu anh còn tưởng rằng tính cô vốn như thế, sau này mới phát hiện không phải. Chỉ ở trước mặt anh cô mới luống cuống e lệ như vậy, đối mặt với những người đàn ông khác, cô ăn nói rất lưu loát.

Cô ngây ngốc, ngơ ngác nhìn anh, đôi môi hồng mềm mại tựa như quả mận đào chín mọng, cái miệng nhỏ nhắn vẫn hé mở nhưng mãi mà không thốt nên lời.

Không được đáp lại, anh chỉ phải mở miệng lần nữa.

“Tôi sợ mình mua quá nhiều, có lẽ cô có thể giúp tôi giải quyết một phần cơm chừng.” Đương nhiên, nếu có thể nói chuyện phiếm với cô gái dễ thương đang thầm mến anh này, sẽ làm cơm trưa càng thêm vui vẻ.

Mắt cô mở to hơn nữa, nhưng vẫn chưa tìm được giọng nói về.

Anh cười nhìn cô, vươn tay gỡ lá khoai lang trên khăn trùm đầu của cô xuống, nói: “Mười hai giờ thu quán, tôi sẽ đến đón cô, được không?”

Được không? Được không? Đương nhiên là được

Trong đầu cô bùng nổ hết lớn, nhưng trong thế giới thực, Đàm Như Nhân lại chỉ có thể đỏ mặt hồng tai nhìn anh, nhép nhép miệng, lại không nói được gì. Cô dùng hết tất cả sức lực, rốt cục cũng gật được đầu.

Lại một lần nữa anh cong khóe môi, cười nhìn cô, khen ngợi: “Tôi thích khăn trùm đầu của cô, rất đáng yêu.”

Mặt cô đỏ nhưng lại tiếp tục đỏ hơn nữa.

Lúc này cô gái này thật sự nhìn rất ngon miệng, suýt chút nữa là anh cúi đầu hôn cô rồi.

Thật sự, suýt chút nữa mà thôi.

May mà đúng lúc này có khách vào cửa hàng, lý trí cũng quay về trong đầu người đàn ông. Anh thu tay, xoay người rời đi, để lại cô đỏ bừng cả mặt tiếp tục buôn bán.

Đàm Như Nhân mềm nhũn cả chân.

Trời ạ, người đàn ông kia hẹn cô, anh thế nhưng lại mở miệng hẹn cô?

Mặt hồng tim đập ôm môi, cô có một giây hoài nghi mình vừa mới nằm mơ hão huyền, cho nên cô không nhận được chạy ra khỏi quầy hàng. Người đàn ông kia còn ở trên đường, đang đi về phía cửa ra.

Cho nên vừa rồi anh thật sự ở trong này? Anh thật sự hẹn cô sao?

Hai giờ sau đó, cô vô cùng lo lắng, trái tim bất ổn nhảy loạn, còn liên tục tính sai giá, trả nhầm tiền.

Khi cô đang đầu óc choáng váng dọn hàng, cảm thấy có lẽ mình hiểu nhầm ý anh, tên kia lại đứng mười hai giờ xuất hiện.

Đáng chết, sớm biết thế cô đã xông về nhà thay quần áo, ít nhất là thay váy.

Nhưng trời mới biết, vì nguyên nhân đáng buồn nào đó, cô chưa từng thực sự tin rằng người đàn ông này sẽ để ý cô.

Cô cần đi thay quần áo, cần rửa sạch tay, cần sửa sang lại tóc, cần trang điểm nhẹ, xúc nước hoa ..v...v...

Cô thì tay chân luống cuống nhưng anh thì không, ngược lại còn bình thản ung dung giúp cô nâng những sọt rau quả còn chưa bán được lên xe tải, động tác gọn gàng nhanh chóng. Cơ bắp của người này không phải tập cho đẹp, mỗi một tác trên người anh đều hàng thật giá thật, cũng không trong giồng đám công tử thành phố.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, Đàm Như Nhân đã biết anh không giống những người khác. Anh hổ bị đặt nhầm trong đàn mèo, đã tính khó thuần.

Lén liếc nhìn người đàn ông tự động ngồi vào ghế phụ trên xe tải nhỏ của mình, cô nuốt nước miếng, không biết vì sao đột nhiên có xúc động muốn xuống xe chạy trốn.

Nhưng cô chờ mong ngày hôm nay đã rất lâu, cô luôn thầm mến anh, nhưng cô cũng vẫn cho rằng chuyện này sẽ không phát sinh. Nhưng nó đã xảy ra, anh chủ động hẹn cô, giờ này khắc này thậm chí đã ngồi trên xe cô, còn mở miệng chỉ đường cho cô.

Cô nắm chìa khóa xe, tim như nổi trống. Cô không thể tin được lại có một ngày như hôm nay, người đàn ông này để ý cô.

Giấc mộng trở thành sự thật thì phải nắm chắc cơ hội.

Đàm Như Nhân tự nhủ, sau đó hít một hơi thật sâu, vặn chìa khóa khởi động xe, lái xe đến nơi anh chỉ. Nơi đó cách chợ không xa, trên thực tế, nhà anh ở rất gần, đi năm phút đồng hồ sẽ đến, lái xe đương nhiên sẽ nhanh hơn.

Khi cô tắt máy, anh nhảy xuống xe, sau đó quay đầu mỉm cười với cô.

Đàm Như Nhân không biết mình xuống xe thế nào, thậm chí không nhớ rõ mình cùng anh lên lầu, đi qua phòng khách, đi xuống phòng bếp thế nào, chỉ nhớ rõ chờ khi cô phục hồi lại tinh thần, cô đã ngồi xuống bàn cơm trong phòng bếp nhà anh, ăn món rau tươi trộn bơ chưng với cơm nóng hầm hấp.

Vừa ăn miếng đầu tiên, cô đã bị mùi vị kia làm bùng tỉnh.

“Đây. . . . . Đây là anh nấu sao?” Cô phát hoảng, giật mình ngẩng đầu lên, rót cục đôi mắt nhìn về phía người đàn ông ngồi ở đối diện, lần đầu tiên nói được một câu bình thường mà thông thuận.

Anh vui vẻ nở nụ cười, cầm thìa nói: “Đúng.”

“Rất. . . . . rất ngon. . . . .” Cô lắp bắp khen ngợi.

“Cảm ơn.”

Tay nghề của anh có thể sánh với đầu bếp ba sao của nhà hàng Michelin Star. Nhưng vừa nhìn đến đôi mắt đen láy như có trăm vạn sức hấp dẫn của anh, tim cô lại đập rạo rục. Sợ bị anh nhìn ra cảm giác của mình, cô không khỏi e lệ cúi đầu xuống, nhưng vẫn không nhận được ăn thêm một miếng cơm.

Cô đói bụng, bận rộn cả buổi sáng, khiến cô đói đến nỗi ngực dán vào lưng.

“Cô là lần đầu tiên hẹn hò với đàn ông sao?”

Vấn đề này khiến cô suýt chút nữa phụt cơm trong miệng ra, cô nhin xuống nhưng bởi vậy lại bị sặc ho không ngừng.

Anh nhanh chóng rút tờ giấy lau mặt cho cô.

Như Nhân xấu hổ lúng túng cầm giấy che miệng lại, trợn mắt nhìn anh, cãi lại.

“Tôi mới. . . . . Tôi đương nhiên đã từng hẹn hò.”

Anh nhướn mày.

“Cho nên cô ở trước mặt người đàn ông mình thích đều. . . . . thẹn thùng như vậy sao?”

Khí nóng bao phủ toàn thân, đôi mắt đen láy của cô lại trợn lên. Lúc này cả lỗ tai cũng đỏ, giọng nói lại bỏ cô mà đi, một lần nữa cô lại chỉ có thể há hốc miệng.

Được rồi, anh biết cô thích anh.

Cô đoán hành vi khác thường của cô khiến chuyện này chẳng còn là bí mật. Nhưng trong một giây này, cô vẫn rất muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Anh cười khê , chỉ hỏi lại: “Cô tên là gì?”

Cô trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, sau mới phản ứng lại.

Cho nên, người đàn ông này không nhận ra cô? Anh không nhớ sao. Cô không nên thất vọng, anh không nhớ là bình thường. Cô trước giờ cũng không thân quen anh, cô chỉ lén thầm mến anh mà thôi.

Liếm liếm môi, cô luống cuống hé miệng, nói tên.

“Như, Như Nhân. . . . . Tôi tên Đàm Như Nhân, Đàm trong nói chuyện, Như Nhân trong phương thảo như nhân .”

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cô tưởng rằng có lẽ anh sẽ nhớ ra, nhưng anh chỉ mỉm cười, nói: “Đàm Như Nhân, rất êm tai.”

Trong lòng cô nở một đóa hoa đáng yêu nho nhỏ, nhẹ nhàng lắc lư.

Cô cắn môi, thẹn thùng nhìn người đàn ông đối diện, khê nói một câu: “Cảm ơn.”

Nhìn cô e lệ, anh vui vẻ buông dao nĩa, vươn tay về phía cô, “Xin chào.”

Anh muốn bắt tay cô?

Cùng cô?

A, trời ạ.

Mắt hồng tim đập nhìn tay anh, cô cực lực khắc chế trái tim đập như sấm, không nên suy nghĩ bậy bạ, sau mới dám lấy dũng khí nâng tay nắm lấy bàn tay to gần ngay trước mắt .

Tay anh có chút thô ráp, nhưng vô cùng rắn chắc lại ấm áp, cô hi vọng tay mình đừng run rẩy quá rõ.

“Xin chào. . . . .” Cô nhìn người đàn ông ở trước mắt, yếu ớt nói.

Anh cười, mở miệng tự giới thiệu, “Tôi là A Lãng, cô có thể gọi tôi là A Lãng.”

“Tôi. . . . . Tôi biết.”

“Cô biết?” A Lãng nhúu mày.

“Tôi. . . . . À. . . . .” Cô háng giọng, mở miệng nói, “Tôi là bạn học cấp hai của anh. . . . .”

Lần này, đổi thành anh ngẩn người.

Tươi cười trên mặt anh dần biến mất, anh chậm rãi mở miệng, cực kì cẩn thận hỏi lại một lần.

“Cô nói cái gì?”

Cô có chút bất an nhìn anh, nhưng vẫn nhắc lại một lần.

“À, tôi. . . . . Tôi là bạn học cấp hai của anh. . . . . lớp bảy. . . . .”

4. Chương 4

Cô bị đuổi ra ngoài.

Có lẽ nói như vậy không chính xác lắm, dù sao anh cũng không thật sự lấy cớ đuổi cô, hoặc là chửi ầm lên đẩy cô ra khỏi cửa, anh chỉ đột nhiên vội vàng hơn. Vội vàng pha trà cho cô, vội vàng nói chuyện điện thoại, ân cần nhìn cô ăn xong, mỉm cười đưa cô ra cửa.

Mỉm cười, không sai, trên mặt anh luôn luôn mỉm cười.

Nhưng nụ cười này giả dối kinh khủng. Chờ khi cô lấy lại tinh thần, cô đã ngồi trên xe mình, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, duy nhất xác định được một chuyện

Cô bị đuổi. . . . . Không, cô bị mời ra rồi.

Lần đầu tiên hẹn hò đã bị người ta lặng lẽ mời ra ngoài, không biết có bao nhiêu cô gái gặp phải tình huống này?

Ngồi xổm ở sân sau rửa sọt đựng rau, xấu hổ lúng túng cùng uể oải dần hiện lên khuôn mặt cô.

Là cô biểu hiện quá rõ ràng sao? Hay là cô nói sai cái gì?

Cô cũng đâu có nói gì nhiều, cô chỉ nói cho anh, cô là bạn học cấp hai của anh mà thôi, chứ cô đâu có nói những ngày sau này sẽ thường xuyên đến nhà anh, quần lấy anh không buông.

Ngày hôm đó, ở trong chợ nhận ra anh, cô thật sự hoảng hốt đến nhảy dựng.

Dù sao không phải ai cũng có thể tình cờ gặp lại mối tình đầu sau nhiều năm như vậy không đúng, là đối tượng thầm mến.

Cô bỏ rau quả ủng dưới đáy, sắp xếp số còn thừa chưa bán được ít ỏi, bề ngoài vẫn ổn để lại lần sau bán tiếp. Cô thu dọn hết đồ sau đó xách vào phòng bếp nấu canh rau.

Nhiều năm trôi qua như vậy, A Lãng thay đổi không ít, đương nhiên anh trở nên càng thêm cao lớn, cường tráng, cũng trở nên lễ phép, ôn hòa hơn, không hận đời như xưa nữa. Nhưng cô vĩnh viễn nhớ được đôi mắt to đen nhánh xinh đẹp kia, còn có nụ cười xấu xa không kìm chế được mang theo chút lang thang tiêu sái của anh.

Trước kia ở trường học, tầm mắt của cô sẽ luôn bắt gặp đuổi theo bóng dáng ngấm đen của anh.

Khi cô mới bắt đầu chú ý tới anh, anh luôn ở một mình, giống như con sói. Các học sinh khác đều sợ anh, kể cả đám nam sinh hay tụ tập quây phá cũng không dám chọc anh.

Nếu theo cái nhìn của quần chúng, A Lãng trăm phần trăm là học sinh hư bất trị, anh trốn học, đánh nhau, quần áo không chỉnh tề, thường đến trễ, vô lễ với thầy cô giáo, tính cách bướng bỉnh lý lợm.

Nhưng anh hấp dẫn tầm mắt của mọi người, cô biết, bởi vì cô luôn luôn nhìn anh, giống như những người khác.

Anh khác đám nam sinh chỉ biết to mồm, cãi cọ đánh nhau. Anh rõ ràng hiểu được bản thân đang làm gì, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ trốn học, nhưng anh luôn duy trì thành tích ở mức trên trung bình.

Thời niên thiếu, anh thật ra rất ít cười.

Anh trốn lớp không phải vì đi chơi, mà vì ngủ.

Cô biết buổi tối anh làm công ở cảng cá, cũng từng thấy anh ngậm cỏ, để trần nửa người trên, nhúu mày ngồi dưới bóng cây xem sách giáo khoa tiếng Anh.

Sau này, anh kết bạn với một người bạn tốt, từ đó về sau, cô mới bắt đầu thấy anh ngẫu nhiên cười. Tuy rằng vẫn rất ít, nhưng rất thật lòng, từng nụ cười xán lạn, đều khiến tim cô đập nhanh hơn.

Anh đã từng cùng bạn tốt trốn lớp, trong giờ học chạy đến đình viện giữa hai dãy phòng học, tay không trèo lên cây dừa, hái được vài quả dừa ném xuống, khiến cô trợn mắt há hốc mồm.

Cô là người đầu tiên phát hiện anh đang làm cái gì. Từ lúc anh bắt đầu trèo cây, cô ngồi trong phòng học đã chú ý tới rồi. Anh phát hiện tầm mắt của cô, còn nhe răng cười với cô, dựng thẳng ngón trỏ ở trên miệng, ý bảo cô đừng lên tiếng.

Miệng cô há hốc, ngây ra như phỗng xem anh trèo lên cây, bạn anh thì ở phía dưới đón những quả dừa rơi xuống.

Anh lanh lẹ giống như một chú khỉ, gần như hái hết những quả dừa trên cây. Cô biết càng ngày càng nhiều người phát hiện ra anh đang làm cái gì, số học sinh ngồi trong lớp không chuyên tâm nhìn ra ngoài cửa sổ thật sự rất nhiều, tiếng xôn xao càng lúc càng lớn, cuối cùng cả thầy giáo cũng chú ý tới. Chủ nhiệm từ lâu hai nhô đầu ra, quát tháo bọn họ, nhưng các học sinh lại nhiệt liệt vỗ tay hoan hô, tiếng huýt gió càng hăng say.

Khi hai cậu học sinh khiêng cái túi đen đựng đầy dừa nhanh nhẹn chạy đi, A Lăng vẫn không quên quay đầu vẫy tay nhận sự hoan hô của mọi người.

Khi đi qua cửa sổ bên người cô, anh ném một quả dừa cho cô, khiến cô vừa sợ vừa thẹn.

Đó là vài lần tiếp xúc ít ỏi của hai người, cô biết anh không nhớ rõ, nhưng mỗi kỷ ức có liên quan tới anh cô lại nhớ rất rành mạch.

Cô biết họ tên anh, biết anh học năm mấy, ban nào, lớp nào, cô thậm chí biết nhà anh ở đâu.

Lúc năm nhất mới nhập học, cô cho rằng anh mồ côi cha. Cô thấy mẹ anh đến trường học xin lỗi giáo viên, sau này mới phát hiện, anh có cha.

Cha anh lúc đó đang ngồi tù.

Người đàn ông kia là màu đen đáng sợ, cô không thích ông ta, rất không thích.

Nhớ tới cha anh, cô rùng mình một cái.

Cô luôn luôn cho rằng, loại người này đáng lý không nên thả ra. Sự xuất hiện của ông ta đã hủy đi tất cả.

Như Nhân bỏ rau đã cắt rửa xong vào nồi nước, sau đó cứng đờ, vụt ngẩng đầu lên. Cô bỗng nhiên biết vì sao mình bị mời ra rồi.

Ôm môi, sắc mặt cô tái nhợt, uể oải thở dài ra tiếng.

Đáng chết, cô không nên nói cô là bạn học cấp hai của anh.

Hiển nhiên anh hoàn toàn không hy vọng có người nhớ được anh, hoặc chuyện kia.

Cố tình cô lại nhớ rất rõ.

Cô cô đơn thở dài, cô đoán sau này anh cũng sẽ không tới cửa hàng cô mua đồ ăn nữa.

Bưng canh cà chua đã nấu xong, cô ngồi bên chiếc bàn cơm nhỏ trải khăn hoa, mới đột nhiên nhớ ra, cô vừa ăn cơm anh nấu, giờ cô không đói chút nào. Thở dài, cô lấy hộp giữ đồ ăn ra, ngồi ở bên cạnh bàn ăn gần người, chuẩn bị chờ canh nguội đổ vào hộp cho vào tủ lạnh.

Tại cái thành thị nhỏ nhỏ này, mùa xuân hai giờ chiều ánh mặt trời vẫn ảm áp.

Ngoài cửa sổ, hoa nhỏ lay động theo gió.

Lẽ ra cô nên nhân cơ hội ngủ trưa, tối nay còn có rất nhiều việc phải làm, nhưng không biết vì sao chỉ cảm thấy sức lực cạn kiệt.

Tuy rằng anh luôn luôn không biết, nhưng anh là ánh mặt trời sáng ngời trong những năm tháng thanh xuân đen tối chưa xốt của cô. . . . .

5. Chương 5

Hai giờ sáng, có người ấn chuông cửa.

A Lăng nhìn qua màn hình theo dõi, thấy cái tên cũng nhiều năm lang thang nước ngoài như anh. Cậu ta đeo ba lô dính đầy cát, mặt đỏ rầu, mí mắt vì mệt mỏi mà sưng mọng.

Anh xuống tầng mở cửa.

“Hi, A Lăng, đã lâu không gặp.” Cậu ta nở nụ cười khoe ra hàm răng trắng bóng.

“Tôi cứ nghĩ cậu ở Ấn Độ.” Anh nghiêng người để tên đáng thương kia vào nhà.

“Hôm nay về rồi, không đúng, giờ đã hơn mười hai giờ, là hôm qua rồi. . . .” Nói xong, cậu ta ngáp một cái thật to, vừa đi vào cửa, vừa mệt mỏi nói: “Thật xin lỗi muộn như vậy rồi còn quấy rầy mọi người, nhưng tôi đỡ mất lắm rồi, có một người đẹp đang dọn tầng trên, phòng tôi hoàn toàn không thấy đâu nữa.”

“Đây là Diễm Diễm, cô ấy làm được một tháng rồi, tôi cứ nghĩ rằng đã xong rồi chứ.”

“Không. Tiểu Phi nói người đẹp kia là vợ A Nam, làm tôi phát hoảng. Sao lại có người thích tên bác sĩ Mông Cổ biến thái kia chứ nhỉ, trước khi anh ta mở giúp tôi, còn vừa cười lạnh vừa nói. Tôi rất muốn cầm cái gì đó phang cho anh ta hôn mê luôn, cô gái kia nhất định là mất có vấn đề.”

A Lăng cười khế, đóng cửa lại, ấn mặt má lần nữa, trả lời: “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Cậu ta lại hất xì một cái, nói: “Tôi không muốn ở khách sạn cho nên lái xe đến đây, chỗ này có giường không? Tôi nhớ chú Cảnh có phòng cho khách, hay là tất cả mọi người đều chen chúc ở đây à? Không có giường cũng không sao, tôi có thể ngủ trên sàn, chỉ cần đủ an toàn là tốt rồi.”

A Lăng nhếch khóe miệng, “Cậu không cần phải ngủ sàn, chú Cảnh bọn họ chuyển đi rồi, bây giờ chỗ này chỉ có tôi.”

“Chuyển rồi hả? Dọn đi đâu?” Cậu ta ngăn ra, “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là Sơ Tĩnh lập gia đình, chú Cảnh với chị Hiểu Dạ quyết định cùng nhau chuyển đến cách vách nhà cô ấy.” A Lăng giải thích với cậu ta, “Chuyện khác chờ cậu dậy rồi nói tiếp.”

“Shit, thật sự là lâu lắm rồi tôi không về.” Cậu ta lắc đầu cảm thán, vác hành lý lên vai, nâng bước chân nặng nề bắt đầu đi lên cầu thang.

“Cậu muốn ngủ trước hay ăn chút gì trước?” A Lăng hỏi.

“Ngủ.” Cậu ta chân thấp chân cao trèo lên cầu thang, vừa ngáp vừa mơ hồ lẩm bẩm: “Con mẹ nó tôi muốn ngủ luôn mấy ngày, đừng gọi tôi dậy.”

“Không thành vấn đề.” A Lăng đi theo sau cậu ta, “Trong phòng bếp có đồ ăn, cậu dậy rồi thì cứ tự lấy.”

“Cảm ơn.” Người đàn ông cũng không quay đầu lại khoát tay.

A Lăng chú ý thấy tay trái cậu ta có vấn đề, chắc là bị thương, nhưng anh không hỏi nhiều, chỉ đứng bên cạnh, xác định tên kia đi được vào phòng dành cho khách chứ không ngã ngủ trên hành lang. Xong việc anh tiếp tục đi lên cầu thang, về phòng mình.

Nhiều ngôi sao nhỏ từ mặt biển nhô lên, trèo lên màn trời đêm màu chàm, lặng lẽ phát sáng lấp lánh.

Anh muốn ngủ, nhưng không biết vì sao lại không ngủ được.

Anh đã ở trong căn phòng này từ năm mười sáu tuổi, nhưng sau khi trưởng thành, anh rất ít về. Anh rất thích căn nhà có cửa sổ to này, từ trong phòng còn có thể nhìn trời xanh biển lớn, cho nên khi nhà chú Cảnh quyết định chuyển đến vùng ngoại thành, anh chọn ở lại.

Căn nhà lớn mới xây ở vùng ngoại thành thật ra cũng có phòng của anh, Cảnh Dã với Hiểu Dạ chưa bao giờ coi anh như người ngoài. Họ để riêng cho anh một phòng, nhưng anh không giống chị Lam, có lẽ vì khi đến đây đã quá lớn rồi nên anh luôn luôn không thể hòa nhập vào gia đình ấm áp kia được.

Nhưng anh có một căn phòng.

Từ nhỏ đến lớn căn phòng này là căn phòng thật sự đầu tiên của riêng anh.

Phòng của anh.

Thật sự thuộc về anh.

Giường của anh, đèn của anh, bàn học của anh, thậm chí còn cả phòng tắm.

Tất cả mọi thứ trong căn phòng này đều là của anh, không cần dùng chung với người khác, không phải đến chỗ thuê tạm.

Anh vĩnh viễn nhớ, ngày chú Cảnh dẫn anh vào đây, nói cho anh, nơi này là của anh.

Cho nên, cho dù sau này rời đi, đến Hồng Nhân công tác, khi nào được nghỉ phép không có chỗ để đi hoặc khi Hoa Đào, Hiểu Dạ gọi về, anh vẫn sẽ về, trở lại căn phòng này.

Những vị trưởng bối kia cho anh không chỉ là căn phòng này, còn có tận cùng trời đất và toàn bộ thế giới.

Năm đầu tiên khi đến đây, anh không thể ngủ ngon được, ác mộng luôn ăn mòn giấc ngủ của anh. Anh từng vô số lần, giống như bây giờ, cuộn mình hoặc ngồi trên giường lớn, nhìn ngôi sao như vĩnh hằng kia chậm rãi di chuyển, đến tận khi mặt trời mọc.

Anh ở trong căn phòng này vượt qua rất nhiều đêm không ngủ.

Năm trước, anh từng kích động muốn đề nghị với chú Cảnh mua lại căn nhà này, mặc dù trong mười năm, anh cũng chỉ về ở đây vài lần. Trong một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, thời gian anh ở đây chưa tới năm ngày, thậm chí đã từng có vài năm anh không về lần nào.

Nhưng anh muốn nơi này, khát vọng thực sự có được một nơi thuộc về riêng anh. Nhưng anh biết mình không thể nói ra, bọn họ sẽ không bán, họ xem anh là người nhà, đề nghị của anh sẽ chỉ làm tổn thương Cảnh Dã và Hiểu Dạ.

Cho nên anh tiếp tục im lặng, để họ coi anh như người nhà.

Thực ra cảm giác biết có người quan tâm đến mình rất tuyệt. Nhưng không hiểu tại sao, cảm giác ấy luôn không thật, giống như lơ lửng trong mơ không có chỗ bám.

Hít vào một hơi thật sâu, anh bỏ suy nghĩ này đi, nằm ngửa trên giường, nhắm mắt lại muốn ngủ. Nhưng gương mặt cô gái hồi trưa không hiểu sao lại xuất hiện trong đầu, khiến anh nhướn mày lên.

Bạn học cấp hai.

Có thể nào anh cũng không ngờ, cô gái nhỏ bán đồ ăn kia lại là bạn học cấp hai của anh. Anh hoàn toàn không có ấn tượng gì với khuôn mặt của cô gái kia.

Qua vài năm, anh rất ít về quê, ngẫu nhiên trở về cũng chưa từng liên lạc với hàng xóm hay bạn học khác. Ngoại trừ mấy vị trưởng bối năm đó giúp đỡ anh, anh không liên lạc với những người khác. Dù sao anh cũng không quen thân với những người đó.

Huống hồ, sau khi gặp chuyện không may, thầy cô bạn học, các bạn hàng xóm, tất cả đều e sợ tránh anh còn không kịp, anh không cho rằng bọn họ muốn gặp lại anh.

Anh vẫn cho rằng qua nhiều năm như vậy, người nơi này cũng sớm đã quên anh rồi.

Hiển nhiên không có.

Ít nhất cô gái kia còn nhớ rõ, Đàm Như Nhân còn nhớ rõ, cô cũng biết anh là ai, hiểu anh đã từng làm gì.

Anh bắt giác nắm chặt quả đấm, tức giận nghĩ.

Nói thật, anh không cho rằng mình có thể giống như người lạ trở lại nơi này, nhưng thấy thành phố mấy năm nay thay đổi rất nhiều, những người trẻ tuổi tầm như anh đều đã lên phía bắc làm việc, người từ nơi khác chuyển đến cũng ngày càng nhiều, anh quả thật cho rằng mình sẽ không gây chú ý lớn.

Dù sao mấy lần về nghỉ phép, chưa từng có người ở trên đường chỉ vào mũi anh hét chói tai, hoặc lộ ra biểu cảm kinh dị, sợ hãi.

Nói lỏng nắm tay, anh hít một hơi thật sâu.

Kỳ thực cho dù có người nhớ cũng không sao, anh không có khả năng giấu được việc kia cả đời, nếu anh muốn ở đây chắc chắn sẽ có người nhớ được, có lẽ anh không nên kinh sợ nhiều như vậy. Nhưng vào giữa trưa hôm nay, anh thật sự có xúc động muốn lập tức đi khỏi đây, không muốn trở về nữa.

Đáng giận, giờ thì anh biết vì sao không ngủ được rồi.

Anh mở mắt ra, giận dữ trừng mắt nhìn trần nhà.

Anh vẫn cho rằng mấy năm nay anh đã học được cách vượt qua việc đấy. Giờ xem ra, hiển nhiên là không phải.

Luôn luôn không phải.

Đáng chết.

Anh âm thầm mắng một tiếng, khó ngủ lăn lộn trên giường. Mặc dù không muốn những đoạn ngắn xưa vẫn không ngừng lặp lại trong lúc anh nửa mê nửa tỉnh . . . . .

Đêm không tiếng động.

Tay cô gái đặt trên gối, hơi rút nhẹ lại.

Cô ngủ say, không có ý thức đối với những hành động của cơ thể, chỉ là đang nằm mơ thôi.

Một trận hỏa hoạn gào thét trong đêm đen, cô muốn chạy trốn, nhưng không có cách nào mà bỏ lại tất cả những gì đang xảy ra trước mắt.

Xin lỗi, rất xin lỗi, van xin ông tha cho anh ấy, tha cho anh ấy. . . . .

Đừng! Đừng đánh, đừng đánh nữa. . . . .

Cô sợ hãi nghĩ, muốn hét lên ngăn cản màn vũ lực khủng bố kia, nhưng không phát ra tiếng được. Mỗi một nắm tay tàn nhẫn đều giống như đang đâm lên người cô, khiến cô đau đến mức nổ đom đóm mắt, gục người nôn xuống đất.

Dừng tay! Buông bà ấy ra. . . . .

Thiếu niên điên cuồng hét lên, vội xông lên, lại bị gạt ngã xuống. Anh bị đánh mặt mũi bầm dập, máu tươi từ miệng anh chảy ra nhuộm đỏ mọi thứ.

Đừng! Đi mau! Chạy mau. . . . .

Nhưng thiếu niên không trốn, anh liều mạng cho dù bị đánh ngã tại chỗ nhưng vẫn không ngừng xông lên ngăn cản sự đen tối không sạch sẽ kia.

Làm ơn, có ai không cứu anh ấy! Cứu anh ấy. . . . .

Tiếng kêu khóc tuyệt vọng hét vang trong đầu cô, cảm giác đau đớn dường như muốn xé rách linh hồn cô. Thân thể cô kéo căng đau đớn, giọt nước mắt nóng bỏng trào ra khỏi khóe mắt, chất lỏng chua xót đậm đặc xông lên mũi, chảy ra.

Kia không phải là máu của cô, không phải nỗi đau của cô.

Tôi không đau, tôi không đau, đấy không phải là nỗi đau của tôi. . . . .

Cô phải tỉnh lại, cô thở hổn hển từng hơi từng hơi, nói với mình phải tỉnh lại.

Hiện thực xen lẫn với hư ảo, đồ dùng trong hai căn phòng đụng đưa, đè lên nhau. Cô không thể phân biệt được sự vật trước mắt. Một quả đấm đánh về phía cô, cô sợ hãi muốn né tránh nhưng lại đụng vào cái bàn phía trước, hình như cùng lúc đó, người phụ nữ bị đánh kia đau đớn đánh trả, nhưng những đòn nặng kia lại làm bà ngã xuống đất.

Đau quá, đau quá. . . . .

Cô khóc, rất muốn trốn đi, cuộn mình trong góc an toàn, nhưng bóng đen hỗn độn nhe răng trợn mắt rít gào lại bắt đầu đánh người phụ nữ kia.

Bà ấy sẽ bị đánh chết mất. . . . . Đương nhiên sau đấy anh cũng sẽ bị đánh chết. . . . .

Cô phải ngăn nó, cô phải ngăn cản tên khủng bố tà ác kia. Nó càng kiêu ngạo, điên cuồng đục khoét tất cả quanh mình.

Cuối cùng cô bò dậy, dũng cảm lao qua đám lửa đen kia. Ác ý điên cuồng đánh về phía cô như băng như lửa, khiến cô sợ hãi run rẩy. Cô bị vây trong đám lửa đen tham lam điên cuồng, không thể bước tiếp cũng không thể lùi lại, chỉ có thể cảm thấy ác ý điên cuồng kia chiếm lấy xương cốt cô, chui vào từng tế bào trên người cô, xì xào bàn tán bên tai cô.

6. Chương 6

Ngay khi cô sắp phát điên, người phụ nữ bị đá gãy xương, bà ngã về phía trước.

Đau nhức nổ tung trong lồng ngực.

Cô ép mình phải quên đi đau đớn đáng sợ kia, vừa lảo đảo vừa khóc đi đến chỗ điện thoại. Cô không thể dừng lại, không dám dừng lại, chỉ sợ mình sẽ không đến kịp.

Cô chộp được điện thoại, run run ấn số, nói năng lộn xộn cầu cứu người ta.

Không. . . . .

Một tiếng hét tê tâm liệt phế truyền đến, cô quay đầu, chỉ nhìn thấy bầu trời dần nhuộm kín màu đỏ tươi đẹp.

Màu đỏ tươi đậm đặc lui đi, chỉ còn lại đêm tối.

Tỉnh lại từ cơn ác mộng, cô phát hiện ra mình đang đứng trong một căn phòng xa lạ.

Trong phòng có cửa sổ rất lớn.

Một vầng trăng sáng treo cao trên trời, ánh trăng nhàn nhạt trải trên biển đêm.

Dường như cô có thể nghe thấy từng đợt sóng biển ủa vào bãi cát.

Có một giây cô thật sự hoang mang, sau đấy mới nhìn thấy chiếc giường đơn, một người nằm dưới drap giường màu trắng gạo.

Một người đàn ông.

Ánh trăng mềm nhẹ trèo lên thân thể cường tráng ngăm đen của anh, khuôn mặt mang theo vết sẹo mờ nhạt.

Cô nhận ra người đàn ông này.

A Lăng.

Không thể kìm lòng được, cô bước đến bên giường, như có chút mê mẩn cúi đầu nhìn anh.

Mồ hôi thấm đầy trên trán anh, anh nắm tay thật chặt, cơ bắp rắn chắc căng lên.

Anh đang nằm mơ, ác mộng.

Gần như ngay trong nháy mắt cô đã nhận ra, cũng tỉnh táo thấy được đây không phải là mơ, anh đã trưởng thành, mà cô thật sự đang ở trong phòng anh.

Hồngбет.

Nhẹ bịt môi, khí nóng trong nháy mắt đã chiếm hết đầu óc và gương mặt cô. Cô không nên ở đây, cô cho rằng mình đã sớm học được cách khống chế tốt cái năng lực phiền phức kia, nhưng hiển nhiên, chuyện xảy ra ban ngày quá kích thích khiến cô không khống chế được, buông lỏng cảnh giới nên có.

Lén lùi lại một bước, cô chột dạ muốn chạy trốn, nhưng mà. . . . . nhìn anh đau đớn. . . . .

Cô biết rõ anh đang gặp phải ác mộng gì, cô rất dễ bị người khác ảnh hưởng, đặc biệt là anh.

Cho nên, việc kia quả nhiên vẫn quần lấy anh.

Cô chần chừ do dự, sau đó không tự chủ được chậm rãi ngồi xuống cạnh giường.

Dù sao, lúc này cô chỉ là một ý thức hư vô, mà cô biết cách giúp anh thoát khỏi ác mộng.

Khi cô tỉnh táo, cô luôn quá xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào anh. Dưới ánh trăng như gấm, người đàn ông này càng gợi cảm hơn.

Tim đập, đập thành thịch.

Nếu là ban ngày, cô tuyệt đối không dám làm như vậy, nhưng giờ là ban đêm, hơn nữa anh còn đang ngủ. Liếm liếm môi, cô vươn tay, hơi căng thẳng vuốt nhẹ mặt anh.

Day nhẹ, giây phút chạm nhẹ vào anh, cô đã phát hoảng, rút tay về. Đáng lẽ ra cô không thể cảm nhận được nhiệt độ mới phải, lúc bình thường phải có ý nghĩ rất mạnh mẽ thì cô mới có cảm giác. Nhưng cô thật sự cảm nhận được mình đã chạm vào anh, thậm chí cảm giác được râu mọc trên cằm anh.

Ôi trời ơi, năng lực của cô tăng lên rồi sao?

Chuyện này làm cô hơi lo lắng, nhưng người đàn ông bị ác mộng quần lấy này càng khiến cô lo lắng hơn. Chuyện của cô để dành đến tối muộn phiền sau vậy.

Thở sâu, cô thử đưa tay lau mồ hôi ẩm ướt trên mặt anh, cảm giác chạm được vào anh khiến tim cô đập loạn xạ. Cô cố gắng tập trung, rồi nhắm mắt lại, nghiêng người cúi đầu, áp trán lên trán anh, cố gắng tưởng tượng một hình ảnh hòa bình xinh đẹp.

Biển lớn màu xanh, mây trắng trên cao, mặt cỏ xanh mướt, cây dừa đung đưa. . . . .

Làm việc này khó khăn hơn trong tưởng tượng, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh lướt qua mặt cô, làm rối loạn suy nghĩ của cô, khiến gương mặt nhỏ của cô nóng lên.

Ôi trời ơi, tập trung chút đi, phải hạnh phúc hơn, cô nghĩ.

Sau đó hình ảnh trong ký ức kia nhảy ra.

Anh đá bóng trên thảm cỏ, Đồ Ứng ở cánh trái chạy thật nhanh, Đồ Cần đeo găng tay bảo vệ cầu môn của họ. Ánh mặt trời lập lờ trên cao, mồ hôi trượt qua sống lưng đám thiếu niên, thấm ướt áo sơ mi.

A Lãng chuyền bóng, chân trái Đồ Ứng tiếp được, tăng bóng hơn người rồi lại chuyền bóng về.

Anh không ngừng chạy, theo hướng ngược chiều kim đồng hồ, ở vùng cấm trực tiếp bắt chân sút gôn.

Quả bóng màu đen trắng xoáy tròn bay vút đi, lấy góc độ cực kỳ xảo quyệt bay lên góc trái cầu môn của đội đối phương sau đó chui vào lưới. Trên sân bóng vang lên tiếng cười, đã hết giờ, tiếng reo hò điên cuồng vang lên.

Anh hét ra tiếng, vui vẻ đứng trước khung thành nhảy lộn ngược ra sau, rồi xông lên ôm chặt lấy Đồ Ứng, vỗ vào lưng nhau.

Tất cả bạn bè đều xông lên. Nước có ga bị xóc phun ra bong bóng màu trắng, phun hết lên người cả đội, nhưng họ không để ý, chỉ tươi cười, reo hò.

Trên gương mặt trẻ tuổi của anh không có chút khói mù nào, chỉ có vui vẻ và nụ cười khi giành được chiến thắng.

Cô không nhận được bắt đầu cười theo, dường như bản thân cũng đang cuốn theo hưng phấn náo nhiệt giữa sân, đầu tóc cũng bị nước có ga hắt vào, nếm được vị ngọt của nước có ga.

Đột nhiên, như nghe được tiếng cười của cô, anh xoay người lại, chăm chú nhìn về phía cô.

Một giây đấy, ánh mắt hai người chạm vào nhau. Nụ cười của cô cứng lại trên mặt, không thể tin được, ngừng thở. Anh đáng ra không nên nhìn thấy cô, năm đó anh cũng không thấy cô.

Nhưng lúc này anh thật sự đang nhìn cô, cách sân thể dục lớn, nhìn cô trên khán đài năm đó.

Cô bị anh nhìn đến phát hoảng, vội rút tay về, ngẩng đầu lên.

Trời xanh, mây trắng, thiếu niên, cười vui, tất cả đều biến mất trong nháy mắt.

Đêm vẫn là đêm.

Người đàn ông trên giường vẫn ngủ say, nhưng khóe miệng anh hơi cong lên, cơ bắp căng cứng và nắm tay cũng đã buông lỏng ra, chỉ có mày rậm hơi nhăn, biểu cảm trên mặt anh không đau khổ nữa mà lại mang theo một tia hoang mang.

Cô nhẹ nhàng thở phào.

Đêm yên tĩnh không tiếng động bao phủ đất trời.

Nhìn người đàn ông trước mắt này, cô không thể kìm được lại lén vuốt lên đôi mày hơi nhíu của anh.

Mí mắt anh hơi giật giật, cô sợ hãi nhanh chóng rút tay lại. Phát hiện anh dường như sắp tỉnh, cô vội vàng đứng dậy lùi ra sau, muốn rời đi trước khi anh kịp tỉnh lại.

Cô vừa lùi một bước anh đã mở mắt ra, nhìn cô, hoang mang mà bối rối.

Trong phút chốc, cô không thể nhúc nhích được, kinh hãi chột dạ.

Không sao, không sao, anh không nhìn thấy cô, cô chỉ là một ý thức, chỉ là hồn phách vô hình.

Nhưng, anh lại vươn tay ra muốn chạm vào cô.

Một giây sau, Đàm Như Nhân tỉnh lại trên giường mình.

Trái tim trong lồng ngực đập điên cuồng, cô nắm chặt chăn, chớp mắt, liếm đôi môi khô ráp.

Ông trời ơi, anh nhìn thấy cô sao? Anh có thể thấy cô sao?

Cô không chắc chắn.

Kể cả anh tỉnh lại thật, người đàn ông kia đáng lẽ không nhìn thấy hồn cô xuất ra mới phải.

Nhưng trong nháy mắt đó, tầm mắt anh có tiêu cự, nhắm thẳng về phía cô; dù là trong mơ, hay sau khi tỉnh.

Ngoài cửa sổ vàng trắng sáng treo cao, cô chỉ thấy choáng đầu, sau đấy mới phát hiện ra mình sợ hãi đến mức quên thở.

Cô há to miệng hít vào, để ngực phổi phập phồng.

Dưỡng khí nhanh chóng vào máu, cô chậm rãi đứng dậy. Thân thể giống như mọi lần – nặng nề khác thường, nhưng còn trong phạm vi cô có thể khống chế.

Cô không bị sốc, cũng không có cảm giác không khỏe.

Chớp mắt một cái, cô thật sự sợ hãi sẽ phải nhận thêm nhiều tình cảm dao động mãnh liệt khác, sợ hãi cảm xúc đen tối sẽ lại tìm tới. Cô cố gắng thu lại cảm giác thấp thỏm, cẩn thận để phòng, chờ đợi.

Nhưng vài phút trôi qua, vẫn không xảy ra gì cả.

Cô có thể thoáng cảm nhận được cảm xúc rất nhỏ của hàng xóm bên cạnh, nhưng giống như ngôi sao trong đêm đen, giống mưa bụi mịn mù giữa ngày mưa, có tồn tại nhưng thật mỏng manh, không rõ ràng. Chỉ cần cô không cố gắng tiếp xúc thì sẽ không ảnh hưởng đến cô, sẽ chỉ là một phần giữa thế giới tự nhiên, cô có thể coi chúng như bối cảnh mờ nhạt.

Không có hắc ám khủng bố xông thẳng đến cô, cũng không có hỏa hoạn hay xoáy nước nào ở gần.

Vừa rồi chính là ác mộng ngày xưa của cô và anh, không có gì mới, vẫn là tà ác đáng sợ.

Được rồi.

Cô chậm rãi xuống giường, rót cốc nước uống. Nước mát làm đôi môi khô của cô dễ chịu hơn.

Anh thấy cô sao?

Vấn đề này lại hiện lên trong lòng, cô nuốt nước miếng, cảm giác như trái tim đang nhảy thót.

Trời ạ, hi vọng là anh không thấy.

7. Chương 7

Khi anh tìm được cô gái kia, cô đang đứng ở trong vườn.

Tối hôm qua có một giây anh cho rằng mình đã gặp ma.

Nửa đêm từ trong mơ tỉnh lại, anh thấy một cô gái đứng ở bên giường, ngay sau đó lập tức biến mất.

Ánh mắt của anh và cô chạm vào nhau, anh nhận ra khuôn mặt giật mình chợt dạ đó, bây giờ đã gặp được rồi.

Cô ở trong giấc mơ của anh, sau đó xuất hiện bên cạnh giường anh, còn mặc áo ngủ bằng bông màu trắng mê người. Lúc anh vươn tay, thậm chí còn cảm nhận được lớp đăng ten ren mềm mại thoải mái lướt qua tay.

Anh không cho rằng mình còn nằm mơ, nhưng cô lại biến mất.

Trong một giây ngắn ngủn, anh thực sự cho rằng mình thấy ma, nhưng anh nhận ra cô, nhận ra cô gái này còn sống.

Đàm Như Nhân.

Cô tên Đàm Như Nhân, là bạn học cấp hai của anh, lúc ban ngày cô đã nói vậy.

Có lẽ anh nhìn nhầm hoặc đơn giản là chuyện xảy ra lúc ban ngày đã khiến cho anh buổi tối cũng mơ thấy cô, nhưng cảm giác kỳ lạ kia cứ quanh quẩn trong lòng không đi.

Cho nên, anh đến chợ.

Anh chỉ đi chọn mua tạp hoá, anh tự nói với mình như vậy, sau đó thuận đường nhìn cô gái kia, xác định một chút tình huống thôi. Tuy rằng chính anh thực ra cũng không rõ, anh muốn xác định tình huống gì.

Nhưng từ trước đến nay anh rất tin tưởng trực giác của mình, cô gái kia có vấn đề. Nhưng cô không ở đó, quầy hàng của cô không có người.

Ông chủ quán cách vách nói hôm nay cô chưa tới.

Cô không đến ngược lại càng khiến anh để ý. Muốn tìm người đối với anh mà nói chưa bao giờ là chuyện khó, hơn nữa anh biết có thể tìm được địa chỉ của cô ở đâu.

Anh không có kỷ yếu cấp hai, nhưng Đồ Ứng có.

Cho nên anh đến nhà họ Đồ, đi qua nhà ăn cùng hành lang hoa, lên tầng hai, trên giá sách trong phòng Đồ Ứng tìm được quyển kỷ yếu tốt nghiệp. Cô nói là lớp bảy, anh lật đến trang lớp bảy, tìm được ảnh chụp của cô.

Cô bé trong ảnh chụp rất trẻ nhưng có vẻ u ám, dù là chân dung lớn hay là ảnh cắt từ sinh hoạt hàng ngày, nhìn cô vẫn có chút âm trầm, trên mặt không có chút tươi cười, chỉ đứng cứng ngắc.

Anh tìm được địa chỉ, điện thoại ở tuốt đằng sau sổ địa chỉ.

Điện thoại không có người tiếp, địa chỉ ở ngoại ô thành phố, không xa.

Anh không nghĩ nhiều, trực tiếp đi xuống lầu, lái xe đi. Nhưng lúc đi qua phòng bếp của Đào Hoa vẫn không quên cầm theo hai cái sandwich làm bữa sáng, một cái nhét vào miệng, một cái nhét vào túi để lên xe ăn.

Anh gặp Đào Hoa vừa đi mua đồ ăn về ở cửa, anh thừa dịp trước khi cô bắt đầu lái nhả liền hôn lên má cô một cái, sau đó vội vàng lên xe.

Nhưng người phụ nữ này từ trước đến nay không dễ dàng bị đánh lạc hướng, anh nghe thấy tiếng cô vọng lại từ phía sau, “A Lãng, vết thương của em chưa khỏi mà còn đi lung tung? Em định đi đâu?”

“Đi làm việc!” Anh cười vặn khóa, khởi động xe, bỏ trốn mất dạng.

“Buổi tối nhớ về ăn cơm. . . . .”

“Để nói sau.” Anh lẩm bẩm, hàm hồ nói: “Em không nhất định rảnh.”

Cô nhú mồm, lại hô: “A Lãng, buổi tối nhớ về ăn cơm, có nghe không?”

Mặc dù xe đã chạy xa, mệnh lệnh của cô vẫn lướt theo gió biển truyền đến.

Anh từ trong kính chiếu hậu thấy cô chưa từ bỏ ý định đuổi ra tận ngoài cửa, vòng tay trước miệng hô lớn, chỉ đành đưa tay phải ra giơ ngón cái lên với cô.

Thấy thế, biết anh đã hứa hẹn, cô mới vừa lòng tươi cười vẫy vẫy tay với anh, xoay người vào nhà.

Gặp Đào Hoa cũng không khiến tâm tư của anh biến chuyển nhiều lắm.

Anh vẫn bị bóng dáng màu trắng đêm qua quấy nhiễu .

Địa chỉ của cô không khó tìm, nơi đó ở giữa những cánh đồng, có hơi trống trải. Anh rất nhanh tìm được căn nhà kia.

Trong nhà không có người, cửa lớn rộng mở, trước cửa chỉ có rèm che bằng lụa mỏng.

Anh ấn chuông, tiếng chim hót từ trong nhà phát ra nhưng không có ai xuất hiện. Anh dẫn đo xem có nên đẩy cửa vào nhà không, nhưng xe của cô vẫn đỗ trong vườn, chứng tỏ cô không ở trong nhà thì cũng ở gần đây.

Trực tiếp vào cửa không phải lựa chọn tốt, bình thường sẽ bị coi thành kẻ trộm đột nhập.

Anh xoay người nhìn bốn phía. Căn nhà không lớn, chung quanh ngoại trừ cây cối làm nhiệm vụ chắn gió thì toàn là vườn rau. Sau một giây, anh thấy cô gái kia.

Đàm Như Nhân.

Cô mặc quần ka-ki cùng áo sơmi dài tay màu trắng, đứng trong vườn rau tươi tốt đủ loại đủ kiểu dáng, trên tay cầm một cái giỏ trúc, trên đầu quấn khăn vuông bằng vải bông màu trắng gạo.

Tay áo sơmi được xắn đến khuỷu tay, quần ka-ki vàng nhạt cũng bị xắn đến bắp đùi màu mật ong. Sau đó anh chú ý tới cô gái đó đang đi chân trần, trên chân dính đầy bùn đen ướt át nhưng cô dường như không hề để ý.

Cô rất nghiêm túc xem xét một cây leo nở hoa xanh biếc.

Một đôi bướm trắng bay lượn bên người cô, nhẹ nhàng múa qua trước mặt cô. Tầm mắt của cô bị chúng nó hấp dẫn, nhìn theo đôi bướm xinh đẹp múa lượn.

Đôi môi phớt hồng khẽ nhếch.

Ánh mặt trời xuyên qua đám dây leo rơi trên khuôn mặt tao nhã ngọt ngào của cô. Gió xuân thổi bay một lọn tóc không ngoan ngoan nằm trong khăn trùm đầu của cô.

Cô gái thoát nhìn vô cùng tự tại, thoải mái.

Ngay trong nháy mắt đó, trí nhớ ngày xưa hiện lên.

Một mùa xuân nào đó, thiếu nữ mặc đồng phục đứng dưới tàng cây hoa đào, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nâng một con sâu lông đen tuyền. Cô dè dặt cẩn trọng đem con sâu đã bò đến trên đường thả xuống đám cỏ.

Cô nói chuyện cùng con sâu kia, còn bảo nó cẩn thận một chút.

Sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn cây hoa đào, cũng mỉm cười giống như giờ phút này, nụ cười thoải mái tự nhiên khiến khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm của cô trong nháy mắt tỏa sáng.

Thì ra là cô.

Anh kinh ngạc không thôi, tim có chút đập mạnh và loạn nhịp.

Năm đó, anh vốn muốn nói chuyện với cô, nhưng bạn học gọi anh, cô nghe tiếng quay đầu, phát hiện anh đến nhặt bóng rổ. Nhận ra anh đã thấy được cái gì, cô xấu hổ lúng túng đỏ mặt. Sau đó trước khi anh mở miệng liền chạy trốn chết. . . . .

Bỗng dưng, bướm trắng nhẹ nhàng múa lượn qua giữa hai người.

Tầm mắt của anh và cô giao nhau giữa không trung. Trong một giây cô nhìn thấy anh, anh phát hiện trên mặt cô là sự kinh ngạc và kích động. Cô không đỏ bừng mặt, ngược lại bị dọa đến trắng bệch cả mặt. Cũng trong một giây đó, anh biết cô lại muốn chạy.

Lúc này anh sẽ không cho cô cơ hội.

A Lăng nhìn thẳng vào cô, trước khi cô bắt đầu chạy trốn, anh bước về phía cô. Cô lẽ ra không nên thử chạy trốn, anh từ nhỏ đã chạy rất nhanh, đã từng đạt giải quán quân chạy nước rút 100m, cô không thể nào chạy nhanh hơn anh được, nhưng cô gái này hiển nhiên không nghĩ vậy.

Cô vút giò trúc, xoay người bỏ chạy.

Anh đi giày vải, cô đi chân trần, nhưng vườn rau là đất bùn xốp ướt, mà rõ ràng ở địa hình này cô có một phần ưu thế.

Anh đuổi theo cô qua vườn mướp đắng, chui qua giá cà chua, nhảy qua một cái rạch nước sạch sẽ trong suốt, chạy qua vườn cà rốt, cuối cùng ở vườn Vani sau nhà cô, tóm được cô đẩy ngã xuống đất.

Cô bị tóm lấy, ngã đến choáng váng đầu óc.

Đàm Như Nhân bị ghì trên mặt đất, bùn đen lấm lem đầy người và mặt, cô cảm thấy không khí trong phổi như sắp trào ra, đầu gối có lẽ sẽ có vết bầm tím, có lẽ còn gãy một hai cái xương sườn. . . . .

Cô thở phì phò, hoảng sợ nghĩ, sau đó phát hiện người đàn ông phía sau gọn gàng lật cả người cô lại.

Được rồi, xương sườn cô không gãy.

Trên người cô không có đau đớn quá lớn, đất bùn xốp đã giảm bớt đa số lực chấn động, nhưng cô vẫn cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Đáng chết, cô không nên chạy, nhưng đột nhiên thấy anh xuất hiện, khiến cô theo phản xạ bản năng xoay người bỏ chạy.

Chạy nhanh như vậy khiến tim cô đập rộn lên, cô thở dốc giãy dụa, nhưng anh cầm lấy tay cô, đề lên người cô, cúi đầu xuống,捏o mất lại, lộ ra nụ cười ngang tàng.

“Cô định đi đâu?”

Anh thở hổn hển, hô hấp nóng rực phả trên mặt cô.

Người đàn ông này đứng ngược sáng khiến cô không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh. Như Nhân chớp mắt, điều chỉnh tiêu cự của tầm mắt, lấp bấp thở gấp nói: “Tôi tôi. . . . . Tôi không. . . . . Tôi chỉ là. . . . Anh anh anh. . . . . anh buông tôi ra. . . . .”

A Lăng cau mày, chỉ hỏi: “Đêm qua cô ở trong phòng tôi làm gì?”

Thật không ngờ anh sẽ trực tiếp như vậy, cô cứng đờ một giây mới phản ứng kịp, nói: “Cái gì. . . . . Cái gì? Tôi. . . . . Tôi. . . . . Tôi không có. . . . .”

Nếu cô không ngáp ngừng, không lắp bắp, không cứng đờ một giây, không chột dạ chuyển tầm mắt, có lẽ anh sẽ tin cô.

“Đàm Như Nhân.” Anh vươn tay nắm nhẹ cằm của cô, nói: “Tôi nhìn thấy cô.”

Cô lại cứng đờ, nuốt nước miếng, mắt sáng liếc sang bên cạnh, liếm môi phủ nhận: “Tôi. . . . . Tôi không hiểu anh đang nói gì. . . . .”

Sáng sớm sương sớm hơi ẩm còn chưa hoàn toàn biến mất, vườn rau còn ẩm ướt, tràn ngập hương thơm của bùn đất và rau quả.

Cô ở bị bắt được trong vườn trồng Vani, Húng Quế, Oải Hương, Mê Diệt. . . . . Mùi thơm của cây cỏ tràn ngập trong phổi, nhưng đậm nhất ngào ngạt nhất là hương vị của anh.

“Bé ngoan, nếu cô muốn nói dối, thử không lắp bắp sẽ tương đối có sức thuyết phục hơn đây.”

“Tôi chỉ là. . . . . Tôi rất hồi hộp. . . . . Anh anh. . . . .” Cô thở khẽ, cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu nóng lên, nói: “Anh khiến tôi rất hồi hộp. . . . .”

“À.”

Anh nhẹ nhàng lên tiếng, dường như rút cục hiểu tại sao cô lại lắp bắp. Cô còn chưa kịp thở phào đã thấy anh mở miệng.

“Tôi biết tôi khiến cô hồi hộp.” Anh cúi người cúi đầu áp lại càng gần, chỉ ra trọng điểm: “Nhưng nếu không phải cô có tật giật mình, vì sao thấy tôi lại phải chạy?”

Hả? Cô trừng mắt nhìn, bất giác đỏ bừng cả mặt nhìn về phía người đàn ông đè trên người .

“Tôi. . . . . Tôi làm sao mà biết. . . . .” Cô yếu ớt lẩm bẩm, sau đó mới lấy lại tinh thần, vội vàng sửa lời biện giải, “Không phải. . . . . Ý tôi là. . . . . Tôi chạy. . . . . Đương nhiên là vì. . . . . Anh đuổi theo tôi. . . . . Nhìn anh rất hung dữ”

Anh rất hung dữ?

Khóe mắt A Lăng hơi run rẩy.

Cô lại liếm môi, lo lắng nói: “Này. . . . . Anh có thể đứng lên trước hay không, tôi. . . . . Anh đè tôi. . . . . Không thở nổi rồi. . . . .”

Hí mắt nhìn cô thở hổn hển, anh cười xấu xa, “Cô nói cho tôi biết trước, cô ở trong phòng tôi làm gì?”

8. Chương 8

“Tôi không. . . . .” Cô mặt đỏ tai hồng mở miệng.

“Đừng làm chuyện mình không am hiểu.” Anh thở dài, nói thật, anh cũng không nóng lòng thoát khỏi tình huống lúc này, đè lên người phụ nữ này cảm giác rất tốt, nhưng anh vẫn muốn làm rõ mọi chuyện trước đã.

Anh buồn cười mở miệng, nói: “Cô thật sự không biết nói dối. Tôi tin rằng, cô biết rõ tôi đang nói cái gì.”

Cô nhận ra, anh đã ngừng thở dốc, cũng có thể cảm nhận được tim của anh đập chậm lại, hoàn toàn không giống với tần suất tim đập như nai con chạy loạn của cô.

Cô tức giận hỏi: “Anh... anh sao có thể xác định. . . . . Nói không chừng. . . . . Là anh đang nằm mơ. . . . .”

“Quả thật là có khả năng này.” Anh thừa nhận.

Cô nhẹ nhàng thở ra, biểu cảm hết sức rõ ràng khiến anh mỉm cười lại nhếch lên khóe miệng, “Cô có biết, công tác của tôi khiến tôi gặp rất nhiều chuyện kỳ lạ.”

Anh đột nhiên thay đổi đề tài khiến cô sửng sốt, đôi mắt to tròn lên.

“Bao gồm thiếu nữ mộng du . . . . .”

Cô hé miệng, nhanh chóng muốn nói cho anh, cô chỉ bị mộng du, nhưng còn chưa kịp phát ra tiếng, anh đã lại nói: “Hoặc là người có khả năng đặc biệt.”

Những lời này khiến cô lại cứng đờ.

“Tôi biết cô ở trong phòng tôi, chỉ không biết cô đến bằng cách nào và biến mất bằng cách nào.” Anh lau bùn đen trên chóp mũi cô, vuốt ve mặt cô, mỉm cười, “Cô muốn đánh cược cùng tôi không?”

Cách nói cùng ngón tay quấy rối của anh khiến cô nhếch môi, bất an nuốt nước miếng, không trả lời.

“Tôi cá là trong phòng cô có một bộ váy ngủ dài tay màu trắng bằng bông, làn váy vừa khéo đến cẳng chân cô, ngực còn thêu ren màu trắng.”

“Loại. . . . . Loại này vô cùng. . . . . phổ biến. . . . .” Cô chưa từ bỏ ý định cãi lại.

“Bên phải cổ tay áo dính một vết màu, tôi nghĩ là. . . . .” Anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn lại biến thành màu trắng của cô, tiếp tục nói: “Là màu hồng, hình dạng giống đóa hoa, khoảng năm cm.”

Cô cứng họng nhìn anh, quả thực không thể tin được, mới liếc mắt một cái anh đã nhớ được nhiều chi tiết như vậy.

Gió xuân thổi qua khiến những đóa húng quế ở bên cạnh hai người lay động, chuồn chuồn và ong mật bay lượn ở giữa bụi hoa.

“Sao nào, có muốn đánh cược với tôi không?”

Cô không muốn.

Đàm Như Nhân im lặng chỉ làm cho khóe miệng anh càng giương lên. Anh lưu luyến không rời đứng lên khỏi người cô, vươn bàn tay to về phía cô, lại mỉm cười.

“Nào, chúng ta vào nhà nhìn xem.”

Người đàn ông này mỉm cười làm cô da đầu run lên, có dự cảm không tốt.

Lúc này, cô bỗng nhiên biết thực ra anh đang rất tức giận, cho dù trên mặt anh mỉm cười, ngay cả khi cô đã dừng lại bức tường phòng vệ trong tâm trí, không cố ý thăm dò ý nghĩ của anh, cô cũng vẫn biết rõ điều này.

Cô không nắm tay anh vươn ra, tự mình chậm rì rì đứng lên, đề phòng nhìn anh, xúc động muốn chạy trốn vẫn còn.

Nhưng anh không cho cô cơ hội chạy trốn, cô còn chưa đứng vững, anh đã cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, gần như là nửa kéo cô đi vào trong nhà.

“Này! Anh không thể. . . . . Đây là nhà của tôi. . . . . Tôi không mời anh. . . . .” Cô lão đảo, kinh hoàng giãy dụa, nhưng anh nắm rất chặt, cô không giãy được, chỉ có thể chặt vật bị anh kéo vào nhà.

“Tôi là khách, đáng lý cô nên mời tôi uống chén trà.” Anh vừa vô liêm sỉ nói vừa đẩy cửa sau nhà cô ra, đi qua phòng bếp.

“Quan tiên sinh. . . . .”

Lưng anh cứng đờ, cô có thể nhận thấy được tức giận từ trên tay anh truyền đến, bò lên cánh tay cô.

“Anh không thể như vậy. . . . .”

Tuy rằng biết anh sẽ không dả thương cô, nhưng cô vẫn bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Sau đó người đàn ông kia cũng không quay đầu lại kéo cô mở một cánh cửa ra, đó là thư phòng của cô. Anh đóng sầm cửa lại, kéo cô đi tới tầng hai.

Cô giãy dụa, nhưng vẫn bị anh kéo lên tầng hai.

“Quan tiên sinh. . . . .”

Anh không để ý tới cô, cưỡng ép kéo cô vào phòng ngủ mở rộng cửa, không chút khách khí kéo tủ quần áo của cô ra.

“Anh đừng quá đáng! Anh còn như vậy tôi sẽ báo cảnh sát. . . . .”

Thấy anh kéo tủ quần áo của cô ra, còn có quần áo riêng tư của cô, cô đỏ bừng mặt, vừa che lại vừa hô: “Đừng lục nữa, áo ngủ của tôi không ở đây!”

Cô nói không sai, áo ngủ đã mặc rồi, chỗ này đều là quần áo sạch.

Anh dừng tay, kéo cô gái kia sải bước vào phòng tắm, kéo cửa ra.

Bên trong ngoại trừ dụng cụ rửa mặt, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, cái giỏ giặt quần áo cũng không có gì.

“Anh nhìn đủ chưa?!”

Cô vừa thẹn vừa cáu, giận giữ trừng mắt với anh.

A Lãng nhíu đôi mày kiếm, Như Nhân buồn bực vươn tay muốn đóng cửa, nhưng cô mới dùng cái tay tự do nắm lấy tay cầm, người đàn ông kia đã kéo cô vào phòng tắm, sau đó đóng cửa.

Cô hoảng hốt, còn chưa kịp phản ứng, anh đã cầm cái váy ngủ treo phía sau cửa xuống, đứng đưa trước mắt cô.

Váy ngủ trắng bằng vải gai, cổ tay áo bên phải bị dím một vết màu phấn hồng nho nhỏ, ngực còn thêu ren hoa, giống chiếc váy tối hôm qua anh nhìn thấy như đúc.

Sắc mặt cô tái nhợt hé miệng, trừng mắt nhìn anh, hoàn toàn á khẩu không trả lời được.

Người đàn ông nhếch mày kiếm, mở miệng hỏi: “Bây giờ cô có thể bắt đầu nói thật được chưa?”

“Quan tiên sinh. . . . .”

Anh vứt áo ngủ, đột nhiên tiến lên một bước lớn, dè cô lên trên cửa, bàn tay to đánh mạnh vào cửa gỗ bên mặt cô, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tôi đã nói rồi, cô có thể gọi tôi là A Lãng.”

Mặt anh gần ngay trước mắt, chỉ kém một tấc sẽ áp vào mặt cô. Cô sợ tới mức ngậm miệng lại, ngừng thở.

“Phát âm đâu khó, nào, gọi một lần thử xem, A Lãng.”

Cô dùng đôi mắt to đen lúng liếng trừng anh, kinh hoàng gần đầy trên mặt, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt.

“A Lãng.” Trong mắt anh bốc lửa, cường điệu: “Rất đơn giản.”

Người đàn ông này thật sự đang bốc hỏa rất lớn, cô thấy gân xanh trên trán anh giật giật, cảm nhận được lửa giận bị đè nén. Anh không chế được, nhưng cô vẫn dùng hết toàn lực kháng cự, cố gắng đẩy những cảm xúc của anh ra ngoài.

Cô đã quên, anh chưa bao giờ thích họ của anh.

Kể thức thời là trang tuần kiệt, cô đoán cô không nên tiếp tục chọc giận anh, nhất là sau khi cô vừa bị tóm cả nhân chứng lẫn vật chứng.

Cô nuốt nước miếng, hé miệng thuận theo gọi tên anh.

“A. . . . . A Lãng. . . . .”

Cơn tức của anh tiêu đi một chút.

Cô rốt cục có thể thoáng hô hấp, nhưng thể này còn chưa đủ.

“Tốt lắm, tôi tin rằng trao đổi giữa chúng ta đã có bước tiến bộ nhảy vọt.” Anh mỉm cười, dụ dỗ nói: “Bây giờ, nói cho tôi biết đêm qua cô ở trong phòng tôi làm cái gì?”

Ông trời, người đàn ông này đáng sợ như tắc kè hoa vậy, vẻ mặt của anh có thể thay đổi trong nháy mắt. Nếu không phải cô có thể cảm nhận được rõ ràng lửa giận của anh, chỉ sợ cô sẽ bị tươi cười đáng yêu, giọng nói mê người của anh lừa đến choáng váng đầu óc.

Người này vẫn rất tức giận, cô biết mình tốt nhất không nên tiếp tục nói dối.

“Tôi. . . . .” Cô nhìn anh, hồi hộp miệng khô lưỡi khô, “Được rồi. . . . . Tôi nói. . . . . Nhưng. . . . . Nhưng tôi không muốn anh áp sát tôi như vậy. . . . . Anh khiến tôi. . . . . tôi không suy nghĩ được. . . . .”

“Vậy thì không cần suy nghĩ.” Trong đôi mắt đen của anh hiện lên vẻ không kiên nhẫn, miệng lại vẫn cười, “Chỉ cần nói thật là được.”

Anh muốn nghe nói thật? Được rồi, cái này thì đơn giản.

Cô thở sâu, cam chịu số phận nói: “Anh đừng luôn luôn cười giả tạo như vậy, cảm giác rất dối trá, khiến tôi rất không thoải mái.”

Nhìn người đàn ông tỏa ra lửa giận trước mắt, cô không tiếp tục né tránh, đơn giản nói: “Tôi có thể cảm nhận rõ ràng được cảm xúc của anh, nếu tôi muốn, tôi cũng có thể biết anh đang nghĩ cái gì.”

Cút chó!

“Là tự anh muốn nghe nói thật, tôi nghĩ tôi không đáng bị nhận câu chửi này.”

Cô gái này thực sự có thể biết mình đang nghĩ gì? Hay chỉ do may mắn?

“Không phải may mắn, tôi quả thật biết anh đang nghĩ gì. Chỉ cần anh cứ cầm lấy tay tôi thế này, tôi có thể luôn luôn đọc suy nghĩ của anh, tôi là người đọc tâm.”

Anh trừng mắt nhìn cô.

Đàm Như Nhân giống Đồ Ứng?

“Tôi không giống Đồ Ứng, khả năng của anh ấy là niệm động lực, có thể di chuyển vật thể, tôi không làm được. Ngoại trừ lấy tay, tôi không thể di chuyển đồ vật, tôi chỉ có thể tiếp nhận cảm xúc của người khác, thông qua đụng chạm để đọc ý nghĩ của đối phương.”

Đáng chết! Cô ta thật sự biết mình đang nghĩ cái gì!

Như cô dự đoán, anh vội vã buông cô ra, còn lùi về sau một bước lớn, rất giống như bị nước nóng dội lên.

Một cảm xúc khó nói thít chặt lòng cô.

9. Chương 9

Như Nhân thở sâu, nhìn người đàn ông dần hạ hỏa trước mắt, không biết vì sao, cô đột nhiên thấy thà rằng anh cứ tiếp tục phát hỏa còn hơn.

Anh nhìn chăm chăm vào cô giống như nhìn một con rắn.

Cô giơ tay lên yên lặng lau bùn trên mặt, sau đó chuyển tầm mắt, rũ mắt không tiếp tục nhìn anh, chỉ nhét những lọn tóc bấn rũ xuống về sau tai, lẩm bẩm nói: “Trên cơ bản, năng lực của tôi tương đối giống Đồ Cần, nhưng anh ấy là đọc tàn niệm từ vật thể, còn tôi là từ con người.”

“Cô là người có siêu năng lực.” Anh kết luận.

Câu bình luận này khiến cổ họng cô thít lại, có đôi khi cô cảm thấy khi người ta nói những lời này, chẳng khác gì đang nói “Cô là quái thai”.

Ít nhất anh chưa nói cô bị điên.

Tuy rằng như thế, cô vẫn không nhận được biện minh ình, “Tôi là người, không khác gì người khác cả, chỉ có giác quan thứ sáu là tốt hơn thôi.”

Không ngờ anh sẽ xin lỗi, cô kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy anh lạnh mặt, nói tiếp: “Nhưng đêm qua chưa được sự cho phép của tôi, cô đã lợi dụng năng lực đặc biệt của cô vào phòng tôi.”

“Tôi không cố ý.” Cô nói khẽ.

“Đó là bởi vì bức tường bảo vệ của tôi có chỗ hỏng, tôi là bị kéo qua đó, không phải tôi chủ động đi qua.”

Cô chần chờ một chút, cắn môi mềm, sau một lúc lâu mới vô cùng xấu hổ nói: “Khi còn học cấp hai tôi đã từng. . . . . thầm thích anh, tôi nghĩ chuyện xảy ra giữa trưa ngày hôm qua đã khiến tôi có chút để ý anh, cho nên tối hôm qua tôi nằm mơ, giấc mơ có liên quan đến lúc còn học cấp hai.”

Nắm chặt tay, cô bắt an nhìn anh, cố gắng nói thật hàm súc: “Tôi đoán lúc đó có lẽ anh cũng mơ thấy. . . . chuyện cũ, cho nên ý thức của tôi đã bị kéo qua. Khi tôi ngủ, sức phòng vệ sẽ giảm xuống, không thể được như lúc tỉnh.”

“Đó là ngoài ý muốn, cảm xúc quá mãnh liệt sẽ tự tìm tới tôi, ảnh hưởng đến tôi. Nếu anh không thấy ác mộng, tôi cũng sẽ không bị kéo qua.”

Về mặt anh kỳ lạ, khó có thể nói rõ cảm xúc lúc này của anh. Nhưng cô biết đó không phải là vui vẻ, không phải cảm xúc vui vẻ cô đã từng gặp.

Như Nhân trừng mắt nhìn anh, hơi tức giận nói: “Đừng nhìn tôi như thể quái thai vậy, tôi cũng đâu muốn có năng lực này. Trước kia tôi cũng rất bình thường, nhưng lúc tiểu học tôi gặp tai nạn xe cộ, sau khi tỉnh lại đã biến thành thế này rồi.”

Cô vòng qua anh, đi đến bồn rửa mặt, kéo khăn trùm đầu xuống, mở nước ấm, thấm ướt khăn trùm đầu, lau vết bẩn trên mặt, vừa nhẹ nhàng băng quơ nói: “Khi chuyện ngoài ý muốn vừa xảy ra, tôi giống như một cái radio hỏng, không thể tự tắt nguồn điện, nhưng bây giờ tôi đã học được cách khống chế rồi.”

“Tôi đã nói rồi, tôi hôm qua đều là ngoài ý muốn.” Cô ném khăn trùm đầu bấn vào giỏ quần áo, chống tay lên bồn rửa mặt, quay đầu nhìn anh, mặt mỗi nói: “Anh yên tâm, tôi thích anh đã là chuyện trước kia, tôi không phải kẻ cuồng theo dõi, cũng không phải biến thái thích rình coi người ta. Anh sẽ không biết luôn luôn bị bắt buộc tiếp nhận cảm xúc của người khác đến mức nào đâu. Nhiều năm qua, tôi luôn luôn cố gắng cản những cảm xúc của người khác chứ không phải nhìn lén bọn họ, tôi cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh.”

“Tôi đã nói hết lời, bây giờ có thể mời anh chuyển động hai chân, rời khỏi nhà tôi, để tôi tắm rửa sạch đống bùn này không? Tôi tin anh biết rõ cửa ở đâu.”

Cô gái trước mắt tái nhợt lại một mỗi, cả người cô toàn là bùn, chậ vật không chịu nổi, trong đôi mắt to linh động còn có hơi nước khả nghi. Nhưng cô vẫn ngưỡng chiếc cằm nhỏ, cố gắng uốn vai, trừng mắt nhìn anh, duy trì tôn nghiêm còn sót lại của cô.

A Lãng đưa tay cắm trong túi quần, đứng cứng đờ ba giây, sau đó xoay người mở cửa phòng tắm, đi ra ngoài.

Khi cô cầm khăn lau đi ra cửa phòng, định xuống cầu thang lau dầu chân bùn trên cầu thang và hành lang, lại phát hiện sàn và cầu thang đều đã được lau sạch sẽ.

Cô không nói gì đi xuống tầng, thấy người đàn ông cô cho rằng đã sớm rời đi đứng trong phòng bếp của cô, cầm khăn lau ẩm trong tay nhìn ảnh chụp cô treo trên tường.

Anh cởi giấy thể thao cùng tất bắn ra, cuốn ống quần cùng cổ tay áo lên, áo sơ mi cùng quần dài của anh còn có chút bùn bẩn, nhưng rõ ràng là anh đã cố gắng sửa sang lại bản thân sạch sẽ một chút rồi mới bắt đầu quét dọn.

Mười giờ, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rộng mở, đậu trên khuôn mặt anh tuấn lập thể của anh.

Người đàn ông này có đôi mắt rất to, lông mi rất dài, cô có thể thấy lông mi anh in lên khuôn mặt một cái bóng giống hình cây quạt.

Như Nhân biết mẹ anh là dân bản xứ, anh có một phần huyết thống dân bản xứ, cho nên ngũ quan mới có thể sâu như vậy, tóc mới có thể đen như bóng đêm như vậy.

Cô đứng ở cửa phòng bếp, do dự không dám đến quá gần anh.

Tuy rằng cô không lên tiếng, anh cũng không quay đầu, nhưng anh hiển nhiên đã phát hiện ra sự tồn tại của cô.

“Ba mẹ cô đâu?”

Câu hỏi của anh quanh quẩn trong phòng bếp tràn ngập ánh mặt trời, cô biết anh đang xem ảnh chụp chung của cô và cha mẹ.

Như Nhân chần chờ, có chút sợ anh, lại không muốn để anh phát hiện bất an của cô, cho nên cô chậm rãi đi vào, rót chén trà ỉnh và anh sau đó trả lời vấn đề của anh.

“Ở Bắc Bộ.”

“Bọn họ để cô một mình ở đây?” A Lãng nhìn ảnh chụp lồng trong khung ảnh tự chế trên tường, anh nhìn ra cô rất quý trọng chúng nó. Cô gắn thêm hoa khô và hương thảo quanh khung ảnh, mỗi một cái đều độc nhất vô nhị.

Cô im lặng sau một lúc lâu mới dè dặt cẩn trọng nói: “Tôi không ở một mình, tôi ở cùng bà ngoại.”

Ảnh chụp chung trên tường đại đa số là ảnh chụp hồi nhỏ của cô, thời kì thanh thiếu niên cực kỳ ít, chỉ có mấy tấm chụp chung của cô và một bà lão, ảnh lúc trưởng thành hoàn toàn không có.

Tấm gần đây nhất là lúc cô học trung học, chỉ có một mình cô mặc đồng phục trung học, đứng dưới tàng cây phượng.

Hiển nhiên sau khi cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có người không quá thích ứng với chuyển biến như vậy.

Anh cũng không hồn nhiên cho rằng gia đình trên toàn bộ thế giới đều giống ba nhà Đồ, Cảnh, Mạc kia. Nhưng cô bé và cha mẹ trong ảnh chụp trước mắt thật vui vẻ hạnh phúc, có thể làm đại diện cho “Gia đình tôi thật đáng yêu” rồi.

Nhưng hiển nhiên, cuộc đời đều sẽ thay đổi.

Nụ cười của cô từ cấp hai bắt đầu trở nên cứng nhắc miễn cưỡng, chỉ có một hai tấm ít ỏi lộ ra nụ cười thực sự.

Anh xoay người, sau đó thấy biểu cảm phòng bị trên mặt cô, còn có trà nóng cô rót cho anh.

Trà, là trà lá, mùi thơm ngát nhàn nhạt.

Cô pha trà cho anh làm anh có hơi kinh ngạc, vốn tưởng rằng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, khi cô phát hiện anh vẫn còn ở nhà cô, cô sẽ lấy chổi đuổi anh đi ra ngoài mới đúng.

Không ngờ cô lại pha trà cho anh.

Cô gái này, rốt cuộc ngây thơ đến mức nào?

10. Chương 10

“Anh em nhà họ Đồ cũng có năng lực đặc biệt.” Anh nhìn chăm chăm cốc trà kia, mở miệng.

“Cha mẹ tôi có chỗ khó khăn của bọn họ.” Tay cô nâng chén trà căng thẳng, anh không lên án ra mặt khiến cô không nhận được biện hộ cho ba mẹ.”Làm vậy đối với cả ba đều tốt hơn.”

Bọn họ quả thật sẽ tốt hơn, nhưng còn cô thì không.

Nhìn cô nhếch môi, anh đi lên phía trước, chỉ nói: “Bà ngoại cô qua đời khi nào vậy?”

Cô ưỡn thẳng sống lưng, cảnh giác trả lời, “Vài năm trước.”

Anh không tin, anh biết trong căn nhà này vài năm nay chỉ có dấu vết một mình cô sống.

“Lúc cô học trung học sao?” Anh không biết vì sao mình lại tò mò, nhưng có cảm giác không thoải mái chèn ở ngực, khiến anh muốn xác định.

Thế giới này đối với cô rất tàn nhẫn.

Anh chưa bao giờ có gia đình hạnh phúc, chưa từng có thì khi mất đi cũng sẽ không cảm thấy đau. Nhưng chỉ đứng một bên xem đã khiến anh ham mộ muốn chết, hướng chi cô đã hưởng qua mùi vị hạnh phúc.

Cô lẽ ra. . . . . Cô lẽ ra nên càng hận đời mới đúng.

Nghe vậy, Như Nhân hơi cứng đờ, cố gắng nhẹ nhàng băng qua nói: “Nói thật, chuyện này không liên quan đến anh. Nhưng nếu anh thật sự muốn biết, không sai, khi tôi học trung học bà ngoại đã qua đời, một mình tôi ở nơi này, không lựa chọn về Bắc Bộ ở cùng ba mẹ là vì tôi thích ở một mình. Tôi không thích những thành phố lớn, ở đó nhiều người tôi dễ bị cảm xúc của người khác ảnh hưởng, cho nên ba mẹ tôi mới cho tôi chuyển đến nơi đây, tôi cũng thích ở nơi này.”

Tin tức anh thám thính được là đúng, anh cũng thành công khơi dậy lửa giận của cô, nhưng vẫn không nhận được nhìn chăm chăm chén trà lại cô pha cho anh đặt trên bàn kia.

“Đúng, đó là pha cho anh uống, anh có thể yên tâm uống nó, tôi không hạ độc.”

Anh tin cô không hạ độc, anh chỉ không thể hiểu, vì sao cô sau khi bị cha mẹ gần như vứt bỏ, còn có thể hồn nhiên như vậy.

Như phát hiện ra suy nghĩ của anh, cô kéo ghế dựa, ngồi xuống bên cạnh bàn, chậm rãi nói: “Quả thật, ba mẹ tôi không. . . . .kiên cường giống như ba mẹ Đồ Ứng, nhưng năng lực của bọn họ khác tôi, những gì ba mẹ tôi và cha mẹ nhà họ Đồ phải đối mặt trên cơ bản rất khác nhau, không nên lấy ra so sánh.”

Anh không cho rằng Đào Hoa hoặc Hải Dương sẽ vì vậy mà vứt bỏ ba anh em nhà họ Đồ, nhưng anh không nói ra miệng.

Nhưng cô hiển nhiên biết anh đang nghĩ cái gì.

“Không ai thích duy trì trạng thái trần trụi, lúc nào cũng bị người khác đọc được bản thân đang nghĩ cái gì.” Cô xoay xoay chén trà đáng yêu trong tay, sau đó giương mắt nhìn anh, “Tôi tin rằng anh cũng không thích cảm giác chưa được sự cho phép đã bị người ta nhìn hết sạch, bằng không anh cũng sẽ không ở đây lúc này.”

Quả thật anh không có tư cách bình luận cái gì, thật sự này không liên quan đến anh, nhưng anh vẫn không nhận được lại mở miệng.

“Cô nói, cô cần đụng vào mới có thể đọc tâm?” Anh hỏi xong mới phát hiện không biết mình muốn xác định hay là chất vấn.

“Đó là bây giờ.” Cô cười khổ, nói: “Trước kia tôi hoàn toàn không khổng chế, chờ đến khi tôi học được cách căn cảm xúc của người khác bên ngoài tường phòng hộ thì đã quá muộn rồi. Hướng hồ, tôi cũng có mắt, tôi biết nhìn về mặt.”

Nói tóm lại, cha mẹ cô ở trước mặt cô không còn cách nào khác, chỉ sợ đến cuối cùng sẽ không thể giấu giếm nỗi cảm xúc nữa.

Anh gật gật đầu, chỉ ra một chuyện thực, “Ba mẹ cô cũng giống cô, không biết nói dối.”

Cô mở miệng đồng ý, “Ba mẹ tôi giống tôi không biết nói dối.”

Không giống anh.

Người đàn ông này giờ phút này trên mặt không có biểu cảm gì, trên mặt anh cũng đã không cần treo nụ cười dối trá nữa. Trên thực tế từ lúc cô xuống tầng, trên mặt anh luôn luôn đội một chiếc mặt nạ không có cảm xúc.

Ngay cả cảm xúc luôn luôn liêu lĩnh, cũng không thấy đâu nữa.

Cô biết anh rất giỏi nói dối, từ trước đến nay anh lợi dụng nụ cười che lấp cảm xúc của anh, nhưng bây giờ anh cũng không cười, trên khuôn mặt anh là trống rỗng.

Cô ngăn cảm xúc động trong nháy mắt muốn nhìn lên cảm xúc của anh, bình thường nhìn lên sẽ không có kết quả tốt, cho nên cô ngoan ngoãn dùng hai mắt mà không phải tâm, thành thật nhìn người đàn ông trước mắt này nói: “Dù thế nào, bọn họ yêu tôi, chỉ là không thể ở cùng tôi mà thôi. Tôi hiểu, cho nên cứ như vậy là tốt rồi, như bây giờ, đối với tôi hay bọn họ đều tốt.”

Anh không nên phê bình cha mẹ của cô, quả thật anh cũng không thích giống một quyển sách bị mở ra, khiến anh cảm thấy trần trụi không thể phòng bị.

Cho nên anh không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Anh chuyển tầm mắt về cốc trà kia, vươn tay cầm lấy nó, lễ phép uống hết nó, sau đó đặt xuống.

“Cám ơn trà của cô.” Anh nhàn nhạt mở miệng, thả khăn lau vào bồn rửa.

“Không cần khách khí.” Cô nói.

Sau đó Đàm Như Nhân nhìn anh mở cửa, đi tắt và giày vào rồi rời đi.

Anh không nói hẹn gặp lại, cô cũng vậy.

Cô và anh, đều không kỳ vọng cao vào chuyện gặp lại.

Nhìn người đàn ông biến mất ở ngoài cửa, cô không biết vì sao mình lại nói cho anh nhiều như vậy, có lẽ là bởi vì cô chỉ không muốn người đàn ông này thương hại cô.

Anh không phải người đàn ông lịch sự, nhưng anh cũng không phải người xấu.

Quan Lãng, chỉ là một người cô đã từng thích.

Cô và người đàn ông này không có quá khứ, không có hiện tại, càng không thể có tương lai.

Cô biết rõ, luôn biết rằng trên thế giới này, người không thể chịu được loại năng lực đặc biệt này của cô nhất chính là anh.

Cô có thể đọc tâm, mà anh chưa bao giờ muốn bị người khác nhìn thấu.

Vì sinh tồn, cô xây một bức tường rào khổng lồ trong lòng, anh cũng chỉ làm chuyện tương tự, cô không nên cảm thấy đau đớn.

Nhưng cô đã từng lên ảo tưởng rằng có lẽ. . . . . sẽ có khả năng. . . . .

Nắm chén trà trong tay, cô chậm rãi uống một ngụm trà ấm áp nhưng cổ vẫn thít lại, chỉ có khóe miệng cong lên một nụ cười chua xót.

11. Chương 11

Tám giờ tối.

A Lãng vội đến Ánh Trăng Màu Lam ăn cơm, thực hiện đúng lời hẹn với Hà Đào Hoa.

Ánh Trăng Màu Lam là nhà hàng Đồ Hải Dương và Đào Hoa cùng nhau mở, làm ăn rất tốt.

Đào Hoa rất hài lòng với sự xuất hiện của anh, thưởng anh một bữa ăn ngon. Mặc dù thêm một miếng ăn cũng không khiến cô luống cuống tay chân, từ trước đến nay cô am hiểu nhất là lấp đầy dạ dày trống không của người khác.

Ăn xong bữa tối, sau khi giúp rửa bát xong, anh đến ban công tầng hai của Ánh Trăng Màu Lam, ngồi xuống ghế, nhìn về cảng biển phía trước.

Thuyền hàng to lớn cập bến trong bến cảng nhân tạo, ngọn đèn trên thuyền rực rỡ, chiếu rọi trên mặt biển, chiếu sáng tất cả mọi thứ quanh nó.

Cây dừa trên lối đi bộ ở công viên ven biển nhẹ nhàng lay theo gió.

Anh dựa ra sau, hai tay gối sau đầu, nhìn mây trôi nhẹ trên trời, ngôi sao lấp lánh mờ ảo, anh cố gắng thả lỏng, nhưng không được.

Anh ở đây an toàn tựa như ở nhà. Chỉ cần Hải Dương còn ở đây, anh sẽ không cần lo lắng có bất cứ kẻ nào động được đến một sợi lông tơ của anh.

Lẽ ra anh nên thừa dịp này nghỉ ngơi một chút. Lúc có thể an tâm nghỉ ngơi tuyệt đối phải biết quý trọng, không nên bỏ lỡ cơ hội, đây là bí quyết khi anh làm nghề này.

Mà lúc anh đứng trong phạm vi quản lý của Đồ Hải Dương, ngay sát vách Mạc Sâm, chắc chắn là cơ hội để anh có thể yên tâm nhàn hạ.

Dù sao, người dạy anh đánh nhau và phòng thủ đều là bọn họ.

Cho nên, anh nên thả lỏng hơn, nhân lúc này chớp mắt một chút, khi nào cần họ sẽ tự gọi anh.

Nhưng anh vừa nhắm mắt vào, hình ảnh Đàm Như Nhân cười khỏ quay mặt đi lại hiện lên trước mắt.

Anh không nên quay đầu nhìn, nhưng anh lại quay đầu, xuyên qua cửa sổ thấy cô cầm cốc trà, nụ cười nhàn nhạt lại có chút bi thương.

Anh không hiểu nổi cô gái kia.

Nói thật, anh cũng không cần hiểu cô, anh chỉ cần chắc chắn cô sẽ không gây ra bất cứ tổn hại gì là được.

Sau khi trở về vào sáng hôm nay, anh đã nhanh chóng điều tra tất cả tư liệu về cô.

Cô không nói dối, những chuyện cô nói sau này đều là thật sự. Khi cô năm tuổi đã gặp tai nạn xe cộ, học xong tiểu học lên trung học thì chuyển đến trường ở nơi này. Bà ngoại cô qua đời khi cô học năm hai trung học, ba mẹ cô ở Đài Bắc, cô không có người thân nào khác.

Cô chính là bạn học trung học của anh nhiều năm trước.

Anh nên để chuyện này trôi qua, vì nguyên nhân không biết tên, anh tin cô sẽ giữ lời cam đoan của cô, không nhìn trộm anh nữa.

Cảm giác tự đứng bị nhìn trộm, vẫn khiến anh lo lắng.

Có lẽ, đây là nguyên nhân khiến anh không thể thả lỏng.

Anh không thể chắc chắn rằng cô gái kia không nhìn lén được những chuyện khác, những chuyện anh không muốn mọi người biết.

Cô nói anh gặp ác mộng, cho nên ý thức của cô mới bị kéo đến.

Có lẽ cô đã nhìn thấy tất cả. . . . .

Đáng chết.

Về mặt chốt dạ của cô bỗng nhiên hiện lên, anh chậm nửa nhịp mới hiểu rõ một việc, không nhận được chữ ra tiếng.

Hiển nhiên cô không chỉ thấy được mà còn làm một vài chuyện.

Trước đây, anh luôn bị ác mộng làm tỉnh dậy, nhưng lần này thì không. Lúc ấy, anh được kéo ra khỏi ác mộng. Một giây trước anh vẫn đang ở trong cơn ác mộng khủng bố ngày xưa, một giây sau anh đã chạy trên sân thể dục, cùng đá bóng với Đồ Ứng.

Chẳng qua, tất cả những hình ảnh đó không hoàn toàn xuất phát từ thị giác của anh. Có một vài hình ảnh đúng là ký ức của anh, nhưng có một vài thì không. Một vài hình ảnh xen kẽ khác, là nhìn từ trên khán đài, anh thấy mình trên bãi tập, thấy Đồ Ứng, thấy Đồ Cần.

Khi anh nhắc chân sút gôn, anh cảm nhận được sự vui vẻ chân thành, nổi căng thẳng và sự hưng phấn không phải của anh.

Anh nghe thấy tiếng cô cười.

Một vài hình ảnh kia, là trí nhớ của cô.

Nói thật, thiếu niên trong giấc mơ kia nhìn đẹp trai muốn chết.

Anh chưa bao giờ biết, mình khi đó lại đẹp trai như vậy. Ký ức thời thanh xuân anh nhớ được phần lớn đều là chuyện không vui vẻ.

Thậm chí anh gần như đã quên hoàn toàn trận bóng kia, đến tận khi cô làm anh nhớ lại.

Nhiều năm qua, anh chỉ nhớ đến quá khứ ảm đạm, đen tối, nhưng cô lại nhớ được hạnh phúc của anh.

Trong lồng ngực bỗng dưng dâng lên một cảm xúc khó có thể nói rõ.

Thiếu niên sáng sủa lại xuất sắc kia là anh trong mắt cô, là Quan Lăng trong trí nhớ của Đàm Như Nhân.

Khi học cấp hai tôi đã từng. . . . . thầm thích anh. . . . .

Cô nói bởi vì như thế nên cô mới bị cảm xúc quá mãnh liệt của anh hấp dẫn, đi vào trong giấc mơ của anh.

Nhưng anh không cho rằng chỉ vì như thế mà cô tốt bụng lôi anh ra khỏi cơn ác mộng. Hẳn là cô đã thấy, anh đoán cô biết anh đã từng làm những gì.

Trong nháy mắt, anh có cảm giác bất lực và khó chịu y như bị người mỗ xẻ, để mặc người ta đùa bỡn.

Chuyện này khiến anh rất không thoải mái, rất rất tức giận, nhưng về phương diện khác, anh lại không nhận được nghĩ, nếu cô thật sự thấy được, vì sao còn muốn giúp anh thoát khỏi ác mộng?

Anh tin rằng cô đã sớm nghe được những chuyện anh từng làm. Sự kiện kia chỉ sợ là tin đồn lớn nhất trong trường học, thậm chí cả thành phố này năm đó. Nhưng nghe người khác nói, và thật sự nhìn thấy là hai việc khác nhau.

Ác mộng của anh từ trước đến nay đều rất rõ ràng, không thể nào quên. Nhiều năm qua chúng vẫn rõ ràng như mới vừa xảy ra hôm qua.

Nhưng cô vẫn thay đổi cảnh trong mơ của anh, mang hạnh phúc của anh trả lại cho anh.

Khi học cấp hai tôi đã từng. . . . . thầm thích anh. . . . .

Câu nói kia, nhẹ nhàng vang vọng trong tai anh, mà trong đầu anh lại chỉ nghĩ đến bộ dáng xấu hổ ngượng ngùng của cô khi ở trong chợ.

Đó không phải là sợ hãi, anh biết rõ, cô không sợ anh.

Lẽ ra cô nên cảm thấy sợ hãi, lẽ ra nên sợ anh mới đúng, nhưng cô không hề, nếu cô có thì tuyệt đối không theo anh về nhà.

“Cô gái đáng chết. . . . .”

Anh than thở, chỉ vì bỗng nhiên anh phát hiện mình rất khó quyết định có nên tiếp tục giận dữ với cô hay không.

“Hi vọng không phải anh đang mắng mẹ em, mẹ nghe thấy sẽ đau lòng.”

Anh bị giọng nói này làm cho giật mình, quay đầu chỉ nhìn thấy Đồ Hoan bưng cà phê, lặng lẽ xuất hiện. Cô bé đã lên cấp hai, tay dài chân dài, dáng người cô bé di truyền từ Hải Dương, may mắn khuôn mặt kia tương đối giống Đào Hoa.

Thấy cô bé, anh nhếch khóe miệng, tươi cười: “Có lẽ em biết, người anh yêu nhất là Đào Hoa, nếu không phải chị ấy đã gả cho Hải Dương rồi, anh nhất định phải lấy chị ấy về nhà, sao lại nỡ để chị ấy đau lòng?”

Nghe cách anh nói, Đồ Hoan cười ha ha, đưa cà phê cho anh. “Nghe anh nói linh tinh, đây, cà phê, mẹ bảo em mang lên cho anh.”

Cô đặt mông ngồi trên ghế dựa bên cạnh anh.

“Lần sau anh muốn em đeo chuông trên người.” Anh nhận tách cà phê kia, cười hỏi: “Bây giờ em cao bao nhiêu vậy?”

“165.” Cô bé nói xong làm mặt quỷ.

“Oa!” Anh cố ý lộ ra vẻ khoa trương, anh cười nhìn cô bé xinh đẹp cột tóc đuôi ngựa đã nhìn từ nhỏ đến lớn, nói: “Nếu em còn tiếp tục phát triển như thế này, sẽ nhanh chóng cao hơn anh mất!”

“Làm ơn, tuyệt đối không muốn.” Cô bé bày ra cái mặt cười đau khổ, “Em hi vọng không cao lên nữa, bây giờ em đã cao nhất lớp rồi.”

Không thể nào, cô bé còn đang tuổi dậy thì, nhất định sẽ cao nữa.

Khi cô bé còn rất nhỏ, mọi người đều biết, đến khi Đồ Hoan trưởng thành, cơ thể nhất định sẽ cao hơn 1mét7, có lẽ sẽ gần 1mét8, kể cả có hơn cũng không ngạc nhiên, nhưng anh tốt bụng không hắt nước lạnh vào cô bé.

“Thật hy vọng em giống Đồ Ái, di truyền chiều cao của mẹ, mà không phải ba.” Đồ Hoan lẩm bẩm.

“Cao có nhiều cái lợi lắm, không khí bên trên khá trong lành đấy.” Anh đùa mở miệng an ủi cô bé, “Lúc anh còn nhỏ, còn ước gì mình nhanh cao lên.”

Nghe vậy, cô bé bật cười hì hì.

“Làm ơn! Còn không khí trong lành, chênh có mấy cm thì trong lành chỗ nào, em thấy anh chỉ giỏi khoác lác!”

Cô bé cười ha ha, đến tận khi mẹ gọi cô bé mới nhảy khỏi ghế dựa, vui vẻ chạy xuống nhà.

Tuy rằng đã cao như người lớn, nhưng trên mặt Đồ Hoan vẫn mang theo nét ngây thơ của một đứa trẻ. Anh biết cô bé bề ngoài nhìn giống người lớn, nhưng trên thực tế vẫn là một cô nhóc nên mới có cách nói gió là gió, nói mưa là mưa như vậy.

Cô luôn là một cô bé trong sáng, lạc quan, anh hi vọng cô bé có thể luôn luôn giữ lại dáng vẻ ấy.

Nhìn cô bé sôi nổi, mặc đồng phục cấp hai đi xuống tầng, anh nhớ tới một cô gái khác đã từng mặc đồng phục như vậy.

Buông cà phê, anh nằm lại lên ghế tựa, hai tay khoanh trước ngực, quyết định không cố gắng loại bỏ bóng dáng cả ngày cứ hiện hữu trong đầu anh không đi kia.

Đàm Như Nhân, khi học cấp hai đa số thời gian đều là một sự tồn tại âm u mơ hồ.

Ký ức của anh về cô, cũng chỉ có một chút như vậy, chỉ là một cô gái không dám nói chuyện với anh, chạy trốn chết.

Tôi giống một chiếc radio đã hỏng, nhưng lại không thể tự tắt nguồn điện đi. . . . .

Giọng cô vọng lại bên tai.

Radio, có nghĩa là lúc đó cô không cần dựa vào cũng có thể nhận ý nghĩ của người khác.

Anh nghĩ, cô không vui cũng là chuyện bình thường.

12. Chương 12: Chương 12

Cô từng nói, năng lực của cô và Đồ Cần tương đối giống nhau, sao cô biết Đồ Cần và Đồ Ứng có năng lực đặc biệt? Cô cũng từng hâm mộ nhà họ Đồ giống như anh sao?

Không có chuyện gì có thể giấu giếm được cô sao? Sống như cô thì một mối đến nhường nào?

A Lăng biết Đồ Cần hồi nhỏ cũng đã từng giống Đàm Như Nhân, nhưng năng lực của Đồ Cần sau này yếu bớt, chỉ có thể cảm nhận được cảm xúc, mà không hoàn toàn biết rõ ràng đối phương đang suy nghĩ gì như cô. Dù vậy, kể cả khi có Đào Hoa và Hải Dương trợ giúp, Đồ Cần vẫn sống rất vất vả.

Đàm Như Nhân làm thế nào mà vượt qua được đoạn thời gian kia? Đồ Cần biết sự tồn tại của cô không? Cậu ấy có biết trong trường học cũng có một người giống mình không?

Sao trên trời nhấp nháy trước mắt, nghi vấn về cô gái kia trong đầu anh càng ngày càng nhiều, nhưng không có lời giải đáp.

Cô không nên sống một mình ở căn nhà kia.

Phụ nữ độc thân sống một mình ở nơi hoang vắng như vậy rất nguy hiểm, nhưng chuyện này thật sự không liên quan đến anh, anh không muốn tiếp tục có dây dưa gì với người phụ nữ nguy hiểm kia.

Nhưng nghe tiếng ồn ào náo nhiệt ở nhà ăn dưới tầng, trong lúc anh nửa tỉnh nửa mê sắp ngủ, trong đầu lại hiện lên một ý nghĩ.

Cô nên nuôi một con chó.

Mùa xuân thời tiết thất thường.

Sau ba ngày nắng đẹp, thứ bảy, gió mùa về.

Thời tiết từ ba mươi độ nóng nực, đột nhiên giảm mười độ, không khí hơi lạnh, nhưng cũng coi như thoải mái.

Như Nhân mặc áo dài tay, khi trời còn chưa sáng hẳn đã đến gia đình nông dân gần đó lấy rau, lái chiếc xe tải nhỏ chất đầy rau đến chợ bán.

Ngày tháng dường như quay về với vẻ yên bình trước kia, từ tuần trước sau khi người đàn ông giống gió lốc kia xâm nhập nhà cô rồi lấy tốc độ tia chớp rời đi thì sinh hoạt đơn giản của cô lại trở nên nhà nhà, không có gì mới mẻ xảy ra.

Cô bận rộn cả buổi sáng, sau đó lái xe về nhà ăn cơm trưa, sửa sang lại nhà cửa, chợ mất khoảng nửa tiếng. Buổi chiều lại mở máy tính, nhận gửi mail, viết blog, xác định đơn đặt hàng, dựa theo đơn đặt hàng bỏ rau quả vào hộp giấy, gói cẩn thận, rồi gọi điện thoại cho Hắc Miêu đến thu hàng.

Không biết có phải vì nhiệt độ không khí thay đổi đột ngột hay do đêm qua tiếng gió gào thét bên ngoài suốt đêm, mà cô không ngủ ngon được. Tuy giữa trưa có bớt chút thời gian chợ mất một lát, nhưng dậy quá sớm vẫn làm cô cảm thấy mệt.

Trong chớp mắt, một ngày đã sắp trôi qua, ráng chiều treo trên đỉnh núi.

Cô mặc áo choàng, cuộn người trên sofa phòng khách đọc sách, đọc một lúc mí mắt không hiểu sao nặng trĩu. Cô nhắm nghiền mắt, một lần, sau lại mở, đọc chưa được mấy chữ lại không nhìn được buông xuống.

Nửa mê nửa tỉnh, cô nghĩ mình nên đi rửa mặt, nhưng không thể ngồi dậy, chỉ cảm thấy muốn ngủ. Trong không khí ẩm ướt như tràn ngập phần tử buồn ngủ, làm cho người ta không mở mắt ra được.

Trong lúc hoảng hốt, dãy núi ngoài cửa sổ dần chìm vào bóng tối, giống lòng đỏ trứng màu đỏ.

Đột nhiên, cô phát hiện lòng đỏ trứng kia bắt đầu khuếch tán, giống như bị hòa tan vậy.

Cô đang ngủ sao?

Như Nhân hoang mang nghĩ, ý nghĩ này mới xẹt qua, bỗng dưng một luồng khói đen xuất hiện trong tầm mắt, trong nháy mắt hóa thành nước đen đậm đặc, túm được cô sau đó quấn chặt lấy, che lấp tất cả ánh sáng.

Không khí đột nhiên cứng lại.

Một giây sau, trong bóng đêm xuất hiện ánh sáng màu đỏ, ánh sáng màu đỏ tới cực nhanh, như xe lửa đâm về phía cô.

Lực va chạm rất lớn, cô đau đến không thở nổi, tuy rằng đã lâu rồi không gặp, cô vẫn nhanh chóng nhận ra được đã xảy ra chuyện gì. Cô định đoạt lại quyền khống chế, nhưng không được.

Có một cái chớp mắt, cô thậm chí không thể điều khiển được thân thể của chính mình, khiến cô sợ hãi kinh hoàng không thôi. Cô muốn mở mắt ra, hoặc đứng lên, nhưng không thể nào nhúc nhích.

Sau đó cô thấy một người phụ nữ.

Trong ánh sáng màu đỏ, có một người phụ nữ đi trên ngã tư đường hẻo lánh. Cô không nhìn thấy mặt người phụ nữ kia, chỉ cảm thấy được sự vui vẻ khó nói thành lời.

Cô cảm thấy trên tay có một con dao, lạnh như băng lại linh hoạt, khiến cả người cô run lên.

Như Nhân thở phà phò, để thoát khỏi tên kia, cố gắng mở mắt ra, cuối cùng cũng thấy được bài trí trong nhà mình, nhưng cảnh vật quanh mình và cái ngã tư đường kia lại chồng lên nhau.

Cảm giác cuồng nhiệt hưng phấn đột nhiên trào lên, cô cảm nhận được ý đồ của hắn, sợ hãi hô lên.

“Đừng. . . . .”

Cho dù cô sống chết chống cự nhưng vẫn không thể ngăn cản sự tà ác kia, hung thủ cầm lấy con dao xông tới, từ sau lưng bịt kín miệng người phụ nữ, giơ dao hung hăng đâm người phụ nữ đang hoảng sợ. Nhất đầu tiên vào trúng động mạch cổ, nhất thứ hai rạch lên ngực của cô ấy. . . . .

Gần như trong nháy mắt, cô từ trên người người đàn ông, bị kéo sang người phụ nữ kia.

Người phụ nữ ôm ngực thét chói tai, cô cũng ôm ngực thét chói tai.

Cô có thể cảm giác được con dao lạnh như băng kia chĩa qua thân thể, mang đến đau nhức, cũng có thể cảm nhận được thở dốc ở ồ kia, cảm nhận được máu tươi ấm áp phun lên trên mặt, cảm nhận được cuồng nhiệt cùng hưng phấn của hung thủ.

Sau đó hắn buông lỏng tay ra.

Người phụ nữ hoảng sợ quỳ rạp xuống đất, cô ấy khóc bỏ đi, kéo lê thân mình, muốn thoát khỏi tên hung thủ đáng sợ ấy, nhưng máu tươi chảy quá nhanh.

Hung thủ thở dài, chậm rãi tiêu sái đi theo cô, hưởng thụ hình ảnh tốt đẹp này.

Tiếng kêu của người phụ nữ dần dần yếu bớt, tứ chi giãy dụa dần dần vô lực, cô chỉ đi được một đoạn ngắn rồi không thể nhúc nhích nữa. Cơ thể bị thương, giống như con cá sắp chết, hơi hơi run rẩy, cuối cùng hoàn toàn không có tiếng động.

Người nọ ngồi xổm xuống, dùng bao tay cao su vuốt ve khuôn mặt đầm nước mắt của người phụ nữ, sau đó lật cô lại.

Máu đỏ tươi nhuộm đỏ ngã tư đường.

Nhìn người phụ nữ bị mổ bụng, cô bắt đầu nôn mửa.

Sau đó, tà ác kia, cuối cùng cũng buông tha cô.

Giống như con rối bị cắt đứt dây, cô suy sụp ngã xuống đất, nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt. Cô lẽ ra nên đứng lên, lau rửa mình cho sạch sẽ, nhưng đau đớn của người phụ nữ bị đâm đến chết kia vẫn lưu lại ở trên người cô.

Cô hoàn toàn không tìm thấy sức để mà chống người dậy, chỉ có thể cảm thấy ngực đau nóng rất, giống như bị người ta mổ bụng vậy.

Trời chiều nhuộm đỏ bóng dáng của cô, sau đó chìm xuống đỉnh núi.

Khi ánh sáng ảm áp cuối cùng biến mất ở trong phòng, rét lạnh cũng ập đến, chậm rãi trèo lên thân thể suy yếu cứng ngắc của cô. Cô cô đơn bất lực cuộn mình trên mặt đất, đau đớn không thôi, bắt đầu khóc nức nở. . . . .

Anh nghe tiếng phụ nữ khóc nức nở.

Cảm giác kia rất quý dị, phẳng phất như cô ở ngay bên cạnh anh, nhưng không thể nào, ngồi ở bên cạnh anh là cái tên đã ngủ rất nhiều ngày, cuối cùng cũng đã chịu rời giường xuống tầng – Phượng Lực Cương.

Tên kia chỉ mặc quần đùi, đôi chân đầy lông đặt ở trên bàn, vừa gọi điện thoại với anh Võ còn vừa ngáp dài.

Anh cho rằng mình nghe lầm, lại chuyển tầm mắt về laptop, nhưng tiếng khóc kia lại vang lên. Ôn lạnh chạy dọc sống lưng anh, gần như cùng lúc ấy cảm giác cô đơn đáng sợ cùng tuyệt vọng khổng lồ trào lên trong lòng.

Đó không phải cảm giác của anh, anh biết.

Anh không hiểu vì sao mình biết, chính là có thể nhận thấy rõ ràng.

Là Đàm Như Nhân.

Đáng chết! Cô đã hứa sẽ không quấy rầy anh nữa cơ mà.

Anh tức giận nhăn mày lại, nhưng bất an kỳ quái không hiểu sao vẫn dâng lên.

Không nghĩ nhiều, anh cầm di động, gọi vào số điện thoại đã ghi tạc trong lòng từ lần điều tra trước.

Không có ai tiếp.

Bất an tiếp tục dâng lên, theo tiếng chuông điện thoại reo không ngừng lên cao.

Có lẽ cô ra ngoài, nhưng điều này lại càng khiến cho lông mày anh nhíu chặt hơn. Trời đã bắt đầu sẩm tối, cô không nên ở bên ngoài vào thời điểm này.

Có lẽ cô bị ngã trong vườn rau? Nếu cô ngã thật thì cũng sẽ bị cây che khuất, đến ngày mai cũng chưa chắc đã có người phát hiện.

Điện thoại tiếp tục vang, vẫn không có người tiếp.

Cô không nên một mình ở chỗ đó!

Nôn nóng trào dâng trong lòng, anh cúp điện thoại rồi lại gọi thêm một lần, im lặng đếm số lần chuông vang, đến tiếng thứ ba mươi, anh cúp máy sau đó đứng dậy.

Thấy anh muốn ra ngoài, Phượng Lực Cương dừng nói chuyện điện thoại, hô: “A Lãng, nếu cậu ra ngoài, thuận tiện giúp tôi đến chỗ Đào Hoa mang hộp cơm về. . . . .”

Anh không để ý đến tên quý lười kia, vẫn tiếp tục đi ra cửa.

Lúc anh lái xe tới đến nhà Đàm Như Nhân, trời đã hoàn toàn đen kịt.

Trong nhà cô không bật đèn, cả căn nhà tối om, nhưng xe của cô còn đang đỗ trong vườn.

Anh xuống xe, đóng rầm cửa lại, bước ra.

Như anh dự liệu, cô lại không khóa cửa.

Loại con gái nào lại ngu xuẩn đến mức sống một mình mà không khóa cửa?

Anh nhíu mày, không lãng phí thời gian đi ấn chuông, trực tiếp kéo cửa ra. Đang định mở miệng gọi đã ngửi thấy mùi nôn, mùi chua thối tràn ngập toàn bộ không gian.

Anh ngẩn ra, nhanh chóng vào cửa, sau đó liếc mắt liền nhìn thấy bóng người dựa vào sofa phòng khách.

13. Chương 13

A Lăng rửa thắm một tiếng, vội vàng tiến lên, lật người cô lại.

Cô nôn đầy đất, hơn nữa toàn thân cứng ngắt lạnh như băng, giống như một cái xác, chỉ có điều cái xác này còn đang run rẩy.

Lo cô bị sặc, anh để cô nằm nghiêng, kiểm tra hô hấp và ý thức của cô, bảo đảm đường hô hấp của cô thông suốt.

Cô lạnh như khối băng, môi trắng bệch, răng va lập cập, khuôn mặt nhỏ xanh xao đầm nước mắt. Nhưng mắt cô lại mở to, đồng tử vì nhìn anh mà co rút lại.

Thấy anh, dường như cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng giọt nước mắt nóng bỏng vẫn không ngừng lăn xuống hai gò má.

Anh chắc chắn cô còn ý thức.

Đáng chết! Cô gái này xảy ra chuyện gì? Cô động kinh sao?

“Đừng lo, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện ngay lập tức.” A Lăng một tay bế cô dậy, xoay người định đưa cô đi.

“Không. . . . . Đừng. . . . .” Làm người ta ngạc nhiên là cô lại cố gắng mở ngón tay cứng ngắt bắt lấy vạt áo của anh, run rẩy nói ra mấy chữ.

Anh không dừng bước.

“Đừng đi. . . . . Bệnh viện. . . . .” Nước mắt cùng với nỗi sợ hãi lập lòe trong mắt cô, cô thở gấp nhắc anh: “Đồ Cần. . . . . Tôi không thể. . . . . Không cần. . . . . Bệnh viện. . . . .”

Lời của cô làm A Lăng đột nhiên nhớ ra Đồ Cần cũng gặp phải tình huống tương tự.

Cô không thể đến bệnh viện, thuốc sẽ làm yếu bức tường phòng vệ cô dựng lên, cô cũng sẽ cảm thấy sự đau đớn của bệnh nhân. Đó rõ ràng là dày vò, đến bệnh viện sẽ chỉ làm cô càng khó chịu hơn.

Anh mắng một tiếng, quyết định nhanh chóng ôm cô vào bồn tắm lớn trong phòng ngủ trên tầng, sau đây mở đèn và nước ấm vòi hoa sen.

Nước ban đầu lạnh, sau đó nhanh chóng nóng lên.

Anh thấm ướt khăn lông, lau mặt cho cô.

Khi anh cởi quần áo cô, dường như cô muốn chống cự, nhưng cơ thể cô cứng ngắt không thể phản kháng.

“Yên tâm, phụ nữ tôi thấy nhiều rồi, thêm cô nữa cũng chẳng sao. Nhiệt độ cơ thể của cô quá thấp, cô phải ngâm nước ấm, quần áo và nội y ướt sẽ chỉ làm cô khó hô hấp hơn thôi.” Mặt anh vô cảm nói, đồng thời nhanh nhẹn cởi áo sơ mi và quần thể thao của cô, đến cả quần lót cũng cởi ra luôn.

Từ đầu tới cuối, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Sau đây, anh cởi đồ của mình chỉ để lại quần đùi, bước vào bồn tắm lớn, ôm cô ở trước người, để cô dựa vào lòng anh, xoa cánh tay cô từ trên xuống dưới.

Chỉ một thoáng, cô xấu hổ lúng túng nhắm nghiền mắt lại.

Nhưng dù vậy, sắc mặt của cô vẫn tái nhợt, thân thể vẫn cứng ngắt lạnh như băng, không ngừng run run.

Vài giây như vậy, cô gái trong lòng vẫn hoàn toàn không thể thả lỏng, sống lưng tuyết trắng cứng như boong thuyền. Trong nháy mắt đây, cô không thể khống chế thân thể, thậm chí dường như muốn ngồi thẳng mà không phải dựa vào người anh.

Anh đặt tay lên bụng cô khẽ ép cô ra sau, ra lệnh bên tai cô: “Thả lỏng.”

Tiếng nước nở trong cổ họng cô bật ra, “Tôi không. . . . . Tôi không thể. . . . .”

Nước ầm xối lên người hai người, nhưng cô vẫn lạnh.

Tim cô đập rất nhanh, rất nhanh, giống như vừa chạy trăm mét. Thế này không bình thường, tim đập nhanh như vậy nhiệt độ cơ thể cô sẽ phải tăng lên mới đúng, thế nhưng cơ thể cô vẫn lạnh như băng.

“Xin hãy. . . . . Để tôi một mình. . . . .” Cô cắn chặt khớp hàm, cầu xin.”Tường. . . . . Sụp rồi. . . .
. . Anh. . . . . Tôi có thể cảm thấy. . . . .”

Bất lực và ngoan cố của cô, còn có sự sợ hãi trong giọng nói khiến anh tức giận. Sau đó trong nháy mắt, anh cảm thấy được cô trở nên càng cứng ngắc hơn, run rẩy kinh khủng hơn, nước mắt không ngừng trào ra từ khóe mắt cô, thậm chí gần như đã ngừng thở.

Anh bỗng nhiên nhớ ra cô gái này có thể đọc được cảm xúc của anh, chỉ cần tiếp xúc cô có thể biết anh đang nghĩ gì.

Cô không muốn biết, cô rất sợ hãi.

“Này. . . . . Đừng sợ. . . . .” Còn chưa kịp suy nghĩ, anh đã mở miệng an ủi cô, “Đừng sợ tôi. . . . .”

Anh thả lỏng bản thân, thế không khó, anh đã từng được huấn luyện, biết rõ nên làm thế nào để bản thân bình tĩnh lại.

Anh nghĩ đến ánh mặt trời, trời xanh, còn có bãi biển anh từng đến lúc còn nhỏ mà cô chắc chắn không biết.

Thủy triều dâng lên rút xuống, bọt sóng trắng trào dâng trên bờ cát.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ về cô, nói nhỏ : “Đừng sợ tôi.”

Anh để tiếng sóng biển dịu dàng vang lên trong đầu, để bản thân chìm vào biển lớn xanh thẳm. Anh để cô nhìn thấy bầy cá bơi trong biển, để cô nhìn thấy ánh mặt trời xuyên thấu qua mặt nước trong vắt, con cá quẫy nước, tảng đá nhiều màu dưới đáy biển.

Anh nghe được tiếng cười của cậu bé trong lòng, cảm thấy cô ở trong lòng anh đã hơi thả lỏng, anh biết cô cũng nghe thấy.

“Không có gì phải sợ. . . . .”

Anh dùng lòng bàn tay dịu dàng đặt nhẹ lên lồng ngực lạnh như băng của cô.

“Bây giờ, thở đi.” Anh thì thầm dụ dỗ.”Cô có thể, chậm rãi hít vào, đúng, chính là như vậy. . . . .”

Anh tưởng tượng anh khám phá đại dương, chậm rãi, thật sâu, hít một hơi.

Cô hít vào, anh cảm giác được lồng ngực cô căng lên, nhưng vì quá mau quá nhanh khiến cô bắt đầu ho khan, thân thể căng thẳng lên. Đôi tay cứng ngắc vội vàng bắt lấy anh tụt xuống, móng tay cắm vào làn da anh, nhưng cô cảm giác được anh sẽ đau, nên cố gắng nhanh chóng buông tay ra.

“Không sao, đừng căng thẳng, từ từ sẽ ổn. . . . .” Anh không hề động đậy, không tránh tay cô, chỉ dán vào tai cô. Không để cô có thời gian suy nghĩ, nhẹ nhàng vỗ về ngực cô, chậm rãi dẫn đường cho cô, ổn định hít một hơi.

Cô vẫn run rẩy, nhưng lần này cô chậm rãi hít vào.

Sau đấy, anh để mình chậm rãi thở ra một hơi từ trong ngực, cô cũng run run thở ra một hơi lạnh như băng.

“Tốt lắm. . . . .” Anh dụ dỗ khen ngợi, “Nào, ngoan, lại một lần nữa.”

Ánh mặt trời và nước biển, anh mang theo cô trôi nổi giữa biển khơi, chậm rãi hô hấp.

Một lần, rồi một lần, tim cô bắt đầu đập chậm lại.

Nước ầm tiếp tục từ trong vòi hoa sen xối xuống hóa thành hơi nóng bốc lên.

Giữa làn hơi nước mờ ảo, thân thể cứng ngắc của cô dần thả lỏng. Cô bất giác dựa vào lồng ngực trần trụi ấm áp của anh.

Cô cứng lại không dám động đậy chút nào, bàn tay nhỏ bé vẫn đặt trên đầu gối anh, nhưng lại nín thở.

Anh dán vào môi cô thở dốc, hơi buồn bực, nhưng vẫn không chế được bản thân. Đây không phải là chuyện phiền lòng nhất anh từng gặp.

Tuy rằng rất muốn, nhưng anh không để bàn tay to di chuyển, chỉ để nguyên vị trí, nhìn cô gái trước mắt.

Cô rũ mắt, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng không tái nhợt xanh xao nữa, đôi môi khê hé mở bị anh hôn đến mềm mại ướt át hơi run rẩy.

Chẳng biết từ lúc nào, tim cô lại đập nhanh hơn.

“Cô nên biết, mọi chuyện không phải lúc nào cũng muốn là có thể làm được ....”

Giọt nước trong suốt vương trên lông mi cô, cũng đọng trên môi cô, chiếc cằm xinh xắn của cô. Nhìn cô giống hoa hồng dính sương mai sáng sớm ngày hè.

“Tôi chỉ muốn chứ không làm. . . . . Còn chưa. . . . .”

Anh thì thào nói, khàn giọng nhắc nhở kèm uy hiếp, “Hít vào, đừng có ngắt ở trong này.”

Cô run rẩy hít vào.

Anh không quá hài lòng nhưng tạm chấp nhận được, chỉ chậm rãi nói tiếp: “Tôi không phải là súc sinh, là đàn ông bình thường. Cái cô cảm nhận được là phản ứng bình thường của đàn ông. Nhưng tôi sẽ không ép buộc phụ nữ, cũng sẽ không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô. Tôi thích đôi bên tình nguyện, cô hiểu không?”

Cô khê gật đầu, gần như không thể nhận ra.

“Tốt lắm.” Anh khàn khàn nói, tạm dừng lại một lát buộc mình bỏ tay ra khỏi chiếc bánh bao tròn trịa mê người của cô, nhẹ nhàng ép đầu cô lên vai, “Bây giờ, cố gắng bình tĩnh lại, để chúng ta tắm một lần cho xong, chờ thân thể cô hoàn toàn khôi phục lại như bình thường, ok?”

Cô không động đậy, không giãy dụa, cũng không có ý rời đi. Tuy rằng còn hơi cứng ngắc, còn run rẩy, nhưng cô ngoan ngoãn đợi, không gây thêm nhiều phiền phức cho anh.

A Lãng thở dài, tắt vòi hoa sen, chỉnh vòi nước nóng, để nước ấm chảy vào bồn tắm lớn nhanh hơn, vừa cố gắng bỏ qua sự rung động và thống khổ cứng rắn giữa hai chân, vừa ngửa ra sau nằm, chân to gác lên bồn tắm lớn, cánh tay dài vẫy cô trong ngực. Để nước ấm chậm rãi tràn qua eo của anh và cô.

Sau đấy, thả lỏng đầu óc.

14. Chương 14

Dòng nước róc rách bao phủ quanh cơ thể, tràn ra khỏi bồn tắm thành những thác nước.

Cô gối lên vai anh, rũ mắt, không dám nghĩ nhiều.

Lúc vừa bắt đầu cô còn rất căng thẳng, nhưng anh không làm chuyện gì khác, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô, nằm ngửa tựa vào thành bồn tắm, nhắm mắt.

Cô hơi thả lỏng, nhưng cô có thể nhìn thấy xương quai xanh khiêu gợi của anh, cũng có thể nhìn thấy giọt nước trượt trên lồng ngực ngăm đen của anh. Trong miệng cô dường như còn có hương vị của môi lưỡi anh.

Cô không thể quên được cảm xúc vừa rồi, cảm xúc dục vọng mê người mà mãnh liệt.

Dục vọng của anh.

Khi tưởng tượng va chạm mãnh liệt mà khiêu gợi kia tiến công vào trong đầu, trong nháy mắt cô tỉnh lại, cảm xúc kia chân thật đến mức làm cô nín thở kinh hoàng.

Người đàn ông này muốn cô.

Cho dù có nước ấm vây quanh, mỗi một tắc da thịt cô kề sát vào anh vẫn cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của anh.

Hơi thở của Đàm Như Nhân trở nên dồn dập, tay nhỏ bé không tự giác che trước ngực, siết chặt thành nắm tay.

Tôi không phải súc sinh. . . . .

Câu anh nói lướt qua trong đầu.

Cô tin anh, ngực cô bắt đầu hô hấp phập phồng theo quy luật của anh.

Sau đấy, cô phát hiện ra anh đang đếm cừu.

Cô có thể nhìn thấy hình ảnh cừu nhảy qua hàng rào.

Nhẹ nhàng chớp mắt, cô hơi ngạc nhiên, nhưng mấy con cừu vẫn ở trong đầu.

Cô không cố gắng dò xét suy nghĩ của anh, cô không dám.

Bình thường cô có thể ngăn ý nghĩ của người khác chảy vào, nhưng cảm xúc vừa mới trải qua va chạm, bức tường của cô đã sụp đổ, cô không thể ngăn được, cô sợ tới mức muốn chết. Nhưng ý chí của người đàn ông này rất mạnh, lớp phòng vệ của anh rất dày. Cô phát hiện nếu mình không cố ý nhìn thì sẽ không cảm nhận được nhiều, chứ đừng nói đến việc biết được ý nghĩ của anh, nhìn thấy hình ảnh rõ nét như vậy.

Nhưng cảnh tượng đáng yêu này rất rõ ràng, cừu của anh là màu đen, đều cùng một màu.

Nó làm cô không thể kiềm chế hơi cong khóe môi lên, bất giác thả lỏng.

Chúng dẫm lên ván nhảy nhỏ, vui vẻ chạy trên thảo nguyên sau đó phóng qua lan can, dùng các cách khác nhau nhảy vào biển lớn xanh thẳm sau lan can.

Nhào về phía trước, lộn về phía sau, lộn mèo* mặt trắng, xoay hai vòng giữa không trung. . . . .

[*]Lộn mèo: một động tác thể thao, nhảy vọt người lên, lộn vòng người về phía trước hay phía sau

Dáng vẻ của chúng thật buồn cười, vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Trong đó có một con cừu đen kinh hoàng sợ hãi vội phanh lại, nhưng lại bị đám cừu đen ở phía sau chen chúc làm vỡ lan can, vung móng dê. Khi nó rơi tòm xuống biển, cô không nhìn được, phì cười.

Tiếng cười nho nhỏ quanh quẩn trong phòng tắm, khiến cô vội mím môi, bất an giương mắt ngắm anh.

Người đàn ông vẫn từ từ nhắm hai mắt, không tức giận, khóe miệng có nụ cười nhàn nhạt.

Trong nháy mắt, cô biết đó là anh cố ý để cô xem.

Cảm xúc kỳ lạ xao động trong lòng, gãi nhẹ.

Anh không phải là quý ông, cô đã sớm biết, nhưng anh thật sự là người tốt.

Mặc dù không thích năng lực của cô, anh vẫn ở đây cùng cô, chọc cô cười.

Như Nhân liếm liếm môi, không dám để bản thân càng có nhiều vọng tưởng với anh, nhưng vẫn không kìm chế được mà nhìn người đàn ông trước mắt. Cô có thể cảm nhận được nhịp tim anh, chậm rãi mà ổn định. Nam tính vốn làm cô nóng rực tuy rằng còn cảm giác tồn tại rất rõ, nhưng đã không rực rộ nữa.

Anh thả lỏng, mồ hôi trượt xuống cái cằm trơn bóng theo cổ anh hơi ngửa ra sau tụ lại ở xương quai xanh, sau đấy trượt xuống chút nữa, rơi vào trong nước.

Trên cái cổ ngăm đen cường tráng của anh đeo một dây chuyền kim loại màu bạc. Dây xích buông xuống lồng ngực ướt đẫm của anh, hơn một nửa ngâm trong nước, dưới ánh đèn phòng tắm tỏa sáng lấp lánh.

Cô không kìm được nhìn thêm một lần.

Vòng cổ của anh hình tròn, trong đó có khắc hoa văn kỳ quái, giống như đôi mắt.

“Đó là mắt Horus.”

Nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, cô lấp bắp kinh hãi, còn tưởng rằng anh cũng có thể đọc được ý nghĩ. Cô nhanh chóng giương mắt lên, mới phát hiện ra anh đã mở mắt. Mắt mở nửa hơi rũ xuống, lông mi dài cụp xuống, con ngươi đen phát sáng, lười nhác nhìn chăm chú vào cô, khiến tim cô lại đập hơi nhanh hơn.

“Ho. . . . . rus?”

“Heru-sa-Aset, còn có tên là Horus, nó có đầu chim ưng thân người, là thần Ai Cập.” A Lãng chậm rãi nói: “Đây là mắt nó, là chiến lợi phẩm đạt được khi tôi đến Ai Cập trước đây.”

Vật bằng bạc kia có phong cách điêu khắc rất cổ xưa, không phải khuôn đúc hiện đại. Bởi vì anh đeo nhiều năm mà tỏa sáng lấp lánh.

“Anh. . . . . Từng đi Ai Cập?”

“Ừ.”

“Đi làm gì?” Cô không khỏi tò mò.

“Làm việc.” Anh đáp hai chữ đơn giản.

Tuy rằng anh trả lời cực kỳ đơn giản dễ hiểu, nhưng lúc này trong đầu cô thoáng hiện mấy hình ảnh tối tăm. Anh giấu chúng đi rất nhanh, nhưng cô đã kịp nhìn thấy rồi.

Cô thấy anh bị đánh, thấy anh bị vứt trong sa mạc chờ chết, thấy ánh lửa bắn ra bốn phía, thấy máu tươi vẩy ra, thấy anh lấy bạo chế bạo. . . . .

Sự kinh ngạc hiện lên trong mắt cô, anh cảm nhận được cũng nhìn thấy cô nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Hơi cúi híp mắt, A Lãng chuyển tầm mắt sang một bên, nâng tay vén mái tóc đen ướt đầm ra sau.

“Đó là. . . . . Công việc rất nguy hiểm. . . . .” Cô khàn giọng nói.

Anh không phủ nhận, nhưng cơ bắp siết chặt.

“Cô nên giả vờ không biết.” Anh kéo tầm mắt về, mày nhíu lại nhìn cô, thô lỗ nói: “Có đôi khi cho dù không cẩn thận nhìn thấy gì đấy, cô cũng nên lễ phép cho rằng không thấy gì.”

Cô kinh ngạc trợn mắt nhìn anh, sau đấy xấu hổ lẩm bẩm nói: “Thật xin lỗi, anh nói đúng.”

Như Nhân hạ mí mắt, ngậm miệng lại, ba giây sau lại không nhịn được bật thốt lên: “Bình thường tôi sẽ không như vậy, nhưng anh suýt chút nữa đã chết. . . . .”

“Tôi không.” Anh cắt lời cô.

Khuôn mặt nhỏ hiện lên vẻ ngượng ngùng, cô hơi cứng lại, sau đó nói: “Đúng. . . . . Thực xin lỗi. . . . . Tôi ...tôi nghĩ tôi tốt hơn rồi, tôi đứng lên được rồi. . . . .”

Cô nói xong lấy dũng khí chống thành bồn tắm đứng dậy. Nhưng tay chân lại yếu ớt vô lực run rẩy không thể ổn định nổi cơ thể. Đang lúc cô cho rằng mình sẽ ngã ra khỏi bồn tắm hoặc ngã lại lên người anh, anh đã mắng một tiếng, từ trong nước đứng dậy, rút một cái khăn tắm vũng vàng trộm lấy cô đang trần trụi, bế lên.

“Mẹ nó, con gái như cô có cần ngoan cố như vậy không!”

Cô hít một hơi, chỉ cảm thấy mắt mờ.

Nhưng anh vừa mắng vừa ôm cô bước ra khỏi bồn tắm, đi về phòng ngủ, đặt cô lên giường để cô ngồi ở cuối giường.

“Không cho phép đứng lên! Cô dám động dậy thử xem!” Lười lại làm ông ba phải, anh hung ác ra lệnh đe dọa, sau đấy xoay người trở lại phòng tắm.

Như Nhân khiếp sợ nhìn anh đưa lưng về phía cô, không coi ai ra gì cởi quần đùi ướt đầm bên trong ra, cầm lấy một cái khăn tắm khác vây quanh phần eo khỏe đẹp, lại cầm một khăn lông sạch khác xoay người đi ra.

Cô nắm chặt khăn tắm trên người, cứng họng, cả khuôn mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn anh đi về phía mình, sau đó bắt đầu giúp cô lau tóc.

Tuy rằng vẻ mặt hung ác, nhưng động tác của anh dịu dàng kỳ lạ.

Giọt nước tích lại trên ngực và cơ bụng rắn chắc của anh từ từ thấm ả chiếc khăn lông đang quấn quanh eo anh.

Một giây đấy, cô thật sự có chút lo lắng nó sẽ rơi xuống trước mặt cô.

Cô không dám nhìn nó nữa, đành hơi dời tầm mắt lên trên.

Dáng người của anh kiện mỹ, đường cong cơ bụng rõ ràng, nhưng vết sẹo trên người sâu nông không giống nhau. Ngực cô căng thẳng, nhớ tới đoạn ngắn bạo lực vừa nãy. . . . .

“Vừa nãy cô bị làm sao vậy? Cô lên cơn động kinh sao?”

Anh hỏi bất ngờ làm cô nhớ tới hình ảnh khủng bố gần như đã quên kia, toàn thân cứng đờ.

Sự sợ hãi của cô rất rõ ràng, dường như anh có thể ngửi được mùi vị của sự kinh hoàng kia.

“Đàm Như Nhân?”

Làn da cô nổi da gà.

“Không. . . . . Đại khái. . . . . Tôi không rõ. . . . .” Cô mở miệng muốn nói qua loa đề tài này, nhưng câu chữ lại run run không có một chút sức thuyết phục.

“Sao lại thế này?” Anh ra tay, nâng cằm cô lên, “Cô từng bị động kinh sao?”

Cô nhắm nghiền mắt lại, chỉ cảm thấy được sự quan tâm truyền đến từ đầu ngón tay anh.

“Có hay không?” Anh hỏi.

Lòng cô bao trùm cảm xúc ảm áp kia, bất an được xua tan một chút. Đã qua nhiều năm như vậy, dường như không có ai sau khi biết năng lực của cô còn nguyên ý chủ động chạm vào cô.

Cô nghi ngờ anh biết cô đang làm gì, có lẽ anh thật sự biết. Cô mở mắt ra nhìn người đàn ông trước mắt, sau đấy cô hiểu cô không thể nào nói dối anh được.

“Không. . . . . Không có. . . . . Tôi không bị lên cơn động kinh. . . . .”

Anh nhíu mày, không tiếng động hỏi.

“Cảm xúc quá mạnh mẽ sẽ quẩn lấy tôi. Có vài cảm xúc không tốt. . . . . Tôi sẽ. . . . . Cơ thể của tôi không thể chịu nổi. . . . .” Cô bám chặt mép giường, cổ co rút.

“Sau đấy?” Anh truy hỏi, biết sau đó còn tiếp.

“Sau đấy. . . . . Tôi. . . . . Vừa mới. . . . .” Cô cảm thấy ngực rút chặt, thừa nhận: “Tôi nghĩ tôi vừa mới. . . . . Nhìn thấy. . . . . Cảm nhận được một vụ án mạng. . . . .”

“Cô đùa sao?” Anh nhíu mày.

“Tôi cũng hi vọng tôi đang nói đùa. . . . .” Sắc mặt Như Nhân tái nhợt như tuyết, đau khổ nhìn anh, “Như vậy không đúng, trước kia sẽ không như vậy. Tôi không thể nào cảm ứng được xa như vậy. . . . .”

Anh buông lỏng tay đang chạm nhẹ lên cằm cô, nhìn chăm chăm cô, sau một lúc lâu, hỏi: “Có ý gì?”

“Cô ấy là người nước ngoài, hung thủ cũng vậy. Trước kia tôi chỉ có thể cảm ứng được gần, cùng lắm thì vài km. . . . .” Cô nhìn anh, cả người ngập trong bất an, phức tạp nói: “Nhưng vừa nãy. . . . . nhìn giống nước ngoài”

Trước đây, anh cho rằng mình biết tiếp thu cảm xúc cô nói nghĩa là gì. Nhưng bây giờ, anh mới phát hiện ra anh sai rồi. Cô nói cô sẽ bị cảm xúc mãnh liệt kéo đi, lúc này anh mới thật sự hiểu được vì sao cô cần chuyển đến nông thôn.

15. Chương 15

Cô không chỉ cảm nhận được cảm xúc của kẻ điên, ma men hoặc cãi nhau, không chỉ bị ác mộng ảnh hưởng, cô có thể cảm ứng được hiện trường giết người.

Ông trời ơi, cô gái này còn chưa phát điên, quả thực là kỳ tích.

Cô rất rối loạn, hơn nữa còn sợ hãi. Môi cô run rẩy, thái dương giật giật, đáy mắt chứa đầy sợ hãi. Trong chớp mắt, anh thấy tinh thần của cô hơi hoảng loạn, sợ hãi hiện lên trên mặt.

Biết cô nhớ lại vụ án mạng kia, anh không chút suy nghĩ, bắt đầu mở miệng: “Cô nói khi học cấp hai cô thăm yêu tôi.”

Như Nhân hoàn hồn, cúi mặt xuống.

Lại một lần nữa, anh đột ngột cắt đứt suy nghĩ của cô, dường như anh biết cô đang nghĩ gì cho nên cố ý dẫn dắt sự chú ý của cô rời đi.

“Tôi không nói như vậy.” Cô không dám ngắt đầu nhưng lại ngụy biện.”Tôi nói thích, không phải nói thăm yêu.”

Anh không tranh luận với cô về hai từ đồng nghĩa này, vừa dịu dàng lau khô cho cô vừa trần thuật một sự thật hiển nhiên: “Cô bây giờ còn thích tôi.”

Cô mím môi, không để ý, nắm khăn tắm trên người, vệt chết còn cứng mồm nói: “Đó. . . . Đó là anh đẩy ngã tôi xuống đất, còn tự kéo tôi lục lọi lung tung khắp nhà tôi.”

Tuy giọng nói cương quyết nhưng mặt cô lại đỏ, màu hồng phấn nhàn nhạt, hơi xấu hổ.

Anh thu tay, để khăn lông trên đầu cô, đi về phòng tắm lấy máy sấy.

Nhìn qua gương, anh có thể thấy cô gái kia lấy khăn lông che nửa gương mặt, ngồi cuối giường liếc trộm anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đỏ.

Anh thích nhìn mặt cô đỏ ửng, thẹn thùng vì anh.

Dù là vì nguyên nhân gì, cô gái này bị anh hấp dẫn.

Không hiểu sao tâm trạng anh trở nên tốt hơn, nhưng anh không biểu hiện ra mặt, anh không thích ở vào thế yếu. Mà năng lực của Đàm Như Nhân khiến anh thấy không dễ chịu, dường như bị thiếu một chút lợi thế.

Đụng chạm, trọng điểm là đụng chạm.

Cô nói cô đã học cách khống chế, phải chạm vào đối phương mới có thể đọc tâm.

Đồ Cẩn cũng cần chạm vào vật thể mới có thể đọc được tàn niệm người ta để lại.

Ở phương diện nào đó, thật ra anh rất muốn cách xa cô gái phiền phức này.

Anh không hiểu, bản thân biết rõ cô rất phiền phức, vì sao vẫn còn ở đây, vì sao lại tìm đến cô, vì sao còn chạm vào cô, vì sao không rời đi.

Tầm mắt của cô lưu luyến sau lưng anh. Chỗ đó có vết sẹo mới vừa tròn hai tháng.

Cắt chóc.

Anh bỗng nhiên xoay người, cho rằng cô sẽ xấu hổ lúng túng thu lại tầm mắt, nhưng cô không. Viên đạn xuyên qua cơ thể anh, để lại vết sẹo ở thắt lưng và trước bụng anh. Cô trừng mắt nhìn chỗ đó, sắc mặt hơi trắng bệch, sau đó từ từ nâng cao tầm mắt, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với sự hoảng hốt và sợ hãi khó có thể giấu trong mắt cô.

Nhưng trong đôi đồng tử như nước mùa thu kia không có sự sợ hãi, chỉ có. . . . Đau lòng?

Anh không thể tin được, lại có khát vọng muốn tin, không hiểu sao điều này khiến cơn tức giận trào dậy.

Tâm trạng mâu thuẫn quay cuồng giữa lồng ngực, một giây sau hóa thành câu chữ trào ra.

“Cô nên biết, chuyện kia là thật.”

Cô không hỏi đó là chuyện gì, chỉ vô ý thức bỏ khăn lông che môi xuống, con ngươi đen càng sâu hơn nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng nói: “Ừ, tôi biết.”

Đây không phải là phản ứng nên có.

Anh mắt híp lại, thốt ra: “Tôi giết ba tôi.”

Cô không thể hiện ra chút kinh hoảng hoặc sợ hãi nào, ngay một chút cũng không có. Cô chỉ dùng đôi con ngươi đen dịu dàng mà đau thương chăm chú nhìn anh, lại nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

“Tôi biết rõ.”

Hiển nhiên, cô thật sự biết.

Anh trừng mắt nhìn cô, hai tay khoanh trước ngực, tựa trên khung cửa, mở miệng hỏi vấn đề quá rầy anh rất lâu: “Cô biết rõ tôi là ai, đã từng làm chuyện gì, vì sao còn thích tôi?”

“Bởi vì, anh chỉ vì bảo vệ mẹ anh.” Cô trả lời không chút do dự.

Đã từng có một khoảng thời gian, bên ngoài tin vịt bay đầy trời, anh biết có rất nhiều tin đồn khó nghe, phiên bản đáng sợ nào cũng có.

“Nhiều phiên bản như vậy, cô lại chọn tin vào phiên bản tôi là một người tốt?” Anh đứng thẳng lên, tới gần cô, không thể kìm chế nổi mở miệng châm chọc cô, “Vì sao? Bởi vì cô không muốn tin mình lại ngu xuẩn đến mức thích một tên tội phạm giết người? Cô có nghĩ rằng có lẽ tôi thật sự là kẻ tội ác tày trời, đứa con bất hiếu vô ơn cho nên mới phạm phải tội giết cha?”

“Anh không phải.” Cô ngẩng đầu nhìn anh đi lên phía trước, nói như đinh đóng cột.

Anh giận dữ cúi đầu, lạnh lùng nói: “Cô nên biết tôi không có một chút cảm giác tội lỗi nào.”

“Đương nhiên anh có.” Cô trả lời không chớp mắt: “Bằng không anh sẽ không gặp ác mộng.”

A Lãng cứng đờ, sau một lúc lâu, chậm rãi cúi người, nói: “Có lẽ tôi sợ báo ứng.”

Cô có thể thấy lửa giận trong mắt anh, còn có cái khác.

“Anh chưa bao giờ để ý thứ đó.” Nhìn người đàn ông đang phẫn nộ kia, Như Nhân nhỏ giọng chỉ ra sự thật, khàn khàn nói: “Nếu thực sự có báo ứng, anh còn hận không thể vươn hai tay ôm lấy nó.”

Anh ngừng thở, trong mắt có ánh sáng lấp lánh chuyển động.

“Cha anh đã chết, ông ta đã bị trừng phạt đúng tội, mà mẹ anh, bà ấy yêu anh. . . .” Nỗi đau của anh rõ ràng như thế, cô không kìm lòng được nâng tay lên, có ý xoa nhẹ khuôn mặt anh.

Anh nhanh như chớp bắt lấy tay cô, không để cô chạm vào. Nhưng tình cảm mãnh liệt như nước lũ vẫn từ trong lòng bàn tay anh len lỏi vào trong cô, đau khổ, phẫn nộ, bị thương bao trùm cô.

“Sao cô biết? Sao cô xác định được?” Anh giận trừng mắt nhìn cô.

Anh nắm dùng sức như thế, tay cô gần như bị bóp nát, nhưng cô nghe thấy khát vọng che giấu dưới sự phẫn nộ của anh, cô cảm nhận được sự đau khổ và tự trách của anh.

“Bởi vì. . . .” Như Nhân cố nén nước mắt, không thể giấu bí mật kia được nữa, run rẩy nói: “Bởi vì tôi ở đó, tối hôm đó, tôi ở đây. Tôi nghe thấy bà ấy hét lên, lúc đó tôi đã học được cách khống chế, nhưng nỗi đau và tuyệt vọng của bà ấy quá mạnh mẽ, xuyên qua cả phòng vệ của tôi. . . .”

Anh khiếp sợ nhìn cô, huyết sắc trên mặt mất hết.

“Bà ấy cầu xin, xin ai đó đến cứu con trai bà ấy. . . . . Bà ấy muốn cứu anh, tôi có thể nghe được, tôi muốn giúp. . . . .” Hai mắt Đàm Như Nhân đầm lệ mờ mịt nhìn người đàn ông trước mắt, khàn giọng nói: “Mẹ anh, nguyện ý dùng hết tất cả để bảo vệ anh. . . . . Bà ấy yêu anh, bà không hi vọng anh tự trách hay xúc phạm bản thân như vậy. . . . .”

Khuôn mặt lạnh lùng của anh trắng bệch, không thể tin được trừng mắt nhìn cô.

Như Nhân hít vào, kiên trì nói ra nghi ngờ trong lòng anh nhiều năm, nói: “Anh không phải là súc sinh giết cha, không phải là dã thú tàn nhẫn, anh không phải là cha anh. . . . .”

Anh đột ngột buông lỏng tay cô, gần như có hơi lão đảo lùi một bước, gương mặt trắng bệch cứng đờ, trừng mắt nhìn cô.

Cả người Như Nhân chấn động, cắn môi, cảm thấy mình rất ngu xuẩn. Cô không nên nhìn lên anh rồi xen vào việc của anh, còn nói ra bí mật của anh khi chưa được phép.

Bây giờ nhất định anh sẽ cảm thấy cô là quái vật, chỉ sợ tránh cô còn không kịp.

Nhưng anh cần phải biết, cô không thể cứ để anh cho rằng mẹ anh không thương anh, vì anh vô dụng không thể cứu được mẹ mà tiếp tục oán trách bản thân, cũng không thể để anh tiếp tục nghi ngờ bản thân là dã thú máu lạnh vô tình như vậy được.

Khi suy nghĩ giấu trong lòng với cảm xúc nước lũ của anh cùng xông đến, cô đã đau lòng lại khó có thể tin.

Ông trời ơi, vậy mà anh lại cho rằng mình sẽ biến thành kẻ như cha anh.

Thật sự là điên khùng.

Cô nhất định là điên rồi, nhưng cô không nhận được, cho nên cô nhìn người đàn ông đau khổ kia, mở miệng nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Anh không phải là cha anh, anh sẽ không thay đổi thành người tà ác, tôi thật sự đã gặp cái gì gọi là tà ác rồi, tin tôi, anh tuyệt đối không tà ác, anh không giống ông ấy.”

Trong một giây ngắn ngủi, cả căn phòng yên lặng, chỉ có tiếng thở nặng nề.

Sau đấy anh xoay người đi về phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

Tiếng cửa đóng văng vẳng trong phòng, tiếng ông ông vang bên tai lại không thể ngăn cản những lời Đàm Như Nhân nói.

Tôi ở đấy.

Cô nói.

Tôi có thể thấy. . . . . Tôi cảm nhận được một án mạng. . . . .

Anh nghĩ cô có khả năng nhìn thấy nhưng không ngờ cô thật sự ở đó.

Đương nhiên anh có cảm giác tội lỗi. . . . . Bằng không anh sẽ không gặp ác mộng. . . . .

Anh không biết bản thân mình lại đang làm cái quỷ gì nữa. Anh không biết anh muốn nghe cô nói thế nào. Nhưng anh không thể nào ngờ cô lại nói những lời đó.

Tôi ở đấy.

Cắt chớ!

Cô nhìn thấy không phải là ác mộng của anh, cô có mặt ở hiện trường, cô đã ở đó. Cô cho rằng cô biết chân tướng, nhưng ngay cả đương sự như anh cũng không biết thì làm sao cô có thể biết được cái chân tướng cắt chớ gì?

Nhưng cô tỉnh táo, cô nhìn thấy, cô nói mẹ muốn cứu anh.

Bà ấy yêu anh. . . . . Bà ấy không hi vọng anh oán trách xúc phạm bản thân như vậy. . . . .

Nhưng bà ấy đã chết, sau khi đưa đi cấp cứu bà vì mất máu quá nhiều, thoi thóp hai ngày vẫn chết, không hề tỉnh lại lần nào.

Gương phủ đầy hơi nước, một người đàn ông trừng mắt nhìn lại anh, trong mắt có sự tàn bạo hung ác, thoát nhìn anh giống hệt người đàn ông tàn nhẫn kia.

Sống lưng run rẩy, anh đột mở vòi nước xoay người đưa đầu dưới cột nước lạnh như băng.

Nước lạnh thấu xương chảy ướt đầu anh, anh mở to miệng thở phì phò. Anh không giống ông ấy.

Giọng nói dịu dàng khàn khàn của cô quanh quẩn bên tai.

Anh rất hi vọng cô nói thật, anh rất hi vọng cô thật sự hiểu được chân tướng là gì.

A Lăng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt ướt đẫm trong gương kia, rốt cuộc cũng nhìn thấy chính mình.

Anh không phải là cha anh, anh sẽ không biến thành người tà ác. . . . .

Đàm Như Nhân hiểu rõ cảm xúc và ý nghĩ của anh.

Chính chuyện này khiến anh mất đi bình tĩnh vốn có.

16. Chương 16

Tiếng vung cửa còn phảng phất bên tai, đỉnh tai nhức óc.

Đó là chứng cứ chứng minh anh không khống chế được.

Anh luôn luôn biết bản thân đang làm gì, anh luôn luôn có thể khống chế tính khí của anh, đã rất lâu rồi anh chưa mất bình tĩnh. Anh dùng bạo lực, lấy bạo chế bạo, hơn nữa còn rất giỏi. Nhưng từ trước đến nay anh rất cẩn thận kiềm chế, anh không thích không khống chế được.

Anh làm mọi người thấy thứ họ muốn nhìn. Anh thể hiện một Quan Lăng mà mọi người muốn thấy, nhưng cho đến bây giờ anh vẫn hiểu bản thân mình đang làm gì.

Anh lau mặt, lấy ngón tay vuốt mái tóc sũng nước, nhìn mình trong gương, cuối cùng cũng có thể tỉnh táo lại.

Cô gái bên ngoài kia có thể dễ dàng nhìn thấu anh. Sự thật ấy khiến anh sờn tóc gáy.

Cô biết nỗi sợ của anh, hiểu sự sợ hãi của anh.

Nếu lúc trước anh đã từng nghi ngờ năng lực của cô thì bây giờ đã không còn rồi.

Anh không giống ông ấy.

Anh thật sự muốn tin cô, thật sự rất muốn tin.

Anh không biết nên làm gì với cô bây giờ.

Trăng sáng sao thưa, từng cơn gió lạnh.

Chẳng biết từ lúc nào, máy sấy sớm đã rơi từ tay anh xuống giường.

Đàm Như Nhân nhặt máy sấy lên, cắm đầu cắm vào ổ điện đầu giường, chết lặng sấy khô mái tóc dài chạm vai. Cô không nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng cô thấy ánh sáng trong phòng tắm.

Bởi vì không biết nên đối mặt với anh thế nào, cô tiếp tục sấy tóc.

Người đàn ông kia không tiến lên, chỉ đứng ở cửa nhìn cô.

Sau đấy, tóc cô khô rồi, cô đành tắt máy sấy, rút đầu cắm. Chính lúc ấy cô nghe thấy anh nói.

“Là cô báo cảnh sát.”

Cô liếc đôi môi khô ráp, quay đầu, thấy anh đã mặc quần áo xong, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng người dựa vào cửa, u ám như Thần Chết.

“Là tôi báo cảnh sát.” Như Nhân mở miệng thừa nhận, nghe thấy giọng nói khàn khàn của mình, “Tôi cho rằng có thể kịp ngăn cản ông ta.”

Cô không kịp, anh cũng thế.

Như Nhân nhìn anh, chưa xốt nói: “Tôi cũng từng nghĩ nếu tôi nhanh hơn, gọi cuộc điện thoại kia sớm hơn, có phải có thể thay đổi được gì hay không, có phải có thể cứu được bà ấy không. . . . .”

“Không thể. Tôi từng muốn đưa bà ấy đi. . . . . Tôi đã khuyên bà ấy. . . . .” Trong mắt anh phủ kín tơ máu, tiếng nói khàn khàn, nhưng giọng nói lạnh lùng.” Nhưng bà ấy không chịu, bà ấy hi vọng tôi có thể ở lại, tiếp tục đi học, lên cấp ba, thi đại học, làm dân văn phòng, ngồi phòng làm việc hưởng điều hòa.”

Thảo nào cho dù anh trốn học nhưng vẫn đọc sách. Anh vẫn luôn duy trì thành tích của mình ở một mức nhất định.

Nhưng cô đoán, tâm trí của anh chưa bao giờ đặt lên việc học.

Sau việc xảy ra năm đó, anh rời khỏi trường học. Lễ tốt nghiệp, anh cũng không về tham gia. Cô biết anh không bị bắt, nhà họ Đồ tìm luật sư rất giỏi cho anh. Tìm bác sĩ, ông chủ nơi anh làm việc và hàng xóm làm chứng anh và mẹ anh bị ba anh ngược đãi đánh đập trong thời gian dài. Vết thương trên người anh cũng là chứng cứ rõ ràng. Thẩm phán quyết định anh là phòng vệ chính đáng.

Nhưng dù vậy, anh vẫn không trở lại trường học.

Cô biết sau này anh ở cùng đám người Đồ Cần. Cô đã từng lén chạy đến bên ngoài nhà ăn nhà họ Đồ, đứng xa xa nhìn anh một hai lần.

Sau đó cô rời khỏi đấy. Cô nghe nói anh đến phía bắc rồi sau đó không có tin tức của anh nữa.

Cô nghĩ đến vết đạn trên người anh, còn có vết sẹo từ dao và hình ảnh mưa bom bão đạn kia.

“Anh không định làm việc văn phòng.” Cô thì thào nói.

“Tôi không.” Anh gật đầu đồng ý, cong khóe miệng, độ cong như châm biếm.

Cô gái kia cuộn dây máy sấy tóc lại, không mở miệng nói thêm gì nữa.

A Lãng nhìn cô, không nhìn ra cô đang nghĩ gì.

Trước mặt cô gái này, ý nghĩ của anh không thể giấu được gì, nhưng anh lại không thể nắm bắt được cô.

Cách một khoảng cách như vậy, anh cảm thấy an toàn hơn chút. Nhưng có lẽ thế này vẫn chưa đủ, anh muốn cách xa cô hơn chút, lại muốn gần cô hơn chút.

Suy nghĩ mâu thuẫn cứ xung đột trong lòng.

Anh cần phải đi. Cô đã tốt hơn nhiều rồi nhưng anh vẫn không bước đi được.

Tuy cô gái kia đã sấy khô mái tóc dài, sắc mặt không tái nhợt, thân thể cũng không run rẩy nữa nhưng nhìn cô vẫn rất. . . . . Mảnh mai.

Anh không nên cảm thấy cô mảnh mai. Cô gái này có ý chí kiên cường, có được năng lực kia, sống mấy năm nay mà không nổi điên. Cô không yếu ớt đáng thương hèn nhát. Cô đã trưởng thành từ lâu, nên biết cách bảo vệ bản thân.

Mà khi anh nhìn cô gái ngồi bên giường nắm chặt máy sấy, lại cảm thấy có ngọn lửa không tên thiêu đốt trong lồng ngực.

“Cô nên nuôi một con chó.” Anh đột ngột mở miệng đề nghị.

Như Nhân hơi sững sốt. Cô biết anh cảm thấy nên đặc biệt chú ý an toàn của cô. Trước ngày hôm nay, cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Cô cất dây, gơ tay nhìn anh, nói: “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Câu nói ấy không thể khiến anh vừa lòng, nỗi bất an âm ỉ rục rịch trong lồng ngực.

Sự ngọt ngào phủ khắp phòng. Sau đấy cô dùng đầu lưỡi phần hồng liếm cánh môi mê người kia. Đôi mắt đen của anh tối lại, không nhìn được nhìn chăm chăm môi lưỡi cô, muốn thay cô cống hiến sức lực. Không cần dùng lưỡi, còn có nhiều cách khác, anh biết rất nhiều cách hoạt sắc sinh hương khác có thể giữ cô ẩm ướt.

“Quan tiên. . . . . A Lãng, cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Tôi nghĩ tôi khá hơn nhiều rồi.”

Những câu này khiến anh đột nhiên hoàn hồn. Anh nhướn mày nhìn cô, khóe mắt hơi giật giật.

Đột nhiên, anh hiểu ra cô đang đợi anh đi.

Cô gái này, hiển nhiên là chưa từng có mong đợi gì với anh. Mặc dù cô thích anh, thầm mến anh, cho rằng anh tuyệt đối không tà ác, nhưng vẫn cảm thấy anh sẽ bỏ lại cô một mình rời khỏi đây.

Nói thật, cô không sai, anh quả thật muốn đi.

Nhưng khi mở miệng lại nói ra một câu. . . . .

“Cô không nên ở một mình.”

Cô cảnh giác, dè dặt cẩn thận nói: “Tôi ở một mình từ lâu rồi.”

“Không có nghĩa là tình trạng này nên tiếp tục nữa.” Anh không biết mình đang nói cái quỷ gì nữa. Cô là người phiền phức, anh không nên xen vào việc của người khác.

Cô nhướn mày, nói: “Nói thật, một mình tôi sống rất tốt. Tôi trồng rau, bán rau, bình thường nghỉ phép thì ở ngay trong nhà xem tiểu thuyết với DVD. Tôi sống rất tốt. Tôi không cần sự đồng tình hay thương hại không cần thiết của anh, thật đấy.”

Đây là lời nói thật, nhưng rất chói tai, hơn nữa rất không chính xác.

Khóe mắt anh hơi co rút, nhìn cô nói: “Cô ngã trong phòng khách run rẩy, cứng ngắc đến mức không động đậy được. Ngay cả bỏ đến cạnh điện thoại gọi điện nhờ người giúp cũng không làm được. Tôi không cho rằng đó là sống rất tốt.”

“Đó. . . . . Đó là ngoài ý muốn. . . . .” Cô giải thích yếu ớt.

“Cô biết là không phải.” Hàm dưới của anh siết chặt, nhắc nhở cô: “Cô nói đấy là ở nước ngoài. Trước đây cô chưa từng cảm ứng được chuyện quá xa như thế, đúng không?”

Cô ngậm miệng.

Anh chỉ ra một sự thật: “Cô có biết năm trước cả thế giới có bao nhiêu vụ mưu sát xảy ra không? Chỉ riêng ở New York nước Mỹ đã gần năm trăm vụ, St. Paul ở Brazil quý một đã hơn một nghìn vụ, ở những nước có chiến tranh, vậy thì. . . . .”

Đáng chết, cô sợ thật rồi!

Nhìn khuôn mặt nhỏ của cô trắng xanh, anh đột nhiên dừng lại, thô lỗ nói: “Xin lỗi. Không phải tôi cố ý dọa cô nhưng cô nên biết, mẹ nó, cô cần giúp, một mình cô bất lực ở đây.”

Cô vòng tay quanh người, xoa xoa hai cánh tay nổi da gà, cố gắng mỉm cười, “Tình hình. . . . . Có lẽ sẽ không tệ như vậy. . . . . Nếu tôi có thể cảm ứng được, bây giờ tôi có thể phát hiện. . . . .”

“Cô không biết khi nào sẽ có lần tiếp theo!” Anh nói thật, khó nén nổi cơn tức.

Cô ngậm miệng lại, nhưng không thể kiềm chế được cơn run rẩy.

Nhìn cô gái trước mắt rõ ràng rất sợ hãi lại còn cố chấp chịu đựng, anh khó có thể khống chế nỗi sợ hãi trong lòng vì cô, cảm xúc không thể diễn tả được thành lời kia nhanh chóng nín chặt lấy ngực anh.

“Lúc hoàng hôn, tôi cảm nhận được cô.” Anh đột ngột thốt lên.

Như Nhân từng sốt. Cô đã hứa không quấy rầy anh nữa, nhưng khi sự việc xảy ra, không hiểu được vì sao trong đầu cô chỉ hiện lên bóng dáng của anh.

Cô không ngờ anh sẽ phát hiện ra, chẳng trách đột nhiên anh chạy tới nhà cô.

“Cô không thể khống chế bản thân không tìm đến tôi.” A Lăng chỉ ra sự thật này.

Cô không thể cãi lại sự lên án này, Như Nhân á khẩu không trả lời được, xấu hổ không thôi, mặt nóng bừng.

“Nếu chuyện này còn xảy ra một lần nữa, tôi không hy vọng mình không phải chạy từ rất xa đến cứu cái mạng nhỏ của cô. Trước khi cô hiểu rõ tình hình của mình, tôi không thể để cô ở đây một mình được.”

Anh đứng thẳng lên, lạnh mặt tuyên bố: “Cô cần có người ở cạnh 24/24. Cô đến chỗ tôi đi.”

“Cái gì. . . . . Cái gì?” Cô hoảng sợ trợn mắt, bật thốt lên: “Anh điên rồi! Tôi không thể ở chỗ anh, tôi không thể ở lại nhà anh!”

“Vì sao?” Anh nhíu mày chất vấn.

“Vì sao?! Đương nhiên là vì chúng ta là cô nam quả nữ . . . . .” Lời vừa ra khỏi miệng, cô đã muốn cắn đứt đầu lưỡi mình.

“Căn nhà kia không phải chỉ có một mình tôi, còn có những người khác nữa.” Anh không kiên nhẫn nói: “Hơn nữa, tôi cho rằng vừa nãy trong phòng tắm tôi đã chứng minh rồi. Kể cả cô muốn dùng sắc đẹp thay cơm, nhưng nếu cô không muốn thì dù cô có cởi hết ra, tôi cũng sẽ không ép buộc cô. . . . .”

“Đấy không phải là trọng điểm!” Gương mặt cô đỏ bừng, nhảy dựng lên, vội lảng sang chuyện khác: “Trọng điểm là, tôi có vườn rau và quầy hàng ở chợ cần phải trông, còn có cả đơn đặt hàng trên mạng cần xử lý, tôi không thể bỏ đấy mặc kệ được.”

“Đơn đặt hàng trên mạng gì?”

Cô chống nạnh, đôi tay nhỏ bé buồn bực vung vẩy, nói: “Tôi bán rau hữu cơ đưa hàng đến kho. Hằng ngày đều có khách hàng đặt mua, việc buôn bán của tôi vừa mới bắt đầu. . . . .”

“Việc này cũng có thể tạm dừng được. Tôi tin cái mạng nhỏ này của cô quan trọng hơn việc buôn bán.” Anh mở miệng ngắt lời cô, nhíu mày, nhìn cô gái ngoan cố kia đi qua đi lại trước mặt mình, miệng còn lẩm bẩm.

“Cô cần biết rõ chuyện gì cần được ưu tiên, đừng cuồng loạn như vậy.”

“Tôi mới không cuồng loạn!” Như Nhân đột nhiên dừng bước lại, tức giận trừng mắt với anh, “Anh không hiểu tôi phải đối mặt với cái gì! Tôi không muốn lại vì chuyện này mà cản trở cuộc sống của tôi. Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi muốn ở đây tiếp tục cuộc sống của tôi!”

Sao cô gái này có thể ngoan cố đến thế?!

Bỗng nhiên, anh thật sự rất muốn tóm lấy cô dùng sức lắc lắc, nhét lý trí vào cái đầu quái dị của cô. Nhưng anh cảm thấy nếu chạm vào cô, có khả năng anh sẽ đè cô lên cái giường kia. Cho nên anh nhịn xuống, dẫn lại bức xúc, đưa ra một mối nhử cho cô, nói: “Tôi biết có người có thể giúp cô, nhưng một mình cô không thể ở đây được.”

“Không ai có thể giúp được tôi.” Cô xoay người, nhướn mày nhìn anh, căm giận bất mãn nói: “Hơn nữa tôi cũng không muốn lại bị người khác nhìn mình như kẻ điên hay quái nhân. Tôi chịu đủ cú sốc này rồi!”

17. Chương 17

Anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, cô gái này nói như vậy lại càng khiến anh cảm thấy chắc chắn.

“Đương nhiên là có người có thể giúp cô.”

Người đàn ông này nói chắc nịch như vậy khiến Như Nhân sững sốt, mím môi, hơi lưỡng lự, rồi mới nhớ ra anh biết hai người khác có năng lực đặc biệt. Anh lớn lên với họ, trong đó còn có một người là bạn thân của anh.

“Đồ Ưng sao? Hay là Đồ Cần?” Hai tay cô khoanh trước ngực, mũi chân di di trên sàn, nhúu mày, nghi ngờ và không kiên nhẫn nói: “Anh nên biết, họ không giống tôi. Tôi tương tự với Đồ Cần, nhưng vẫn không giống.”

Dáng vẻ tức giận của cô gái này thật sự là đáng yêu lại gợi cảm chết mất.

Khi cô bước đi chậm rãi ở đó, anh luôn mong chờ khăn tắm trên người cô rơi xuống.

Động tác của cô chỉ càng đẩy cao bầu ngực mềm mại tuyết trắng sống động như thật dưới khăn tắm, khiến chúng trông giống như phô mai kẹp giữa hai cánh tay cô, rung động mê người.

Anh thực sự mẹ nó muốn cắn hoặc ngậm một miếng.

Anh bắt mình rời ánh mắt khỏi bộ ngực mềm mại trắng nõn cao ngất của cô, nhìn chăm chăm khuôn mặt đã tức giận đến đỏ ửng của cô, “Tôi biết, nhưng tôi không nói đến họ.”

“Đó là ai?” Cô tò mò. Chẳng lẽ anh thật sự biết ai đó có thể giúp được cô?

Biết cô mắc câu, A Lãng không đáp, chỉ xoay người đi đến cửa phòng ngủ, “Cô mặc quần áo vào đi. Thu dọn hành lý, tôi chờ cô ở dưới nhà.” Cái gì? Anh như vậy là sao?

Không thể tin được tròng mắt nhìn bóng lưng người đàn ông kia đi ra, cô tức giận đi theo sau, “Đội đã, anh muốn đi đâu? Anh nói người kia rốt cuộc là ai?”

Anh không để ý đến cô.

Cô đuổi đến cửa phòng, “Quan Lãng!”

Anh nghe thấy tiếng dặm chân tức giận của cô, nhưng anh không quay đầu. Cảm giác chiếm ưu thế thật sự là mẹ nó tốt. Ngay cả cái họ đáng ghét kia cũng dễ nghe hơn.

“Tôi sẽ không dọn hành lý. Tôi không muốn ở cùng anh. Anh có nghe không. Tôi nói thật đấy. . . . .”

Tiếng cô kêu gào ở ngay phía sau anh. Anh chỉ dứt tay vào túi quần, nhẹ nhàng bước xuống nhà chờ cô.

Đàm Như Nhân không cam lòng, thật sự không muốn thu dọn hành lý.

Một vài bộ quần áo, đồ vệ sinh cá nhân cần thiết, còn có Notebook cầm tay.

Cô không phải đồ ngốc. Cô vẫn có đầu óc, biết anh nói đúng, bây giờ cô không thể ở một mình được. Trước khi cô biết rõ tình hình, cô nên ở nơi có nhiều người. Cô phân vân có nên tìm ba mẹ đến giúp cô, nhưng trong nháy mắt cô đã bỏ đi ý nghĩ đó.

Họ có công việc, cũng có cuộc sống của chính mình. Tuy cô không muốn thừa nhận, nhưng vài lần thử ở với ba mẹ đều gặp đau khổ. Điều đó khiến cô cảm thấy mình rất ích kỷ và xấu xa.

Bỏ mấy vấn đề này qua một bên, người anh nói đến có thể giúp cô, cũng làm cô hơi xao động.

Cho dù là Đồ Ưng có khả năng di chuyển đồ vật hay Đồ Cần có năng lực gần giống cô, khi còn là học sinh, ngoại trừ hơi ít nói nhưng nhìn họ rất bình thường, không khổ sở như cô.

Cô thật sự chịu đựng bác sĩ chỉ biết coi cô như bệnh nhân tâm thần, kê thuốc cho cô uống đủ rồi. Nhưng có lẽ, bên cạnh họ, thật sự có một người có thể giúp cô.

Cho nên, tuy ăn nói ngoan độc, nhưng cô vẫn tỉnh táo, sắp xếp mọi thứ, đi xuống nhà.

Anh không ở trong phòng khách, phòng bếp và thư phòng cũng không có. Anh đã ngồi trong xe rồi.

Người đàn ông này chắc chắn cô sẽ nhượng bộ như vậy khiến cô không vui. Cô lẻ mề khóa kỹ cửa chính và cửa sổ, chắc chắn không quên gài mới đi đến chiếc xe jeep màu đen của anh.

Trong xe, hai tay anh luôn khoanh trước ngực ngồi trên chỗ sau tay lái, nhìn cô chăm chăm. Đến khi cô đến bên cạnh xe, mở cửa lên xe, anh mới mới bắt đầu nổ máy.

Xe chậm rãi chạy ra khỏi căn nhà cô đã ở nhiều năm, xuất phát trên con đường ngoằn ngoèo, sau đấy tiến vào đường cao tốc.

Cô giữ yên lặng, anh cũng vậy.

Đền đường ngoài cửa kính xe lùi về sau, nhưng ánh trăng trên trời lại đi theo xe.

Khi xe đỗ trước cửa nhà anh, rốt cuộc cô cũng không nhận được mở miệng: “Vì sao anh lại muốn ôm phiền phức như tôi vào người?”

“Tôi không biết.” Anh tắt động cơ, cầm chìa khóa trong tay rồi xuống xe. Anh vòng qua phía trước, đi đến bên kia, mở cửa xe cho cô. Cô vẫn ngồi ở ghế tựa, không hề nhúc nhích, môi hồng nhếch lên.

Nhìn đôi mắt hơi u buồn và bất an của Đàm Như Nhân khoe miệng A Lăng hơi co rút, tiếp theo mới thừa nhận.

“Có lẽ là vì năm đó cô báo cảnh sát.”

Vậy sao? Hóa ra là vậy.

“Anh không nợ tôi gì cả.” Cô rũ mắt xuống, thì thào nói: “Cuộc điện thoại đó không thay đổi được bất cứ chuyện gì.”

Mẹ anh cuối cùng vẫn chết. Anh cũng lỡ tay giết cha anh. Cô gọi cuộc điện thoại đó, chỉ hại anh phải thôi học, còn suýt nữa làm anh bị nhốt vào tù.

A Lăng nhìn cô chăm chú, sau đấy vươn tay, không chờ cô đồng ý đã cầm lấy túi hành lý đặt trên đầu gối cô, xoay người mở cửa vào nhà.

Cô nhận ra anh cố gắng tránh tay cô đặt trên túi hành lý, tránh chạm vào cô.

Cô nghi ngờ quyết định này của mình, có lẽ đã sai rồi. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác, cô rất không biết mình có thể học được cách sống bình thường như Đồ Cần không.

Thật sự rất lâu rất lâu rồi, không có ai chìa tay ra giúp đỡ cô.

Dù anh không tự nguyện nhưng khi nghe thấy tiếng cô cầu cứu anh vẫn đến bên cô.

Cô cần sự giúp đỡ mà anh cảm thấy mình nợ cô. Có lẽ cô nên坦然 nhận sự giúp đỡ của anh, sau đấy không nên mong đợi nhiều. Đây mới là cách làm thông minh.

Hít một hơi thật sâu, Đàm Như Nhân tự nhủ.

Đừng hi vọng thì sẽ không thất vọng. Nhận sự giúp đỡ của anh, làm rõ tình hình, sau đấy đi khỏi đây, cứ như vậy thôi.

Rất đơn giản.

Tiếp tục hít vào một hơi thật sâu, cô lấy hết dũng khí xuống xe, yên lặng đi theo anh vào căn nhà kia. Ai biết vừa vào cửa thì đã thấy một người đàn ông cưỡi trần, chỉ mặc một cái quần đùi màu đỏ, chạy uyển uyển xuống.

“A Lăng ! Tôi chết đói rồi, cơm hộp của tôi đâu? Cậu chạy đến sao Hỏa đấy. . . . .” Thấy cô, người đàn ông vội dừng trên cầu thang, sau đấy nhướn mày, huyết sáo với cô, vừa tới gần cô vừa vươn tay ra với cô, “Người anh em, tôi thích cơm hộp này. Xin chào sweetheart, tôi là Phượng Lực Cương, ba mươi tuổi, chưa kết hôn, không có ham mê bất lương nào.”

Thấy người đàn ông ham mê sắc đẹp kia bỗng chốc đến gần trước mặt, Như Nhân hơi hoảng, không nhận được lùi ra sau, suýt nữa đã muốn tông cửa xông ra ngoài, nhưng cái tay bại hoại của anh ta đã bị A Lăng chặn lại giữa đường.

“Hắc!”

Anh ta hú lên quái dị, vốn muốn chống cự, đã thấy A Lăng hung ác đè thấp giọng xuống: “ Bao lâu rồi cậu chưa nhìn thấy phụ nữ? Cất kỹ cái tay bại hoại với lão nhị của anh đi!”

Lực Cương nghe vậy thì nhướn mày. Quan Lăng có tiếng không đùa bốn con gái đàn hoàng. Mà cô gái trước mặt này, rõ ràng là bé con, tuyệt đối không phải là món ăn của A Lăng. Chẳng qua từ trước đến nay

anh không có kiểu kiêu dè này. Mọi người mở đầu tốt đẹp, kết thúc tốt đẹp, vui vẻ là được rồi, lấy đâu ra nhiều vấn đề vậy.

“Tôi tưởng cậu không có hứng thú với con gái đang hoang?” Anh ta tò mò hỏi.

A Lăng hơi cứng đờ, không trả lời, chỉ ném ra một câu cảnh cáo mà anh biết sẽ làm người này lùi ra sau “Cô ấy giống Đồ Cần. Hơn nữa cô ấy có thể đọc được ý nghĩ nữa. Tốt nhất cậu đừng có tùy tiện xằng bậy với cô ấy.”

Phượng Lực Cường nghe xong, hơi sững sờ.

“Cậu đùa à?”

“Không.” A Lăng nhìn bóng tối trong mắt anh ta, nói xong buông lỏng tay anh ta ra. Biết anh ta sẽ không làm bậy nữa, lúc này xoay người giới thiệu hai người với nhau.

“Lực Cường là đồng nghiệp của tôi, cậu ấy nghỉ tạm ở đây. Đàm Như Nhân, bạn học cấp hai của tôi. Tạm thời cô ấy sẽ ở đây.”

Như Nhân không biết A Lăng nói gì với người đó, họ dè giọng xuống rất thấp. Nhưng dù thế nào, người đàn ông kia không tiếp tục tiến lên trước nữa, nhưng anh ta vẫn mỉm cười với cô.

“Hi, xin chào.” Phượng Lực Cường vẫy tay với cô.

“Xin chào.” Cô gật đầu với anh, có hơi căng thẳng: “Ngại quá, quấy rầy rồi.”

“Không đâu, tôi cũng đến đây quấy rầy mà.” Nhìn bộ dáng cô xấu hổ như con thỏ nhỏ, Lực Cường mỉm cười, không nhịn được muốn tiến lên, lại lập tức nhớ tới cảnh cáo của A Lăng, miễn cưỡng dừng lại.

Đáng chết, anh không thích bị người ta nhìn thấy hết sạch, thực mẹ nó đáng tiếc!

Tuy rất thích kiểu cô gái nhỏ như Đàm Như Nhân này, nhưng cuối cùng anh ta vẫn ngoan ngoãn đứng một bên, về mặt tiếc nuối nhìn A Lăng đưa cô gái kia lên nhà.

A Lăng đưa cô đến phòng của chị Lam trước đây, dặn dò: “Phòng bếp với phòng sinh hoạt chung ở tầng hai. Lực Cường ở phòng khách tầng ba. Căn nhà này có tất cả sáu tầng, phía trên còn có hai tầng nữa. Tôi sẽ ở phòng đối diện phòng cô, có chuyện gì thì cứ đến gõ cửa phòng tôi.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

“Còn có vấn đề gì nữa không?”

Cô lắc đầu.

Chắc chắn cô không còn vấn đề nào khác, anh xoay người đi, nhưng còn chưa tới cửa, lại ngừng lại.

Như Nhân hồi hộp nhìn người đàn ông đứng cạnh cửa, cho rằng anh nhớ ra muốn dặn thêm gì nữa. Ngờ đâu anh hít một hơi thật sâu, xoay người lại, nhìn cô, nói: “Trên thực tế, cô sai rồi.”

“Tôi sai?” Cô sững sốt, không hiểu anh đang nói gì.

“Cuộc điện thoại kia.” Anh khàn khàn mở miệng.

Cô hơi ngạc nhiên nhìn anh, trên mặt vẫn có nét nghi ngờ.

Anh nhàn nhạt giải thích, “Lúc đó tôi đã gãy mấy cây xương sườn, xuất huyết trong nghiêm trọng còn bị chấn thương não, tạm thời mất đi thị lực. Nhà tôi không có điện thoại, tôi cũng không thể tự mình đi tìm điện thoại công cộng, rất xa. Hàng xóm quanh đây đều rất sợ hãi, trước đây ông ta vì bạo lực gây thương tích nên mới bị tổng giam. Đã từng có người can ngăn bị ông ta đánh đến nỗi phải đưa đến bệnh viện. Tối đó, chỉ có thể gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Cô gọi điện báo cảnh sát.

Như Nhân hiểu ra.

A Lăng nhìn cô, nói: “Nếu cô không báo cảnh sát, cuối cùng tôi sẽ chết ở đây vì mất máu quá nhiều.”

Cô không khỏi sợ hãi, không phát hiện ra mình đang bịt miệng, sững sờ nhìn anh.

“Cô nói cô không thay đổi được gì, cô sai rồi.”

Anh thở sâu, nói cho cô biết.

“Cô đã cứu tôi.”

Cô mở to mắt nhìn, cảm giác hốc mắt hơi ướt át chua xót.

“Cám ơn cô.”

Ba chữ khàn khàn trầm thấp kia nhẹ nhàng vang lên trong phòng.

Cô không tìm thấy giọng nói của mình trong cổ họng. Mà người đàn ông kia để lại câu nói cảm ơn đã muộn rất nhiều năm xong, xoay người đi ra ngoài, lặng lẽ khép cửa phòng lại.

18. Chương 18

“Xin chào, chị là Ô Hiểu Dạ.”

Nói những lời này là một người phụ nữ mặc áo bông dài tay màu trắng gạo cùng quần jeans màu đen. Cô để tóc dài đến eo, trên tay đeo một chuỗi thạch anh tím hơi rộng, nhìn qua vô cùng thành thực hiểu chuyện.

Cô ấy vươn tay ra với cô.

Như Nhân chần chờ một chút, nhìn A Lăng ở đầu kia của nhà ăn một cái. Nhưng người đàn ông này cơm nước xong liền cùng Phượng Lực Cường mới ngủ dậy đến bên quầy bar, vội vàng tán gẫu với bà mẹ xinh đẹp của Đồ Ứng và anh, vốn chẳng nhìn cô lấy một cái.

Đêm qua, cô ở trên giường lăn lộn khó ngủ, gần đến hừng đông mới mê mê man man ngủ một chút.

Bởi vì anh không chịu nói người nọ là ai nên cô cho rằng anh sẽ cố ý kéo dài cho cô và người có thể giúp cô gặp mặt. Nhưng buổi trưa hôm nay, anh trực tiếp nói với cô, muốn dẫn cô tới gặp người phụ nữ này.

Ô Hiểu Dạ là vợ Cảnh Dã, vợ chồng nhà họ Cảnh là bạn tốt của vợ chồng nhà họ Đồ. Theo như A Lăng nói, Ô Hiểu Dạ có thể giúp cô.

Cho nên cô ở đây cùng anh và Phượng Lực Cường vừa ngủ dậy đến nhà ăn nhà họ Đồ ăn cơm.

Vài năm nay thỉnh thoảng cô cũng tới, nhưng xác suất rất ít. Bởi vì Ánh Trắng Màu Lam bình thường làm ăn rất tốt, trong thời gian dùng cơm có rất nhiều người, cô không thể bình tĩnh ăn cơm được.

Tay người phụ nữ vẫn nâng giữa không trung, chờ.

Vì không muốn thất lễ, cô vẫn thiết lập lại tường phòng vệ, rồi cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn kia.

“Xin chào, em là Đàm Như Nhân.” Cô rụt rè mở miệng hỏi hảo.

Người phụ nữ mỉm cười, nét cười kia khiến khuôn mặt vốn thanh lãnh hiện lên chút ấm áp.

“Tường phòng hộ của em rất tốt, rất vững chắc.”

Lời nói bất thành linh khiến cô phát hoảng. Càng làm cho cô kinh hoàng là cùng lúc đó, cô mới phát hiện có dòng nước ấm áp nào đó, vô hình vây quanh cô, mềm nhẹ thử thăm dò.

Trong nháy mắt, cô gần như muốn rút tay về, nhưng người phụ nữ chủ động buông lỏng tay ra, ngồi xuống trên cái ghế dựa đối diện cô.

“Chị. . . .” Cô bất an nhìn người phụ nữ trước mắt.

“Cũng như em. Rất nhiều năm trước, chị gặp phải một chút việc, não bộ bị kích thích.” Không nhiều lời vô nghĩa, Hiểu Dạ trực tiếp mở miệng hỏi hột nói: “Sau này, chị phát hiện có một ít di chứng thuận lợi lại có chút vướng bận.”

Cô ấy nói thật thoải mái.

Như Nhân kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mắt. “Chị. . . . . Có thể, chị giống em? Chị không cảm thấy bị quấy nhiễu sao?”

“Đương nhiên có, chẳng qua chị khác em là chị không đột nhiên liền biến thành như vậy, mà là từ từ gia tăng. Ở đây một chút, ở đó một chút.” Rót chén trà lại ỉnh và cô bé đang sửng sờ này, Hiểu Dạ nhìn cô, nói: “Lúc đó vì bảo vệ bản thân, chị học cách khống chế. Ngay từ đầu, cái chị làm tốt nhất không phải tiếp thu mà là tường. Không để người khác biết mình đang nghĩ cái gì, là sở trường của chị.”

“Nhưng chị. . . . . trong nháy mắt vừa rồi. . . . . em cảm thấy. . . . .” Như Nhân không nói ra được câu cuối cùng kia, cảm giác đó giống như chỉ trích đối phương rất không lịch sự.

“Cảm giác chị thăm dò suy nghĩ của em?” Hiểu Dạ nói nốt lời cô, môi hồng hơi cong lên, nói: “Xin lỗi, A Lãng đã nói với chị tình huống của em, chị muốn tự mình thử xem trước, để biết em có thể làm tới trình độ nào. Năng lực của chị trên phương diện này cũng không tốt lắm. Đó là tác dụng phụ sau này mới xuất hiện, chị cũng không muốn tăng cường nó, nhưng đến lúc cần thì nó rất hữu dụng. Ít nhất bây giờ có thể giúp chị hiểu được đại khái tình huống của em.”

Như Nhân ngẩn ra nhìn cô, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, thật lâu mới có thể mở miệng.

“Tác dụng phụ?”

“Chị từng là vật thí nghiệm.” Hiểu Dạ nắm chén trà lại, nhìn cô gái trẻ tuổi, thản nhiên nói.

“Cái gì?” Cô trừng mắt nhìn, sau đó mới phản ứng kịp, sắc mặt trắng xanh, bật thốt lên: “Ý chị là chị vì loại năng lực này nên bị bắt làm thí nghiệm?”

“Không, chị bị bắt làm thí nghiệm mới có năng lực này.” Hiểu Dạ uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói: “Nhà khoa học đó không bình thường lắm.”

Ông trời, thế này rất. . . . .

Cô từng gặp phải bác sĩ để ý cô, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp phải nhà khoa học điên cuồng để ý.

Chỉ nghĩ thôi đã ta cảm thấy rất kinh khủng.

“Em xin lỗi.” Không chút suy nghĩ, Như Nhân nhanh chóng xin lỗi.

Hiểu Dạ cong khóe môi, cô thích cô gái Đàm Như Nhân này. Cô ấy trái tim lương thiện, nhưng vì quá lương thiện nên mới bị ảnh hưởng lớn như vậy.

“Yên tâm, đều đã qua rồi.” Cô buông chén trà lại, dịu dàng nói: “Bây giờ, chúng ta nói về cảnh tượng tối hôm đó em cảm ứng được nhé. Vừa rồi chị đã thử một chút, chị không cho rằng tường phòng vệ của em có chỗ nào thiếu hụt. Chị biết muốn em hồi tưởng lại vụ án mạng kia là có hơi tàn nhẫn, nhưng em có thể nói với chị, em đã nhìn thấy cái gì không?”

Như Nhân có chút lo lắng, cô bất an lại nhìn A Lãng liếc một cái, không ngờ lại phát hiện anh cũng đang nhìn cô. Sau đó anh làm như không có việc gì chuyển tầm mắt, uống một ngụm bia lạnh lẽo, vì một câu của Đào Hoa mà cùng Phượng Lực Cường cười ồ lên.

Nhưng cô đột nhiên có cảm giác thực ra anh biết Ô Hiểu Dạ đang hỏi cô cái gì.

Trong một cái chớp mắt vừa rồi, vẻ mặt của anh thoát nhìn giống như. . . . . Lo lắng?

Hẳn là cô suy nghĩ quá nhiều rồi, người đàn ông kia không biết đọc tâm, không thể nào biết bất an của cô.

Dù vậy, cô vẫn muốn dỡ bỏ tường phòng ngự, bắt giữ cảm xúc của anh. Nhưng ở đây quá nhiều người, rất nguy hiểm. Mà Ô Hiểu Dạ còn đang chờ.

Người phụ nữ này giống cô, mà A Lãng tin tưởng cô ấy. Anh tin tưởng Ô Hiểu Dạ, mà cô lại tin anh.

Cho nên cô đoán, cô có thể tin tưởng Ô Hiểu Dạ.

Hít một hơi thật sâu, Như Nhân kéo tầm mắt đang dính chặt trên người anh về, nhìn người phụ nữ trước mắt, ổn định cảm xúc, bắt đầu hồi tưởng, kể rõ những gì đã chứng kiến, đã cảm ứng được hôm đó.

Trong lúc đó, Hiểu Dạ lắng lắng nghe, sau đó hỏi một vài vấn đề.

Cô cố gắng nhớ lại, mặc dù hình ảnh ấy khiến cô run lên từng cơn.

Nhưng được nửa đường, cô vẫn không chịu nổi, không nhìn được muốn nôn. Nhưng trong phòng ăn còn có người, cô thử nói tiếp vài câu, đau đớn và cảm giác buồn nôn lại dâng lên.

Bỗng dưng, Hiểu Dạ cầm tay cô.

“Thả lỏng, em thử không quan tâm, không cảm nhận chúng nó xem.”

Như Nhân muốn rút tay, nhưng cô không cảm nhận được ác ý và suy nghĩ của người phụ nữ này, chỉ có dịu dàng kiên định.

Cô đổ mồ hôi lạnh, xanh cả mặt, nuốt nước miếng nói: “Đó. . . . rất khó. . . .”

“Em hãy dồn sức tạo ra một căn phòng nhỏ, nhỏ thôi không cần quá lớn. Em ở đó rất an toàn, vĩnh viễn đều rất an toàn, cách ly chúng nó.”

Hiểu Dạ nói được một nửa, Như Nhân liền phát hiện, người phụ nữ đang dạy cô ‘xây tường’. Cô có thể cảm nhận được ấm áp từ trong tay cô ấy truyền đến, cảm nhận được một căn phòng nho nhỏ ấm áp đang dần hình thành.

19. Chương 19

Sau đó gian phòng kia hình thành, có một chóp mắt, cô cảm thấy thả lỏng hoàn toàn, cho nên cô tiếp tục kể rõ lại những hình ảnh đó. Nhưng vừa bắt đầu hồi tưởng, khi những hình ảnh trở nên rõ ràng thì cảm giác đau đớn lại trở nên càng sâu.

Cô nghe được giọng mình trở nên đứt quãng, cảm nhận được thân thể đang run rẩy.

“Như Nhân, thả lỏng, em có thể.” Hiểu Dạ nói.

Cô nói sắp xong rồi, ít nhất cô có thể nói xong. Nhưng ngay cả nói chuyện cũng đã trở nên khó khăn. Cô dường như có thể cảm thấy dao găm đang cắt trên làn da cô, máu tươi chảy ra.

Người phụ nữ hoảng sợ càng không ngừng hét chói tai, quanh quẩn ở trong đầu cô.

Cô nhắm mắt lại nhưng cũng không thể đẩy những hình ảnh và âm thanh này xa ra.

“Thả lỏng, đó chỉ là tàn ảnh, không thể ảnh hưởng đến em.”

Giọng Hiểu Dạ dịu dàng mà kiên định truyền đến, cô thử phì phò thử, nhưng máu tươi từ dưới cửa thấm vào, tràn qua cửa sổ, như nham thạch nóng chảy phun trào bắt đầu ăn mòn hòa tan căn phòng của cô.

Khi một mặt tường bắt đầu sụp đổ, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt.

“Em có thể, từ từ sẽ được, phòng của em kiên cố an toàn, cho em và người em yêu nhất ở cùng nhau. Nơi đó không bị quấy nhiễu, tình yêu của em có thể, cũng đủ để bảo vệ tất cả.”

Cô thử làm theo cách đó, cô đưa ba mẹ vào, căn phòng lại vẫn sụp đổ. Mẹ đang khóc thút thít, ba hoảng sợ áp vào góc tường.

“Em không thể. . . . Em không thể. . . . Em không làm được. . . .” Cô hoảng loạn nghẹn ngào.

“Em có thể, nhất định có thể. . . .”

Hiểu Dạ kiên định nói.

Nhưng cô biết rõ cô không thể, cô bắt đầu khóc.

“Đủ rồi.”

Hai chữ lạnh lùng phát ra.

Cô kinh hoàng vội mở đôi mắt mông lung ảm lệ, chỉ nhìn thấy A Lăng đứng ở bên cạnh bàn. Anh vươn tay ra, cầm đầu vai cô, nhìn chăm chú vào Hiểu Dạ.

Gần như tại một giây đó, tiếng thét chói tai, máu tươi và hắc ám tà ác, căn phòng sụp đổ cùng ba mẹ sợ hãi đều biến mất, chỉ còn lại tức giận của anh.

Cô thở hổn hển một hơi, ép bản thân tập trung vào anh.

“Em nói đủ rồi.” Anh nhíu mày rậm nói.

Hiểu Dạ nhướn mày nhìn cô, nhìn A Lăng, sau đó buông lỏng tay ra.

Khi anh rút tay khỏi vai cô, cô suy tụt nửa đã mở miệng cầu xin anh đừng thu tay lại, sợ hãi sẽ không kìm chế được vươn tay bắt lấy anh. Cô chỉ có thể ôm lấy bản thân, cảm thấy vừa mất mặt lại vừa vô dụng.

“Em muốn chị đến giúp cô ấy, không phải. . . .” làm tổn thương cô ấy.

Anh cắn răng nuốt xuống mấy chữ cuối cùng, đó không công bằng.

“Chị đang giúp cô ấy.” Ô Hiểu Dạ nhíu mày mở miệng.

Bọn họ đã rời khỏi cái bàn, đi ra khỏi nhà ăn kia, đi tới phòng bếp.

A Lăng nhìn cô gái vẫn ngồi ở bên cửa sổ, tuy đã không còn khóc nhưng sắc mặt lại vẫn trắng bệch như tờ giấy, bất giác mím môi, hai tay cầm ở trong túi siết lại.

Không phải anh không tin chị Hiểu Dạ, anh biết chị ấy sẽ không làm hại Đàm Như Nhân. Nhưng trong nháy mắt đó, anh thật sự cho rằng cô sẽ té xỉu.

“Khi em xen vào, chị đang dạy cô ấy làm thế nào để tăng mạnh tường phòng vệ của cô ấy.”

Nghe vậy, anh chuyển tầm mắt nhìn người phụ nữ cười như không cười trước mắt, cảm thấy xấu hổ dâng lên, không khỏi ấp úng mở miệng: “Rất xin lỗi, em không biết, nhưng cô ấy nhìn như. . . .”

“Chị biết, không sao.” Hiểu Dạ lắc đầu, nói: “Chị vốn chỉ muốn cô ấy nhớ lại những gì đã thấy ngày hôm đó, nhưng cô ấy quá nhạy cảm. Chỉ nhớ lại thôi đã khiến cho cô ấy đau thành như vậy, cô ấy cần học cách bảo vệ mình, bằng không nếu cảm nhận thêm vài án mạng như lần này, chỉ sợ sẽ tạo thành tổn thương rất lớn đối với thân thể cô ấy.”

“Là sao?”

“Cô ấy rất lương thiện, rất dễ dàng có tâm lý đồng cảm với người bị hại. Năng lực của cô ấy rất mạnh, nhưng đây cũng đồng thời khiến cô ấy trở nên vô cùng yếu ớt.”

Hiểu Dạ xoa eo, chuyển tầm mắt sang A Lăng, nói: “Vừa rồi khi cô ấy không khống chế được, chị đã kiểm tra một chút. Nói đơn giản là mỗi lần cô ấy bị cảm xúc đánh sâu vào cô ấy sẽ đồng hóa với người bị hại. Khi người đẹp tóc vàng kia bị mổ bụng, cô ấy cũng sẽ cảm thấy như mình đang bị mổ bụng. Nếu như liên kết mạnh hơn một chút, trên thân thể cô ấy cũng sẽ xuất hiện thương tổn thương tự.”

A Lăng kinh sợ nhìn Ô Hiểu Dạ, trong khoảng thời gian ngắn không nói ra lời.

Ôi trời, khó trách ngày đó cô lại nằm trên mặt đất, hoàn toàn không thể động đậy. Khó trách lúc đó và vừa rồi, cô ấy luôn luôn ôm bụng.

“Cô ấy đến bây giờ còn chưa sao là vì tường phòng vệ của cô ấy vẫn còn tác dụng, cô ấy bảo vệ bản thân cũng không tệ.” Đôi mày thanh tú của Hiểu Dạ nhíu lại, nói: “Sức mạnh của cô ấy rất mạnh nhưng không mạnh đến mức có thể cảm ứng được chuyện xa như vậy, huống chi cô ấy còn luôn dựng tường, chuyện này lẽ ra không thể xảy ra.”

A Lăng hai tay ôm ngực, tầm mắt bất giác lại nhìn về phía Đàm Như Nhân, “Cô ấy cũng nói như vậy, cô ấy nói chưa từng cảm ứng được xa như vậy.”

Hiểu Dạ gật đầu, “Hơn nữa, chị cảm thấy vụ mưu sát kia có chút không thích hợp.”

“Sao lại không thích hợp?”

Cô không trả lời ngay, chỉ trầm ngâm suy tư, sau đó nói: “Chị không chắc chắn, chị cần cùng cô ấy xác nhận lại lần nữa, xem có phải cô ấy có cùng cảm giác như vậy.”

Lời của Ô Hiểu Dạ khiến anh vội quay đầu lại, mở miệng phủ định chuyện này.

“Hai người không nên thử nữa, cô ấy dường như không chịu nổi, chị cũng nói cô ấy rất dễ chịu ảnh hưởng, thân thể có thể xảy ra chuyện. Vừa rồi cô ấy dường như cũng sắp không chịu đựng nổi, có lẽ có thể thử cách khác.”

“Cô ấy sẽ không, phụ nữ kiên cường hơn em tưởng nhiều.” Hiểu Dạ nhàn nhạt nói.

“Em không cho rằng cô ấy có thể thử thêm một lần nữa.” Anh nhíu mày, bất giác đứng thẳng.

Nhìn lo lắng và phản đối trên mặt A Lãng, cô không khỏi nhún mày. Hiểu Dạ nghĩ có lẽ anh không biết rằng mình đang bày ra bộ dáng đe dọa với cô.

Cô từng thấy vẻ mặt và bộ dáng này ở trên người Cảnh Dã và Hải Dương, thậm chí là người dịu dàng như Mạc Sâm. Cô đã nhìn thấy rất nhiều lần, mỗi khi bọn họ muốn cường điệu lời nói, đều sẽ hít vào ưỡn ngực, đứng thẳng người, cơ bắp thít chặt, dùng hình thể, dáng người, ánh mắt, thủ thế, tản ra uy hiếp vô hình giống như vậy.

Dường như làm như vậy các cô sẽ sợ hãi không bằng.

Thật là, đứa nhỏ này chỉ sợ đã học được cả thói quen tốt lẫn thói quen xấu của ba người đàn ông kia.

Có lẽ bởi vì khi thiếu niên mất mẹ, nên A Lãng luôn đặc biệt khoan dung với phái nữ quanh mình, cũng đặc biệt bảo vệ. Đây không phải lần đầu tiên anh bảo vệ phụ nữ, nhưng lần này dường như hơi khác? Nói đi nói lại, Đàm Như Nhân dường như cũng có phản ứng tốt với anh.

20. Chương 20

Cô thở sâu, thuyết phục anh: “A Lãng, nếu chúng ta không tìm ra vấn đề, nó có thể sẽ phát sinh lần nữa. Trên thực tế, chỉ sợ nhất định sẽ phát sinh lần nữa, chị cảm thấy tên kia là tội phạm giết người hàng loạt. Chị có thể dạy cô ấy cùng cố gắng thêm bền chắc, nhưng hung thủ này có lẽ có liên hệ nào đó với cô ấy, mới có thể đột phá tường của cô ấy. Có lần đầu sẽ có lần thứ hai, chị không thể cam đoan cô ấy có thể học được trăm phần trăm cách của chị. Nếu chúng ta tìm ra địa điểm xảy ra vụ án, nhìn hiện trường, có lẽ sẽ bắt được tên hung thủ, chỉ khi bắt được hắn, mới thực sự bảo vệ được cô ấy.”

Anh biết chị Hiểu Dạ nói có lý, nhưng anh sao có thể yêu cầu Đàm Như Nhân lại làm người bị hại một lần nữa? Lại bị hung thủ kia mổ bụng một lần nữa?

Anh mím môi, im lặng không nói.

“Em phải biết, đây là cách duy nhất.” Hiểu Dạ dịu dàng nói: “Hơn nữa chị cho rằng cô ấy sẽ làm được, lần này nhờ lại cảm nhận của cô ấy sẽ không sâu sắc giống như ngày đó, bằng không bây giờ cô ấy không thể nào tiếp tục ngồi ở bên kia, hơn nữa chị cho rằng đã có cách có thể giúp đỡ cô ấy, nhưng chị cần sự giúp đỡ của em.”

“Em?” A Lãng ngẩn ra, “Em có thể giúp gì?”

Hiểu Dạ nhìn anh, mỉm cười.

“Nắm tay cô ấy, dời sự chú ý của cô ấy.”

Sau hai giờ trưa, cái bàn bên cửa sổ Ánh Trăng Màu Lam, lại ngồi đầy ba người.

Hiểu Dạ ngồi đối diện cô, A Lãng ngồi vào vị trí bên cạnh Như Nhân, khiến cô không kìm chế được dịch vào bên trong.

Hình thể anh không nhỏ, tuy rằng không cao to như ông chủ Đồ Hải Dương, nhưng tay dài chân dài. Khi anh ngồi xuống, cô bỗng cảm thấy chỗ ngồi nhỏ đi, dường như cả đường kính cũng trở nên loãng hơn.

Ngay từ đầu, cô không thể tập trung nghe Hiểu Dạ nói, cho đến khi Hiểu Dạ muốn cô nắm tay A Lãng.

Như Nhân trừng mắt, vội quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh một cái.

Anh đồng ý sao?

Trải qua nhiều năm luyện tập, Như Nhân quả thật có thể tiếp xúc với người khác mà không đọc tâm, nhờ thế, cô có thể đi vào đám người mà không phát diện nhưng cô không cho rằng anh sẽ tin cô không nhìn lén.

Anh không nhìn cô, bộ dáng chán nản gác chân dài dưới gầm bàn, vừa cắn hạt dưa không biết lấy từ đâu ra.

Nói đi nói lại, tuy rằng anh không thích năng lực của cô, nhưng lúc trước vì cứu cô, anh gần như không cần nghĩ đã ôm cô vào trong ngực, thậm chí cùng cô ngâm. . . . .

Ông trời, bây giờ thật sự không phải lúc nghĩ đến chuyện đó.

Mặt cô đỏ ửng, tim đập thình thịch, vút hình ảnh đó ra khỏi đầu.

“Yên tâm, không phải chị muốn em rình coi cậu ấy nghĩ gì, em chỉ cần nắm tay cậu ấy, để mình cảm nhận cậu ấy, em làm được không?” Hiểu Dạ hỏi.

“Vâng.” Như Nhân gật đầu.

Hiểu Dạ giải thích: “Khi em gặp phải dòng cảm xúc sẽ bị kéo qua, nhưng bởi vì em đã xây tường, nên có một phần ý thức vẫn sẽ bị chặn ở lại, cho nên em vẫn có thể cảm nhận được thân thể của mình, nhìn thấy sự vật trước mắt. Nếu em có thể để đa số ý thức ở lại, em có thể duy trì tỉnh táo. Tương tự như vậy, khi em hồi tưởng hình ảnh này, nếu em đủ cẩn thận sẽ không bị bao phủ.”

Đây thật sự là chuyện xấu hổ.

Như Nhân nghe xong Hiểu Dạ nói, mặt bất giác ửng đỏ, cô không dám nhìn anh, chỉ nhìn Hiểu Dạ trước mặt, hỏi: “Cho nên, khi em gặp phải dòng cảm xúc, chỉ cần em nắm tay người khác là có thể duy trì đủ tỉnh táo? Là ai cũng được?”

“Cũng gần như thế, nhưng nếu là người quen sẽ tốt hơn bởi vì liên kết sẽ mạnh hơn. Em sẽ có thể nhận thức được sự tồn tại của người đó. Ở đây, A Lăng quen với em nhất, cho nên hiệu quả sẽ tốt nhất. Cái này giống như kéo co, nếu ý thức của em bên này nhiều hơn thì bên còn lại sẽ ít hơn.”

“À.” Cô cảm thấy mặt đang nóng lên, lỗ tai cũng vậy.

Tuy rằng Ô Hiểu Dạ không nói thêm gì khác, cô giống như đang bàn bạc, nhưng vào lúc này Như Nhân lại đột nhiên cảm thấy, người phụ nữ trước mắt thực ra biết rõ cô thích A Lăng, chẳng qua không nói thẳng mà thôi.

Người phụ nữ này biết cô cảm nhận ai cũng không rõ ràng bằng người đàn ông bên cạnh.

“Nào, chúng ta thử lại một lần.” Hiểu Dạ mỉm cười, duỗi tay về phía cô.

Thở sâu, cô nắm tay Hiểu Dạ đặt lên bàn, gần như cùng lúc đó một bàn tay to khác phủ lên tay phải vì lo lắng mà siết thành nắm đấm của cô.

Cô không tự chủ được run lên một cái, suýt chút nữa đã rút tay về. Nhưng anh kiên định dùng bàn tay to kia bao phủ tay cô.

Cảm giác an tâm kỳ lạ không hiểu sao dâng lên.

Cô không chế suy nghĩ muốn nhìn lén suy nghĩ của anh, bắt mình chuyên chú nhìn Ô Hiểu Dạ, nhưng mặt vẫn hơi hơi đỏ.

“Nhớ căn phòng nhỏ chị nói không? Để cậu ấy vào.” Hiểu Dạ nhìn cô, dịu dàng hỏi: “Em làm được đúng không?”

“Vâng.” Cô có chút thẹn thùng gật đầu.

“Nếu cô cảm thấy không thoải mái, lúc nào cũng có thể dừng lại.” A Lăng nói.

Như Nhân sưng sốt, cuối cùng không kìm chế được gương mặt nhìn anh. Tuy anh nói với cô nhưng lại nhìn Hiểu Dạ.

Hiểu Dạ lặng lẽ nhướn mày, anh nhú mày theo.

Sau đó, Hiểu Dạ rút cục thả lỏng, đồng ý nói: “Nếu em cảm thấy không thoải mái, lúc nào cũng có thể dừng lại.”

Như Nhân có chút xấu hổ, nhưng tại một giây kia cô quả thật cảm nhận được ấm áp từ tay anh truyền đến, sau đó anh đã bắt đầu xuất hiện trong căn phòng nhỏ kia.

Rõ ràng mà chân thật, cùng cô.

Lúc này đây, tất cả đều rất thuận lợi. Khi cô bắt đầu hồi tưởng, khi tiếng thét chói tai và máu hiện lên có một khoảnh khắc cô cảm thấy sợ hãi, lo lắng mình sẽ lại khiến căn phòng nhỏ kia sụp đổ.

Nhưng anh ở đó, trầm ổn, vững cảm, không sợ, kiên cố.

Cho dù bên ngoài gió tanh mưa máu, anh vẫn ở đó.

Ở trong lòng cô.

A Lãng luôn luôn nhìn cô.

Lúc vừa mới bắt đầu cô còn có chút bất an, nhưng sau này dường như khá hơn một chút.

Anh không nhìn thấy những gì bọn họ thấy, nhưng anh nghe thấy cô kể. Mà anh biết rất rõ kết quả do bạo lực tạo thành bình thường không đẹp mắt chút nào.

Chẳng qua, lần này tình huống của cô khá hơn rất nhiều.

Tay cô thật nhỏ, có hơi mềm, tuy rằng bởi vì công việc mà không phải mềm nhũn tinh tế, nhưng mỗi một đầu ngón tay đều vô cùng mượt mà đáng yêu, mỗi một chiếc móng tay đều là màu hồng khỏe mạnh.

Đây là hiện tượng tốt.

Cô không nắm chặt anh, móng tay không trở nên trắng, anh đoán là cô thận trọng cho nên không dám. Nhưng về phương diện khác, cũng tỏ vẻ cô còn có thể khống chế bản thân, không để cảnh tượng này ảnh hưởng nhiều đến cô.

Chị Hiểu Dạ nói đúng, cô có thể làm được.

Cô tiếp tục nói xong những gì cô đã thấy cho đến lúc kết thúc.

Anh thấy cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, không thể tin được mở mắt ra, kinh ngạc nói.

“Em làm được rồi.”

“Em làm được rồi.” Hiểu Dạ mỉm cười, thu tay, “Chính là như vậy, xem, không khó đúng không?”

A Lãng thấy cô trừng mắt nhìn như là không thể tin, sau một nụ cười thoải mái hiện lên khóe môi cô. Cô vui vẻ quay đầu nhìn anh cười nói: “Tôi làm được rồi.”

Trong mắt cô lấp lánh ánh nước, môi hồng lại cong lên.

“Đúng vậy, cô làm được rồi.” Cô vui vẻ như vậy, anh có thể cảm nhận được vui sướng đơn thuần của cô.

Cô thận trọng ngại ngừng đỏ mặt, “À, cảm ơn anh.”

Anh phát hiện cô định rút tay về, anh cũng nên thả tay, nhưng trong nháy mắt đó, anh thể nhưng lại không quá muốn rời tay. Anh bắt buộc bản mình rời tay, anh không muốn cô biết anh đang nghĩ cái gì.

21. Chương 21

“Vụ án mưu sát kia không phải mới xảy ra gần đây.”

Lời Ô Hiểu Dạ nói kéo lực chú ý của A Lãng về, anh sững sốt, “Không phải gần đây?”

“Không sai.” Hiểu Dạ gật đầu, chỉ ra: “Người bị hại cầm theo túi mua hàng, có một tờ báo Newyork Times vừa mua còn chưa mở ra. Ngày trên đó là tháng ba năm ngoái. Gọi điện thoại cho A Chấn, bảo cậu ấy điều tra thêm về vụ mưu sát kia, xem có thể tìm được nạn nhân kia hay không.”

“Em sẽ.” Anh trầm xuống.

Hiểu Dạ kéo tầm mắt về trên người Như Nhân, tò mò hỏi: “Chị không biết tình huống trước kia em gặp được có giống vậy hay không, nhưng lúc mới bắt đầu, chị cảm thấy không ổn, giống như là. . . .”

“Như là có người ở bên nhìn.” Như Nhân dùng tay trái nắm tay phải vẫn mang theo độ ấm của anh, bắt buộc mình đừng quá để ý đến người đàn ông bên cạnh, nói: “Từ trước đến nay em chưa từng như vậy, cho nên lần đầu tiên không thể phân biệt được. Vừa rồi có chị ở bên, em mới phát hiện có một người khác. . . . Không, là một ý thức khác ở bên cạnh.”

“Một ý thức khác?” Anh bắt đầu có chút không hiểu lắm.

Hiểu Dạ giải thích, “Giống như khi em xem phim, đằng sau có người. Tuy rằng em không quay đầu, nhưng em có biết có người ở đó.”

Như Nhân đồng ý, quay đầu nhìn anh, hỗ trợ giải thích: “Cũng giống như hô hấp, độ ẩm. Có người đứng phía sau anh, tuy rằng anh không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được.”

A Lãng gật đầu, anh có thể hiểu loại cảm giác này.

“Cô cảm thấy người kia ở đâu?” Anh hỏi.

“Ừ, không phải ở hiện trường, mà là ở trong ý thức tôi cảm ứng được.” Như Nhân gật gù đầu, chần chờ một chút, sau đó nói: “Nhưng. . . . Rất kỳ lạ, tôi cảm thấy người nọ không có ác ý?” Cô không thể chắc chắn lắm, cho nên nhìn về phía Ô Hiểu Dạ.

Đàm Như Nhân thật sự vô cùng hồn nhiên.

Hiểu Dạ chỉ ra trọng điểm, “Dù đó là ai, người kia cũng không giúp em. Không làm gì không có nghĩa là đối phương có ác ý hay không có ác ý, em phải cẩn thận.”

“Em hiểu.” Như Nhân gật đầu.

Bỗng nhiên, di động của A Lãng vang lên.

Anh nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình di động, đi ra chỗ khác nghe điện thoại.

Như Nhân nhẹ nhàng thở ra nhưng có chút buồn bã mất mát. Khi thu hồi tầm mắt lại nhìn thấy Hiểu Dạ nhìn cô, hỏi: “Chị nghe A Lãng nói, em là bạn cấp hai của nó? Trước kia dường như không nghe nó đề cập đến?”

“Chỉ cùng trường thôi ạ, bọn em không cùng ban.” Như Nhân giải thích, có chút xấu hổ nói: “Thực ra bọn em không quen, em nghĩ lúc trước anh ấy chẳng hề nhớ em.”

Hóa ra là vậy.

Nói đi nói lại, đã là bạn học cấp hai chứng tỏ Đàm Như Nhân biết chuyện của A Lãng năm thứ ba kia?

Hiểu Dạ liếc A Lãng một cái, lại nhìn cô gái đối diện đang nhìn lên A Lãng, cô không nhận được mở miệng thử.

“Như Nhân, em nên biết, nếu em cảm thấy ở chung với A Lãng, Lực Cương khiến em cảm thấy không thoải mái, vậy chỗ chị vẫn còn phòng, em không nhất định phải ở chỗ A Lãng.”

Lời mời của cô khiến Như Nhân sững sốt, đột nhiên lắp bắp: “À. . . . . Nó, nó ...em. . . . . Thật, thật ra cũng không có gì. . . . .”

Khóe miệng Ô Hiểu Dạ hiện lên một nụ cười thần bí.

Khí nóng lại lặng lẽ dâng lên, nhuộm đỏ hai gò má Như Nhân.

“Không sao, em cảm thấy không thành vấn đề là tốt rồi.” Hiểu Dạ không tiếp tục làm khó cô nữa, chỉ lấy giấy ghi chép của nhà ăn viết số điện thoại của mình, đưa cho cô, “Đây là địa chỉ nhà và điện thoại của chị, còn có số di động, nếu có vấn đề gì, lúc nào em cũng có thể gọi cho chị.”

Tim Như Nhân đập mạnh và loạn nhịp nhìn tờ giấy ghi chép trước mặt cô, có chút không thể tin.

“Lúc nào cũng có thể, dù nửa đêm cũng không sao.”

Nhìn đôi mắt đen láy ảm áp, ngực cô siết lại, cổ họng nghẹn ngào.

“Thật lâu trước kia, phòng nhỏ của chị cũng không có người khác, chỉ có mình chị.” Hiểu Dạ dịu dàng nhìn cô, thản nhiên nói: “Chị biết đó là cảm giác gì.”

Chưa có ai thực sự hiểu cảm giác của cô, nhưng giờ này khắc này, cô biết người phụ nữ trước mắt này có thể, thật sự có thể.

Mũi Như Nhân đỏ lên, khàn giọng mở miệng: “Cám ơn. . . . .”

“Thực ra em không cần sợ hãi, bí quyết của tường là đưa người em yêu nhất vào trong đó, bởi vì em sẽ không để bất cứ ai, cái gì, chuyện gì làm tổn thương người kia.”

Hiểu Dạ nói dịu dàng mà kiên định: “Yêu sẽ khiến em trở nên kiên cường. Chờ em tìm được người em yêu thực sự, đến lúc đó em sẽ không cần lo lắng những dòng cảm xúc xấu ập đến, bởi sự tồn tại của người đó sẽ giúp em, ổn định em, sẽ khiến em mạnh mẽ hơn khi em chỉ có một mình.”

Như Nhân nín thở, cô biết người phụ nữ này đang nói cái gì.

Mới vừa rồi khi A Lăng nắm tay cô, cô cảm thấy rất an tâm. Cảnh tượng ấy vẫn rất đáng sợ, nhưng cô chưa từng yên tâm như vậy, chưa từng có.

Chẳng lẽ. . . . . Ôi trời. . . . .

Đáng chết! Cô cho rằng mình đã tỉnh táo thoát khỏi yêu thầm rồi. . . . .

“Đừng lo lắng.” Nhìn mặt cô lúc đỏ lúc trắng, Hiểu Dạ đồng tình an ủi cô, “Em không sao.”

Miệng Như Nhân khê nhếch, mặt đỏ hồng, mãi cũng không nói được lời nào.

Không sao?

Cô có cái đầu không thể khổng chế được, cuộc sống lung lay sắp đổ, lại yêu phải một người đàn ông trừ phi cần thiết bằng không sẽ không muốn chạm vào cô. . . . .

Không sao ư?

Cô thật sự không cho rằng như vậy. . . . . Mà là quá tệ. . . . .

22. Chương 22

Không thấy cô đâu nữa.

Sáng sớm tinh mơ khi chạy bộ về, cô gái kia đã biến mất. Cô không ở phòng bếp ăn sáng như bình thường, cũng không ở phòng khách và trong phòng cô.

Anh gõ cửa, không có người đáp.

Lo cô xảy ra chuyện gì, anh bất chấp lễ phép, trực tiếp mở cửa đi vào.

Giường của cô rất gọn gàng, chăn gấp vuông vức, drap giường không có lấy một nếp nhăn, nhìn như không có người nằm.

Cô đi rồi.

Trong nháy mắt, trong lòng anh căng thẳng. Lo lắng và tức giận bỗng nhiên dâng lên.

Đáng chết! Cô về nhà rồi! Anh đã dặn cô không nên ở một mình, ai biết lần sau cô sẽ ngất ở chỗ nào? Anh cũng không có năng lực đặc biệt!

Hiển nhiên cô chẳng coi lời anh nói ra gì!

Anh xoay người ra cửa, tức giận đóng sập cửa, rồi lại lập tức mở cửa, sải bước đi đến trước tủ quần áo ra.

Quần áo của cô còn ở đây.

Ngực hơi thả lỏng, dù chỉ có một chút.

Được rồi, không phải cô muốn chuyển về. Rõ ràng cô còn có chút đầu óc.

A Lãng vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho cô, vừa đi ra ngoài.

“Vâng?”

Di động thông truyền đến giọng cô. Anh lạnh mặt, mở đầu bằng một câu.

“Cô ở đâu?”

“Nhà tôi. . . . .”

“Tôi đã nói với cô, trước khi chúng ta còn chưa làm rõ chuyện gì đã xảy ra thì không được đi ra ngoài một mình!” Anh ngắt lời cô, khó nén giận nói: “Đừng có chạy lung tung. Tôi sẽ qua ngay lập tức.”

“Không cần đâu, tôi. . . . .”

Anh ấn phím ngắt, không nghe cô giải thích thêm. Anh sợ mình sẽ nói ra những câu khó nghe hơn.

Cứt chó, cô gái kia nên biết vấn đề của mình nghiêm trọng đến mức nào chứ. Trên thế giới lắm kẻ điên như vậy, ai biết được khi nào sẽ lại có vụ giết người đẫm máu tìm tới cô?

Trên đường lái xe đến nhà cô, đầu óc anh không ngừng hiện lên các vụ án đáng sợ. Là điều tra viên những việc ngoài ý muốn, anh đã từng nhìn thấy đủ kiểu chết khác nhau, bị mổ bụng giải phẫu, bị móc mắt cắt lưỡi, hỏa thiêu, treo cổ, bắn chết, chết đuối, bị xe cán, thậm chí chết đói. . . . .

Con người có đôi khi sẽ làm ra những chuyện rất đáng sợ, rồi lại cố ý biến nó thành ngoài ý muốn để che giấu.

Cái chết của những người đó sẽ tạo ra đau đớn như cô từng phải chịu đựng. Bất cứ lúc nào cô cũng có thể bị cảm xúc ảnh hưởng mà ngã xuống đất không dậy nổi.

Mẹ nó! Cô gái kia phải biết tính nghiêm trọng của chuyện này chứ! Cô không nên làm anh nóng ruột nóng gan như vậy, không nên làm anh lo lắng đề phòng như vậy!

Anh dùng sức đập tay lái, cảm thấy tức giận.

Chờ anh tìm được cô, anh muốn bóp chết cô trước để bớt những phiền toái sau này có thể xảy ra.

Sáng sớm ánh mặt trời rực rỡ, một nam một nữ đi dưới bóng râm, vui vẻ trò chuyện.

“Thật sao? Anh không nói đùa chứ?”

“Không. Anh thật sự uối vào cà phê. Đến khi nếm, còn tưởng đấy là loại cà phê mới, cứ thế mà uống.”

Cô bật cười, “Trời ạ, sao anh dừng cảm vậy? Muối đấy. . . . .”

Người đàn ông toét miệng, nở nụ cười tự giễu, “Anh nghĩ ở vài phương diện anh thật sự không linh hoạt lắm.”

“Rồi sau đó thế nào? Lúc nào thì anh phát hiện ra mình nhầm lọ đường với lọ muối vậy?”

“Muối dùng hết thì thôi.” Người đàn ông nhíu mày, nói: “Anh mua một lon đường mới về, đổ vào mới phát hiện ra là không đúng.”

“Không thế nào? Thật hay giả vậy? Tôi thật sự ngưỡng mộ anh đấy!” Cô vừa cười, tiếng cười như chuông bạc vang vọng giữa không trung.

Còn chưa xuống xe, A Lãng đã nghe được tiếng cười của cô. Anh nhìn bóng dáng đã nhận ra người đàn ông trên cô cười kia.

Phượng Lực Cường!

Làm cái quỷ gì đây?!

Anh lo lắng suốt trần cả dịch mật, cô gái này lại đang cười đùa với tên háo sắc kia?

A Lãng nổi trận lôi đình, xuống xe sập cửa, bước nhanh đến chỗ hai người. Chỉ thấy Lực Cường và cô cùng nhau đến dưới dàn cây leo màu xanh, chỉ vào màu quýt giữa dàn cây xanh, giả vờ ngạc nhiên, “Oa, cái màu quýt này là gì vậy, hoa mướp đắng sao? Thật xấu!”

“Không phải.” Cô bật cười, vươn tay ngắt thứ màu vàng kia xuống, “Đây cũng là mướp đắng, nhưng nó đã chín rồi cho nên mới thành màu quýt. Nhưng anh nói không sai, chín đến mức nở bung ra rồi thật sự rất giống hoa.”

“Nó là mướp đắng? Nhìn qua tuyệt đối không giống.”

“Nó thật sự là mướp đắng, là mướp đắng núi. Loại chúng ta ăn là màu xanh nhưng sau khi chín thì nó sẽ thành màu vàng hoặc màu quýt.” Như Nhân giải thích, đưa mầm mướp đắng nở bung màu quất đỏ tươi vừa hái được cho anh ta, “Đây, ăn thử xem. Đây là mầm mướp đắng, nhưng nó ngọt đấy.”

Cô cứ tưởng rằng Phượng Lực Cường sẽ đưa tay nhận lấy, không ngờ anh ta lại trực tiếp cúi đầu, ăn ngay trên tay cô.

Trong nháy mắt, mặt Như Nhân đỏ bừng.

“Ừ, thật là ngọt.” Phượng Lực Cường nhíu mày mỉm cười, đôi mắt quyền rũ phóng điện.

Người đàn ông này thật vô lại, quá ngả ngớn. Chắc chắn anh ta dùng chiêu này đi cửa rất nhiều phụ nữ rồi!

Thấy anh ta vẫn muốn ăn miếng nữa, Như Nhân mặt hồng tim đập, muốn rút tay lại. Nhưng còn chưa động đây, tay nhỏ đã bị một bàn tay to khác kéo sang bên cạnh, nắm chặt lấy.

Cô lắp bắp kinh hãi, quay đầu gương mặt nhìn thấy A Lãng.

“Ngọt à? Tôi ăn xem.” Anh nói, cầm lấy tay nhỏ bé của cô, kéo tay cô đến bên miệng.

Như Nhân vì thế mà ngẩn ngơ. Khuôn mặt nhỏ càng đỏ hơn. Cô muốn rút tay lại nhưng anh không chịu buông. Cô chỉ có thể mặt đỏ tai hồng, trơ mắt nhìn lưỡi anh từ từ liếm từng hạt mầm tươi đẹp như máu vào miệng.

Anh ăn mầm, nhưng đôi mắt đen sáng rực vẫn nhìn thẳng vào mắt cô.

Lưỡi ẩm áp, một lượt lại một lượt, chậm rãi nhẹ nhàng quét qua, mang đến một sự tê dại truyền từ cánh tay cô lên thân kinh, dao động lòng cô, rồi lan ra cả chân tay khiến cô run rẩy mềm tay.

A Lãng nhìn cô chăm chú, cao giọng nói: “Thật là ngọt.”

Tim Như Nhân đập rất nhanh, chỉ cảm thấy đỉnh đầu bốc khói, cả trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Sau đấy anh buông lỏng tay ra, cô thở hổn hển một hơi mới phát hiện mình ngừng thở.

“Cô nên nói với tôi, Lực Cường và cô ở cùng nhau.” A Lãng khàn khàn nói.

“Cô ấy có nói, nhưng cậu cúp điện thoại của cô ấy.” Phượng Lực Cường xen miệng vào.

A Lăng giương mắt lườm người đàn ông đứng cạnh cô. “Đây là vì tôi vội vàng chạy tới, tôi tưởng cô ấy ở một mình.”

“Xin lỗi. Tôi muốn về nhà, nhưng anh lại đi chạy bộ. Lực Cường nói anh ấy có thể đi cùng tôi.” Như Nhân giải thích, tay nắm chặt, giấu đi lòng bàn tay đang run rẩy, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Tôi để giấy nhắn trên tủ lạnh.”

“Rõ ràng mắt cậu ta to quá, không nhìn thấy được.”

Người đàn ông có gương mặt đào hoa kia mở miệng trên đùa anh. Thái dương A Lăng giật mạnh.

Phượng Lực Cường này chỉ mặc một cái áo may ô màu trắng với quần kaki dài. Màu quần áo vừa khéo giống cô gái trước mắt.

Anh chửi tục một câu trong lòng.

Tên khốn kiếp này rõ ràng là đi tán gái! Anh biết tên Phượng Lực Cường này trước khi đi ra ngoài đã cố ý chọn quần áo khoe ra được cơ bắp của anh ta, ra vẻ sở thích của anh ta và cô giống nhau nhiều lắm sao.

Người này rõ ràng biết nên thể hiện thế nào. Động tác võ thuật đẹp mắt của anh ta nhiều không đếm hết. A Lăng đã từng cùng Phượng Lực Cường đi qua những năm tháng phóng đảng điên cuồng và hoang đường. Họ từng cùng chinh chiến ở các quốc gia, đi qua nhiều nơi. Trước đây A Lăng còn cảm thấy người này có chút động tác rất tuyệt vời, bây giờ thì tuyệt đối không thấy như vậy nữa.

Khi nhìn thấy Lực Cường ăn mầm trong tay cô, không hiểu sao anh lại có cảm xúc muốn đánh người. Khi cô còn đỏ mặt vì chuyện này, anh suýt nữa đã mất đi lý trí.

“Hắc, tiểu Như Nhân, người trong sân kia có phải là hàng xóm của em không? Hình như anh ta tìm em.”

Như Nhân nghe vậy thì quay đầu, nhìn thấy người đến, nhẹ nhàng thở ra.

“Là chú Vương, tôi đi xem.” Cô vội vàng xoay người.

“Cẩn thận. Chỗ này hơi trơn.” Khi cô đi qua bên cạnh anh, Phượng Lực Cường thuận tay đỡ sau lưng cô, giúp cô đi lên bờ ruộng.

“Cám ơn. . . . .” Cô ngại ngùng nói cảm ơn, sau đó nhanh chóng rời khỏi hai người đàn ông.

Khóe mắt A Lăng giật giật. Cô đi rất vững, vốn không cần Phượng Lực Cường vẽ vời thêm chuyện. Tên háo sắc này rõ ràng là nhân tiện ăn đậu hủ của cô.

Đáng chết, cô lại đỏ mặt.

Nhìn Phượng Lực Cường muốn đi theo cô, A Lăng vươn tay bắt lấy anh ta.

“Cậu đang làm cái quái gì vậy? Tôi đã cảnh cáo cậu không được động đến cô ấy.” Anh cắn răng chất vấn: “Cậu đã quên năng lực của cô ấy rồi sao?”

“Không.” Phượng Lực Cường cợt nhả nhìn anh, “Chẳng qua mấy hôm nay tôi phát hiện ra Tiểu Như Nhân rất lễ phép, sẽ không tùy tiện nhìn trộm suy nghĩ của người khác.”

Thái dương anh giật nhẹ: “Cậu biết. . . . .”

“Tôi biết. Tôi thử rồi. Khi tôi chạm vào cô ấy tôi đã thử nghĩ mấy chuyện kỳ lạ, nhưng cô ấy không hét lên rồi chạy trốn.” Phượng Lực Cường cười gian, nói: “Cô ấy thật đáng yêu. Tôi thích cô ấy. Bây giờ con gái ngây thơ như thế hiếm lắm.”

A Lăng híp mắt, gân xanh nổi lên, tức giận tóm lấy cánh tay cường tráng của Phượng Lực Cường, “Cô ấy không phải đối tượng để cậu đùa giỡn!”

“Đùa giỡn?” Phượng Lực Cường nhú mày, “Câu này của cậu không đúng rồi. Tôi không đùa giỡn với phụ nữ. Tôi thích họ, tôi và tất cả các tình yêu đều là đến đi trong hòa bình, mọi người anh tình tôi nguyện, vui vẻ mấy ngày. Người ta không đồng ý, tôi cũng không bắt buộc, không thể nói là đùa giỡn được. Nói đi nói lại, vừa rồi cậu có ý gì? Mâm mướp đáng là cô ấy cho tôi. Rõ ràng cậu không có hứng thú với cô ấy nhưng lại ăn mờ ám như thế. Đây mới gọi là đùa giỡn?”

Nghe vậy, A Lăng cứng đờ, trong lòng ngọt ngào.

Khi làm chuyện đó, anh không nghĩ nhiều lắm, anh chỉ muốn. . . . . Muốn cô chú ý đến anh. . . . .

Phượng Lực Cương khiêu khích nhìn anh, nói: “Cậu nên biết, con gái làng hoàng cũng có quyền hưởng thụ tình yêu. Hơn nữa sao cậu biết tôi không yêu cô ấy? Có lẽ tôi để ý đến năng lực của cô ấy, nhưng tôi tin lẽ phép của cô ấy. Cho nên phiền cậu buông tay ra. Đừng cản đường tôi tiếp tục theo đuổi tình yêu xinh đẹp.”

Nói xong, anh ta còn vươn tay như đuổi ruồi, vung đến chỗ anh hai lần, “Xin nhường đường, cảm ơn.”

Anh giận dữ trừng mắt nhìn người anh em đã từng nâng ly nói cười với anh, A Lăng buông lỏng tay anh ta, tóm cổ áo may ô của tên chết tiệt kia, miệng không nhịn được chửi bậy, “Fuck! Mẹ nó tình yêu cứt chó chỉ có hai phút, cậu nghĩ rằng như vậy sẽ không làm tổn thương cô ấy sao?”

“Hai phút? Cậu cũng quá coi thường tôi rồi đấy. Chỉ tiền diễn thôi tôi cũng có thể chơi cả đêm. . . . .” Anh ta còn chưa nói dứt lời, một nắm đấm đã giáng xuống khuôn mặt tuần tú của anh ta.

Phượng Lực Cương nâng tay đỡ, tay kia thì nhanh như chớp đánh về phía cằm A Lăng.

Hai người nhanh chóng ra chiêu. Ai cũng không chiếm được ưu thế. Phượng Lực Cương trúng một đạp của A Lăng. A Lăng bị anh ta đấm một cú. Sau đấy Đàm Như Nhân trở lại.

Hai người đàn ông đều nhìn thấy, chẳng mấy khi ăn ý như vậy, nhanh chóng kết thúc màn vật lộn quyết liệt nho nhỏ kia.

Phượng Lực Cương thậm chí còn to gan quay lưng lại với anh, vui vẻ vẫy tay với Như Nhân. Vừa cười vừa không quay đầu lại nói với anh: “Người anh em, nếu cậu cũng muốn cô ấy, vậy thì cứ việc ra tay đi. Mọi người dựa vào bản lĩnh riêng, chiếm nhà xí mà không đi như vậy, thật sự quá khó nhìn. . . . .”

A Lăng nhắc chân đạp vào sau đầu gối tên khốn kia.

23. Chương 23

Phượng Lực Cương mất thăng bằng, hơi lão đảo. Vốn như thế này anh vẫn có thể đứng vững, nhưng tên xấu xa kia khi đi qua anh lại thuận tay đẩy anh một cái.

Bóp một tiếng, cả người anh ta ngã về phía trước với tư thế chó ăn c*t, ăn cả một miệng bùn.

“Hắc, Lực Cương, cậu có sao không?” A Lăng trở lại, ngồi xổm xuống, ra vẻ kinh ngạc cao giọng hỏi: “Sao lại không cẩn thận vậy? Quá trơn hả?”

Phượng Lực Cương ngửa mặt ra khỏi đồng bùn, phun cả miệng bùn, ngẩng đầu lườm tên xấu xa kia thấp giọng mắng: “Fuck! Sao cậu đề tiện vậy?”

“Ai bảo cậu ăn nói bỉ ổi còn quay lưng lại với tôi.” A Lăng ngoài cười nhưng trong không cười nhếch khóe miệng, trào phúng: “Tự mình ngu xuẩn cũng đừng trách người khác.”

Phượng Lực Cương chán nản, chỉ có thể cắn răng thốt ra một câu.

“Tên tiểu nhân này. . . . .”

Anh đúng là tiểu nhân.

Tiểu nhân đều sẽ gặp phải báo ứng.

Nhưng A Lăng cũng không thể nào ngờ được sự tình sẽ biến thành như vậy.

Anh làm Phượng Lực Cương ngã vào vườn rau của cô, nhưng lại đổi lấy sự áy náy và đồng tình của cô. Qua vài ngày, cô càng hỏi han ân cần, chiều cô tên kia hơn.

Mấy ngày nay, Phượng Lực Cương dốc hết vốn liếng giả vờ đáng thương, rất nhanh đã làm quen với cô. Hầu như cả ngày anh ta đều ở cạnh cô gái kia.

Tên lưu manh kia còn cùng cô đi tản bộ, cùng đi mua đồ ăn, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau ngồi trên sofa xem tivi ăn đồ ăn vặt, tán gẫu chuyện trên trời dưới đất: từ thời sự đến giải trí bát quái, từ hai người đọc được những gì, đến đồ ăn yêu thích, họ đều trao đổi ý kiến với nhau.

Anh ở một bên vừa nhìn vừa tức giận, lại không thể nào phát giận được. Thế nên mỗi lần Lực Cương thể hiện ra vẻ nam tính hấp dẫn của anh ta trước mặt Như Nhân, rõ ràng anh không có lý do gì, cũng không có nguyên nhân gì để cảm thấy khó chịu, rõ ràng anh cũng hiểu được đây là hành vi khiêu khích, nhìn giống như hai con trâu đực động dục, đánh nhau tìm trâu cái phối ngẫu, nhưng anh không nhịn được!

Anh và Phương Lực Cương rất giống hai thằng nhóc mười bảy tuổi, tranh nhau hấp dẫn lực chú ý của cô, xách đồ cho cô, giúp cô mua đồ tạp hoá, đưa cô đi dạo phố, cởi áo trước mặt cô, bày ra cơ bắp và sức mạnh.

Nói thật ra, anh biết thể này rất ngu xuẩn, anh đã sắp ba mươi, không phải mười ba tuổi, tranh chấp với Phương Lực Cương thật sự rất ngu ngốc. Nhưng anh không thích nhìn Đàm Như Nhân để ý con chim lẻo lét kia, anh không thích cô luôn bị tên chết tiệt kia chọc cười, anh không thích cô thoải mái dựa vào tên kia gần như thế. . . . .

Cổ tình ông trời không thuận theo lòng người, cổ tình hành động tiểu nhân của anh khiến tên kia bắt được cơ hội hấp dẫn cô, tới gần cô, loại bỏ lòng đề phòng của cô.

Lúc này, Phương Lực Cương gấp đầu gối, để cô bôi thuốc lên chỗ xước da cho anh ta.

Hôm nay cô búi tóc lên, mặc quần áo vàng nhạt có đai nhỏ, lộ ra cái gáy xinh đẹp, thoát nhìn dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, mềm mại động lòng người.

A Lãng nhìn cô cúi đầu, ngồi xổm trước sofa, cẩn thận kiểm tra cẳng chân Phương Lực Cương, trong lòng không hiểu sao có một cơn tức.

Trời mới biết, kia chẳng qua là một vết bầm tím nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn trên chân. Đó là do anh đá, nhưng Như Nhân nghĩ trong vườn rau của cô có tảng đá nên mới hại Phương Lực Cương ngã vào.

Tên Phương Lực Cương dê tiện kia biết anh sẽ không giải thích hiểu lầm, rõ ràng anh không muốn để cô biết anh làm ra chuyện gì, cho nên cậu ta quang minh chính đại lợi dụng chuyện này, tranh thủ lấy lòng cô.

Thật sự làm anh muốn học máu.

Phát hiện anh đang nhìn, Phương Lực Cương ngồi trong phòng bếp nhe răng nhếch miệng với anh, lộ ra nụ cười dương dương đắc ý. Sau đấy anh ta cúi đầu, không biết nói gì với cô làm cô cười, vui đùa đập anh ta một cái.

“Không thể đâu, đừng nói linh tinh!” Cô hờn dỗi.

A Lãng chú ý, cô có thể dễ dàng chạm vào Phương Lực Cương. Điều đó khiến lòng anh cay cay, hàm dưới siết chặt.

Bình thường cô gái kia nếu không cẩn thận chạm vào anh sẽ nhanh chóng rút tay về, như thể trên người anh có bệnh truyền nhiễm, nhưng cô lại không như vậy với Phương Lực Cương.

Không cần tên chết tiệt kia chỉ ra, dù không muốn thừa nhận, anh cũng biết rõ một chuyện. Anh đang ghen tị.

Đàm Như Nhân thích tên kia, thậm chí sẽ nói đùa với Phương Lực Cương. Nhưng chỉ cần đối mặt với anh, cô sẽ thu lại nụ cười, chuyển tầm mắt, mắt rũ xuống, nếu không thì về phòng luôn.

Mẹ nó! Rõ ràng cô thích anh!

Rõ ràng ngay từ đầu, người cô gái này thích chính là anh. . . . .

Anh cảm thấy tức giận, không hiểu sao lại khó chịu, nhìn đôi nam nữ bên sofa, anh không đè nén được một ý nghĩ khác.

Có lẽ, bây giờ cô cũng thích Phương Lực Cương.

Điều này khiến lòng ngực anh ghen lại, còn trộn lẫn chút buồn bực, anh không muốn thừa nhận . . . . .

Hoảng hốt.

Xoa thuốc cho Phương Lực Cường xong, Như Nhân mang hòm thuốc về phòng bếp, để hòm thuốc vào ngăn tủ.

A Lăng ngồi bên cạnh bàn ăn gỗ máy tính. Phải đến gần anh khiến cô hơi căng thẳng, không nhìn được liếc trộm anh.

Gần như cùng lúc, anh giương mắt nhìn cô, bắt được tầm mắt cô.

Cô hoảng hốt, vội vàng nhìn về bên cạnh, vì thế mà va vào ghế dựa, suýt ngã. Anh vươn tay đỡ cô.

“Xin lỗi, tôi không chú ý.”

Lại một lần nữa, cô nhanh chóng rút tay về.

Nếu trước đây còn không chắc chắn thì lúc này đây anh khẳng định cô gái này không muốn chạm vào anh.

Cô sẽ chủ động vỗ Lực Cường, nhưng sẽ không chạm vào anh, ngay cả một giây cũng không muốn.

Nhìn cô xoay người lấy rau từ trong tủ lạnh ra chuẩn bị bữa tối, A Lăng chỉ thấy một cơn giận không hiểu sao lại đột nhiên dâng lên, còn chưa nghĩ lại, lời đã ra khỏi miệng.

“Phương Lực Cường là lưu manh trắng hoa. Cậu ta không từ chối phụ nữ tự dâng tới miệng đâu.”

Cô ngẩn ra, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, “Anh ấy là bạn tốt của anh. Anh không nên nói anh ấy như vậy.”

“Bạn tốt không có nghĩa là không có khuyết điểm. Cũng vì là bạn tốt, mới biết được anh ta là loại đức hạnh gì. Nếu cô có chút thông minh, tốt nhất không nên rơi vào bẫy.”

Giọng anh lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

“Rơi vào bẫy?” Như Nhân ngạc nhiên quay đầu nhìn người đàn ông mặt không biểu cảm kia, sau đấy cười khẽ, “Cảm ơn sự quan tâm của anh. Nhưng anh thật sự nghĩ nhiều quá. Tôi chỉ xem anh ấy là bạn bè thôi.”

Như Nhân quay đầu xả vòi nước, vừa rửa rau, vừa cười.

Chỉ là bạn bè? Anh không tin. Anh nên ngậm miệng lại, nhưng anh lại không dừng được.

“Tôi nghĩ cô thích cậu ta.”

“Tôi thích anh ấy.” Cô cũng không quay đầu, cười thừa nhận, “Anh ấy rất đáng yêu.”

Một câu này khiến ngực A Lăng co chặt.

Đáng yêu? Phương Lực Cường đã lớn vậy rồi, háo sắc lại thích thể hiện, đáng yêu chỗ nào hả?

Cẩn rằng nhìn xuống xúc động muốn hăm hại bạn tốt lần nữa, A Lăng mở miệng hỏi lại: “Cô thích cậu ta. Cô thấy cậu ta đáng yêu, nhưng cô lại xem cậu ta là bạn bè?”

“Đương nhiên.” Cô vớt rau ra khỏi nước, đặt vào rổ hong khô.

“Vì sao?”

Như Nhân kiễng chân lên, mở ngăn tủ trên kệ bếp, muốn lấy nắm hương ra, miệng cười nói: “Có thể là vì thói quen của anh ấy không tốt.”

“Có ý gì?”

Câu này gần ngay bên tai, cô hoảng sợ, phát hiện anh ở đằng sau. Cánh tay thật dài xuất hiện sát bên tai, gần như muốn áp vào cô.

Anh lấy túi nắm khô cho cô.

Như Nhân cố sống cố chết nghiêng về phía trước. Anh không chạm vào cô, nhưng cô cảm giác được nhiệt độ cơ thể anh. Cô rút tay lại, chân vẫn kiễng lên, cả người hoàn toàn cứng đờ, không dám lộn xộn, sợ đột nhiên thả lỏng sẽ chạm vào anh.

Cô đi cà nhắc dùng ngón tay với vẫn không lấy được nắm hương. Anh dễ dàng lấy xuống, nhưng không vì thế mà rời đi.

“Cô còn chưa trả lời tôi.”

Hơi thở ấm áp chậm rãi lướt qua tai cô.

“Cái. . . . . Cái gì?” Như Nhân hơi run lên, không nhìn được càng nghiêng về phía trước.

Sao cô không rơi vào bẫy? Cô ghét khuyết điểm nào của tên vạ người mê kia?

A Lăng muốn hỏi, nhưng cô lảng tránh. Bởi vì đứng rất gần, anh có thể cảm giác được sự căng thẳng của cô, cô vẫn thích để ý đến anh, anh biết.

Anh không muốn nhắc đến sự tồn tại của tên kia với cô nữa.

“Không có gì. . . . .” Anh tiếp tục đứng ở sau lưng cô, không đến một tấc, nhìn cái gáy tuyệt đẹp của cô lộ ra, còn cả tai phải của cô dần dần đỏ lên, lẩm bẩm: “Cô thật thơm. . . . .”

Cô thở dốc một hơi, anh có thể nghe thấy.

“Đó là. . . . . Mùi dầu gội đầu. . . . .” Hai tay Như Nhân vẫn đặt trên kệ bếp, mũi chân bắt đầu cảm thấy vô lực mà phát run, vẫn không dám quay đầu xoay người. Anh đứng quá gần khiến đầu cô rối loạn.

Gáy cô hiện lên rặng mây đỏ, mái tóc mềm mại mê người trên gáy run rẩy.

Không phải mùi dầu gội đầu.

Anh biết, mùi hương kia là mùi hương trên người cô, mùi thơm của cơ thể cô.

Bỗng dưng, hình ảnh cô trong bồn tắm, ngồi trong ngực anh xuất hiện. Rõ ràng mà mê người. Trong nháy mắt anh cứng lên. Dục vọng mãnh liệt như thế lại không hề đột ngột. Đạo gần đây chỉ cần anh đứng gần cô, sẽ cứng như gậy sắt bị đốt nóng đỏ.

Có trời mới biết, anh không nên có dục vọng với cô gái này. Cô có thể biết anh đang nghĩ gì. Chuyện đó lẽ ra nên dập tắt dục vọng của anh. Nhưng mấy ngày trôi qua, dục vọng không giảm trái lại còn tăng. Anh luôn muốn xốc vác cô lên, hoàn thành chuyện hôm đó chưa làm xong.

Có lẽ là vì hôm đó anh không làm xong?

Anh muốn làm xong, rất rất muốn. . . . .

Nhưng anh không thể, anh không dám để cô nhìn thấy càng nhiều.

Cô gái này cho rằng anh là người tốt, tuyệt đối không tà ác.

Chỉ có anh biết, mọi chuyện không phải như vậy. Anh không thể xác định khi làm tình với cô anh còn có thể giữ được lý trí. Anh không muốn để cô nhìn thấy càng nhiều.

Anh không muốn nhìn sự sùng bái trong mắt cô biến thành sợ hãi và chán ghét.

Cho nên, dù anh khát vọng, cho dù hai tay anh đỏ mề hôi vì dục vọng, vật cứng rắn bị bó buộc trong quần bò nóng lên, anh vẫn bắt mình lùi về sau, ngồi lại lên ghế tựa bên bàn ăn.

Buông tha cho cô và bản thân mình.

Anh lùi ra sau, mà cô còn đang run rẩy.

Nói thật, Như Nhân không biết cuối cùng cô nấu xong bữa tối này thế nào, may mắn là hai người đàn ông kia không có ai mở miệng kháng nghị.

Họ rất nhiệt tình ăn hết tất cả đồ ăn, không giống cô, gần như nuốt không trôi cơm.

Tài nấu ăn của cô không ngon bằng A Lăng, nhưng cô đã là phiên toái rồi, không muốn làm sấu gạo ăn không ở không. Cho nên ngay từ đầu cô đã có ý nói với họ khi nào không đến chỗ Đào Hoa dùng cơm thì cô sẽ phụ trách ba bữa.

A Lăng không có ý kiến, Lực Cường tán thành hai tay hai chân.

Đứng ở bồn rửa bát, dường như Như Nhân vẫn có thể cảm giác được hơi thở của anh lướt qua sau gáy và tai, giống như anh còn đứng ở sau người.

24. Chương 24

Anh và Phượng Lực Cường ngồi ở phòng khách dùng webcam trên máy tính họp với người trong công ty họ. Lén liếc mắt nhìn anh, cô lại nâng tay sờ sau gáy. Sau khi phát hiện ra mình đang làm gì, sợ lại bị anh phát hiện, cô nhanh chóng thu tay lại.

Đáng chết, tối nay cô sờ ít nhất một trăm lần rồi, nhưng hơi thở của anh lưu lại vẫn không tan đi được.

Cô biết anh không thích cô chạm vào anh, anh cũng chẳng có thiện cảm gì với năng lực của cô, cho nên cô đã cố gắng kìm chế không chạm vào anh. Nhưng tay cô có ý chí của mình, cô không nhịn được cứ muốn đụng chạm anh, sau đấy mới nhớ ra anh không thích, nhanh chóng rút tay lại.

Cô không hy vọng anh cảm thấy cô muốn bám lấy anh. Cô không hy vọng anh ghét cô. Cô sợ phải biết cảm giác thất sự của anh với cô, sợ phát hiện thật ra anh thấy cô rất phiền phức, hoặc thậm chí là không thể chịu được cô.

Càng để ý, càng sợ hãi. . . . .

Cô sợ hãi, cho nên không dám nhìn, không dám chứng thực.

Suy nghĩ của anh có thể tổn thương cô, thật sự tổn thương cô.

Đạo đức giả và dối trá trong thế giới này có lẽ là một điều ác cần thiết, vì suy nghĩ của con người sẽ thay đổi. Không có ai hiểu rõ chuyện này hơn cô. Ý nghĩ tức thời của mọi người có đôi lúc rất tàn nhẫn, rất đáng sợ, chỉ cần không nói ra thì còn có cơ hội thay đổi.

Giống như anh nói, mọi người nghĩ nhưng chưa chắc đã làm thật, không làm sẽ không có nghĩa. Nhưng trong nháy mắt mọi người nghĩ đến điều đó thì cô đã biết được suy nghĩ của đối phương rồi. Vì thế mà cô luôn có vô số tổn thương.

Cô đã nhận được rất nhiều bài học kinh nghiệm mới học được đạo lý này. Cô rất muốn biết, nhưng rất sợ phải biết cảm giác của anh với cô.

Cô hi vọng chuyện này nhanh qua đi, hi vọng bắt được hung thủ nhanh hơn. Nhưng mặt khác, sâu trong nội tâm, đã có một tiếng nói nhỏ khác, lạnh lẽo hy vọng có thể ở lại đây lâu hơn, thậm chí mong anh có lẽ sẽ. . . . .

Sẽ thế nào? Yêu cô sao?

Cô hiểu rõ cô không nên kỳ vọng vào chuyện này, đó là chuyện không thể.

Anh muốn cô, cô biết, nhưng đó chỉ là dục vọng đơn thuần, đối với anh cho dù thay thế bằng một người phụ nữ khác cũng chẳng có gì khác biệt.

Phượng Lực Cường đã nói rõ chuyện này.

Tất đền, tất cả phụ nữ đều giống nhau.

Anh ta cười nói nhưng cô biết đó không chỉ là nói đùa.

Công việc của họ rất nguy hiểm, bọn họ cần giải tỏa áp lực. Khi nói chuyện với Phượng Lực Cường, cô nhận ra, đã từng có một thời gian, hai người đàn ông này coi ân ái như ông dẫn phát tiết.

Mặc dù Phượng Lực Cường cố tình nói một cách uyển chuyển nhưng cũng không thể giấu được chuyện này. Trên thực tế, anh ta vốn cũng không có ý giấu.

Đại thiếu phong lưu bất cần đời kia đã từng nhìn thẳng vào mắt cô, nói thẳng với cô rằng anh ta thích thể xác nhiệt tình hơn là trao đổi tâm hồn.

Cô đoán A Lãng cũng không khác lắm, nếu không họ sẽ không trở thành bạn tốt.

Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn muốn ở bên anh. Cô khao khát ở bên anh, ngay cả làm đối tượng cùng anh tham hoan một đêm cũng được. Thật sự là đáng buồn. . . . .

Rửa xong chiếc bát cuối cùng, cô đóng vòi nước lại, lau khô tay, vừa liếc mắt nhìn hai người đàn ông tràn ngập mê hoặc quyến rũ đang ngồi trên sofa.

Nhìn từ chỗ này, thật ra họ hơi giống nhau, ngăm đen như nhau, rắn chắc cường tráng như nhau, tỏa ra pheromone nam tính mạnh mẽ cuốn cuộn như nhau.

Nhưng có điều khác là Phượng Lực Cương muốn cô, người cô muốn là A Lãng nhưng A Lãng không cần cô.

Nếu cô đủ thông minh, có lẽ cô nên chọn người muốn cô, như vậy chuyện có thể đơn giản hơn rất nhiều, nhưng cô không có cảm giác với Phượng Lực Cương.

Tuy rằng anh ta rất thú vị lại nhiệt tình, nhưng anh ta cũng có nhiều thói quen xấu.

Mà người cô cần từ nhiều năm trước, chính là Quan Lãng.

Đối với cô mà nói, anh luôn là mong muốn không thể với được, xa như một ngôi sao trên trời, cho dù bây giờ đang ở trong cùng một ngôi nhà cũng vậy.

Nhìn thấy được, không chạm vào được. . . . .

Kể cả có thể chạm vào, cô cũng không dám, sợ sẽ bị tổn thương, bị bóng.

Gần như ngay tại một giây kia, anh quay đầu lại, cách một khoảng cách, nhìn cô.

Cô nên mỉm cười đáp lại, gật đầu chào anh, hoặc ít nhất nói với anh rằng cô muốn lên tầng nghỉ ngơi. Nhưng cô không thể, cả buổi tối, cô tránh ánh mắt anh. Đó việc gần đây cô thường làm nhất. Cô sợ bị anh nhìn thấu. Cô sợ để anh biết cô vẫn để ý đến anh.

Cô muốn dời tầm mắt, nhưng không thể.

Khi ánh mắt giao nhau trong cái chớp mắt ngắn ngủi, dự vọng trong mắt anh rất rõ. Cô ngừng thở, cảm thấy ngực trưởng đau, bụng co rút chặt, cảm giác từng tế bào từ đầu đến chân đều sục sôi nóng lên vì cái nhìn của anh.

Nếu anh vẫy tay với cô, cô biết cô sẽ ngoan ngoãn đi qua, cùng anh đến chân trời góc biển, ngay cả khi anh bán cô, cô cũng sẽ đếm tiền hộ anh.

Như Nhân không nhúc nhích được cho đến khi anh thu lại tầm mắt.

Cô run rẩy, nhân lúc anh trả lời vấn đề của đối phương, bắt mình phải di chuyển hai chân như nhũn ra, nhanh chóng đi qua sau lưng hai người đàn ông lên tầng về phòng.

“Cô ấy lên tầng rồi. Cậu có thể bắt đầu.”

Đến khi chắc chắn cô gái kia đã đi khỏi, A Lãng mới mở miệng thông báo cho đối phương, đi vào vấn đề chính, “Trong email cậu nói sự việc có manh mối?”

“Chỉ có một vụ giết người phù hợp với lời kể của Đàm tiểu thư, không bắt được hung thủ. Nhưng người này phạm tội có nét riêng. Qua một năm rưỡi, có ba vụ, đều bị mổ bụng phanh ngực. FBI cho rằng ba vụ này là cùng một người gây ra.”

“Cho nên Hiểu Dạ nói không sai, đó là một tên tội phạm giết người hàng loạt.” Phượng Lực Cương vắt chéo chân, chỉ ra suy nghĩ trong lòng mọi người.

“Không có người bị tình nghi sao?” A Lãng hỏi.

“Không có.” Người đàn ông trong màn hình mặt không biểu cảm nói: “Nhưng có chuyên gia phác thảo chân dung tội phạm suy đoán hung thủ là nam giới, khoảng bốn mươi tuổi, cao 175 cm, cân nặng có thể từ 70 đến 80 kg, thuận tay phải, làm việc và nghỉ ngơi bình thường.”

“Sau đây?” A Lãng nhíu mày.

“Không có sau đây, trên đó viết có vậy thôi.” Người đàn ông tuần tú lạnh lùng nói: “Không có gì khác nữa.”

“Khắc họa quá ít.” Phương Lực Cương khó tin coi thường xùy một tiếng. A Lãng nghiêng về phía trước, hai tay đặt trên đùi, hỏi: “A Chấn, nhận định của cậu thì sao? Đừng nói với tôi, mấy ngày cậu đi tìm chỉ tra được báo cáo của FBI.”

Anh chàng đẹp trai nhẹ nhàng nhướn mày, hai tay khoanh trên bàn, môi mỏng khẽ mở: “Nhận định của tôi là hung thủ có thể làm nhiều việc cùng lúc. Hắn ta làm việc bằng tay phải, viết bằng tay trái. Hắn có một công việc thường xuyên phải ngồi máy bay để che đậy tội ác. Chân phải của hắn có vết thương cũ. Từng được huấn luyện quân sự chuyên nghiệp.”

Phương Lực Cương huýt sáo, “Sao cậu biết?”

“Bởi vì tôi không chỉ điều tra tài liệu của FBI, còn tìm hiểu điều tra tội phạm khắp thế giới. Trong một năm rưỡi, thủ đoạn tương tự ở nước Mỹ chỉ có 3 vụ. Nhưng mười năm, vụ án lưu trong hồ sơ trên cả thế giới là 18 vụ, còn không thể hoàn toàn chắc chắn là có 25 vụ.”

A Chấn dựa vào lưng ghế dựa, gõ một phím gửi tài liệu qua, đồng thời tuyên bố: “Kẻ này không chỉ là tội phạm giết người hàng loạt. Hắn là sát thủ máu lạnh chuyên nghiệp.”

“Cắt chớ.” A Lãng chửi một tiếng, kẻ này còn khó trị hơn so với nhận định ban đầu của bọn anh.

A Chấn tiếp tục nói: “Đa số vụ án, hắn không để lại nhiều chứng cứ lắm. Tuy rất ít nhưng dù gì vẫn có một chút. Nước Pháp có dấu chân, khi hắn đi, trọng tâm sẽ dời về bên trái. Đế giày chân trái cũng mòn hơn chân phải nhiều, chứng tỏ chân phải của hắn có vết thương, cho nên mới theo quán tính đặt trọng tâm về bên trái. Trên mấy thi thể ở Tây Ban Nha, châu Úc, Canada, một số lưỡi dao cắt bên phải, một số bên trái, thế nên làm người ta ngộ nhận là không cùng một thủ phạm. Chẳng qua khi Hồng Hồng so sánh giữa miệng vết thương và phần xương bị cắt, cô ấy cho rằng đây là cùng một người làm, hình thức hạ dao rất giống, trình tự gần như giống nhau. Hắn đã từng được huấn luyện, rất rõ vị trí cơ bắp động mạch và thần kinh của con người. Tôi đồng ý với nhận định của cô ấy.”

“Người bị hại có gì giống nhau không?” A Lãng nhướn mày hỏi.

“Hỏi rất hay.” A Chấn lại gõ phím lần nữa, để họ xem tài liệu về người bị hại, “Người bị hại không có nhiều liên kết chung. Họ ở khắp nơi trên thế giới. Nhưng chuyện của Đàm tiểu thư làm tôi phát hiện ra khoảng đầu tháng ba năm ngoái người bị hại có chút giống nhau.”

“Có gì giống nhau?” Phương Lực Cương nghiêng người, tò mò mở miệng. A Chấn lạnh mặt, nói: “Họ đều là nhà khoa học.”

“Sát thủ này chuyên giết nhà khoa học?” A Lãng rùng mình.

“Đúng, bắt đầu từ tháng ba năm ngoái.” A Chấn gật đầu, “Tuy lĩnh vực khác nhau, nhưng họ đều là nhà khoa học, toàn là hàng đầu.”

Anh thở sâu, khóe mắt hơi co rút lại, sau đó quăng ra một tin nhắn động: “Hơn nữa tôi nghĩ, có ông chủ đứng sau họ tài trợ cho nghiên cứu của họ.”

Nhìn biểu cảm thần nhiên của A Chấn, tìm hai người đàn ông đập mạnh, nhanh chóng nhìn nhau. Phương Lực Cương càng không nhịn được lăm lăm, chờ đợi nhìn A Chấn.

“Đừng nói với tôi, ông chủ kia là ‘hắn’ đấy nhé.”

A Chấn mím môi, giữ im lặng.

Phương Lực Cương tức giận hét ra một câu tục, “Fuck! Sao tên đấy không chết nhanh đi?!”

A Lãng cảm thấy đầu rất đau. Anh không trả lời vấn đề này, nhin xúc động muốn chửi tục, trợn mắt nhìn A Chấn, hỏi: “Cậu cho rằng chuyện này có liên quan đến Mak?”

“Tôi chắc chắn chuyện này có liên quan đến hắn.” A Chấn giữ mặt nạ lãnh đạm, nói: “Tất cả số tiền dù nhiều hay ít cuối cùng đều dẫn về phía hắn.”

“Mak biết chuyện Đàm Như Nhân không?” A Lăng vẫn giữ bình tĩnh hỏi. “Tôi không chắc.” A Chấn rũ mắt suy nghĩ, nói: “Nhưng vụ án mạng này là có người cố ý để Đàm Như Nhân nhìn thấy. Người đó còn đặc biệt chọn vụ án mạng này để chạm vào bức phòng vệ của cô ấy. Người đó. . . .”

A Chấn ngẩng đầu nhìn họ, nói: “Người đó muốn chúng ta biết sự tồn tại của tên hung thủ này.”

“Vì sao?” Phượng Lực Cường nhíu mày.

“Tôi không biết.” A Chấn giương mắt nhìn họ nói: “Bây giờ tôi chỉ có thể chắc chắn là đối phương muốn để chúng ta biết chuyện này, cho nên mới tìm tới Đàm tiểu thư. Người bình thường không đủ dũng cảm. Bức tường của Hiểu Dạ quá kín không có kẽ hở, nhưng Đàm Như Nhân thì không giống. Bức tường phòng vệ của cô ấy không đủ dày, hơn nữa cô ấy biết A Lăng.”

Đáng chết! Cô lại bị liên lụy một lần nữa. . . . .

Sao A Lăng không thể nào ngờ chuyện này xảy ra là vì anh, phát hiện này khiến ngực anh căng thẳng.

“Có lẽ người kia chính là Mak.” Phượng Lực Cường đưa ra giả thiết.

Giả thiết này khiến A Lăng lạnh sống lưng.

Nếu người đó là Mak, chứng tỏ bất cứ lúc nào hắn cũng có thể thông qua vụ mưu sát này làm hại Như Nhân.

“Không. Tôi không nghĩ như vậy.” A Chấn phủ định quan điểm này, nói: “Thông qua Đàm Như Nhân để chúng ta biết chuyện này là không cần thiết.”

“Mấy năm qua, Hồng Nhân đã phá hỏng nhiều chuyện tốt của hắn.” Phượng Lực Cường nhún vai, nói: “Có lẽ hắn muốn cảnh cáo chúng ta.”

“Có khả năng này, nhưng tất cả còn quá sớm để nói.” A Chấn cầm lấy một cái tách, uống một ngụm cà phê đậm đặc, nói: “Tóm lại, tôi đã thông báo cho những người khác. Anh Võ, chị Lam với anh Cần sẽ đi bắt tên hung thủ kia. Có tin gì tôi sẽ thông báo lại với các anh. Nhưng trong thời gian này, tốt nhất đừng để Đàm tiểu thư ở một mình.”

“Chúng tôi biết rồi.” Phượng Lực Cường gật đầu.

“A Chấn.” A Lăng mở miệng nói cảm ơn: “Cảm ơn.”

Người đàn ông hơi gật đầu coi như nghe thấy, rồi cắt liên lạc.

A Lăng tắt máy tính, trừng mắt nhìn màn hình. Phượng Lực Cường lại tựa vào sofa, gác chân lên bàn, không nói một câu.

Sự im lặng phủ khắp căn phòng.

“Tôi không thích tình huống này.” Lực Cường nhíu mày rậm, anh không thích chờ đợi.

“Tôi cũng không thích.” A Lăng đóng laptop lại, “Lần trước chị Lam phá hủy ổ của Mak ở dãy núi Andes, chúng ta cứ nghĩ rằng hắn đã an phận rồi.”[1]

“Rõ ràng hắn không hiểu cái gì là an phận.” Phượng Lực Cường bĩu môi, “Chuyện lần trước anh Võ nói vẫn chưa giải quyết được sao?”

“Cần thời gian.” Hàm dưới của anh siết chặt, nếu không phải trước đây anh bị thương, hắn là bây giờ anh đã tham gia vào trong đó, không phải chờ ở chỗ này.

A Lăng gãi cái gáy cứng ngắc, dựa vào sofa, thấp giọng chửi một câu: “Mẹ nó, tôi ghét chờ đợi.”

“Tôi cũng vậy.” Phượng Lực Cường thở dài, đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của anh, nói: “Tôi đi ngủ. Có chuyện gì, cậu biết tôi ở đâu rồi đấy.”

25. Chương 25

Trăng tròn khiến thủy triều dâng cao.

Cô ngủ thật sự không an ổn, giấc mơ hỗn loạn không ngừng.

Chỉ là mơ thôi, cô biết, nhưng nó vẫn quấy nhiễu cô.

Cô cảm thấy rất nóng, miệng rất khô, mồ hôi thấm ướt áo ngủ của cô.

Nóng quá. . . . .

Cô muốn đứng dậy bật điều hòa hoặc vào phòng tắm tắm nước lạnh. Ý nghĩ này vừa xẹt qua, cô chợt phát hiện mình đang ở trong phòng tắm, nằm trong bồn tắm lớn, nhưng nước trong bồn lại ấm.

Có người đàn ông cường tráng từ phía sau ôm cô, bàn tay to ngăm đen phủ lên bộ ngực trần cảm của cô. Cô có thể cảm nhận được ngực anh dán vào lưng cô.

Tim đập, hô hấp, môi lưỡi ẩm nóng khiêu khích.

Hồng bet. . . . . Như vậy không tốt. . . . .

Cô kinh hoàng nghĩ, cô không nhìn thấy người đàn ông kia, nhưng cô biết đó là ai. Vòng cổ của anh rủ trước ngực, kề sát lưng cô. Cô muốn rời khỏi giấc mộng này, nhưng thân thể cong lên phản bội cô, tiếng rên rỉ nho nhỏ bật ra khỏi miệng.

Dòng nước ấm áp vây quanh cô.

Cảm giác kỳ lạ chong chóng ở trong bụng, cô nhẹ nhàng thở dốc, thân thể khó nhịn vận vẹo.

Như vậy. . . . . Không đúng. . . . .

Người đàn ông vừa nhẹ nhàng cắn cắn cổ cô, liếm hôn giọt nước trên cổ cô. Sau đó, khi cô quay đầu, hôn lên môi cô. Cô thích nụ hôn của anh, dịu dàng lại khêu gợi.

Cô cảm nhận được dục vọng cứng rắn của anh đâm vào cô. Trong nháy mắt, cô có một chút kinh hoàng, nhưng cô biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, anh sẽ dừng lại.

Cô cho rằng anh sẽ dừng lại, cô bị mất phương hướng vài giây, cảm nhận được môi lưỡi mê người, bàn tay to thô ráp nóng bỏng của anh.

Nhưng đây là mơ, anh không dừng lại. Cô phát hiện mình mê loạn hôn trả anh. Khi tay anh luồn vào giữa đùi cô qua lại ma sát, cô phát run rên rỉ ra tiếng, kẹp chặt hai chân, cũng kẹp chặt tay anh.

Nhưng nó không thể ngăn cản anh, một ngón tay tiến vào thân thể của cô, chậm rãi bắt chước động tác làm tình. Thoát ly hiện thực vốn có, nhưng cô không thể khống chế. Cô định lùi ra sau, nhưng anh ở ngay phía sau, cô không có nơi nào để lùi. Cô ở trong lòng anh thở dốc rên rỉ, tay anh là ngọn lửa tà ác, cô cảm thấy mình bị thiêu đốt, chỉ có thể nắm chặt đầu gối của anh, chỉ có thể để tay anh trêu chọc.

A, không, thế này hơi quá. . . . .

A Lãng đột nhiên mở mắt ra, mồ hôi đầm đìa, tỉnh lại khỏi giấc mơ.

Trong phòng tối đen, chỉ có đèn đường mờ ảo từ ngoài cửa sổ hắt vào.

Cắt chố. . . . .

Một cái chớp mắt trước anh còn ở trong bồn tắm lớn, ôm người phụ nữ trần trụi ẩm ướt, cam tâm tình nguyện. Anh biết đó là mơ, anh muốn làm xong nó, nhưng một giây sau, đã không thấy cô đâu, chỉ còn lại một mình anh ở trong mơ, vừa đau vừa cứng, dục hỏa ngùn ngụt.

Anh ngồi dậy, tức giận xuống giường. Dục vọng giữa hai chân vẫn nặng nề cứng rắn như cũ.

Tại một phần ngàn vạn giây kia, anh rất muốn mở cửa, đi tìm người phụ nữ kia. Cô ở ngay phòng đối diện anh, không đến mười mét.

Có lẽ cô cũng gặp mộng xuân, nhưng cũng có khả năng cô sẽ bị anh hù chết. Làm không tốt để cô cảm ứng được mộng xuân của anh lúc này, cô sẽ sợ tới mức tỉnh lại, vội vàng đẩy bàn ra chặn cửa.

Anh dám cá cô còn trong trắng, nụ hôn của cô vừa trúc trắc vừa thẹn thùng sợ sệt.

Ý nghĩ này chỉ làm cho anh càng trở nên cứng hơn.

Anh khẽ chữm bậy một tiếng, tức giận không nhìn cánh cửa kia nữa, đi vào phòng tắm lấy nước dội lên đầu, đứng dưới vòi hoa sen để nước lạnh dập tắt dục hỏa của anh.

Nói đi nói lại, lúc cả đầu anh đều nghĩ đến muốn cô, dù cô có biết anh đang nghĩ cái gì thì cũng có sao chứ?

Người phụ nữ kia thích anh.

Anh tin cô muốn anh nhiều hơn muốn Phượng Lực Cường.

Trải qua vài ngày ở chung, anh quan sát biểu cảm của cô, dần dần phát hiện ra bí quyết. Khi suy nghĩ thì không nên chạm vào cô, còn khi chạm vào cô thì mở miệng dời lực chú ý của cô đi, hoặc không nghĩ gì cả. Cũng có lẽ lần sau anh có thể thành thật để cô biết anh muốn cô đến mức nào.

Cô có lẽ sẽ có chút thẹn thùng, nhưng anh tin mình có thể thuyết phục, dù dẫu cô cam tâm tình nguyện nằm xuống, mở hai chân ra, đón nhận anh, ngênh hợp anh, mắt sáng khép hờ, môi đỏ mọng khẽ nhếch, ở dưới thân anh thở gấp rên rĩ. . . . .

Anh dùng lực dấm lên tường, đuổi hình ảnh kia đi.

Mẹ nó! Nếu anh thật sự làm như vậy, anh sẽ biến thành một tên khốn kiếp thật sự!

Ngẩng đầu, anh nhắm mắt lại, để nước lạnh gột rửa toàn thân, nhưng tắm nước lạnh không hữu dụng.

Mười phút sau, anh phát hiện anh phải nghĩ cách tiêu hao thể lực.

Sương mù tan rồi.

Cô nghe được tiếng còi tàu xuyên qua cửa sổ vắng vắng trong đêm.

Mặc dù cảm nhận được nhiệt độ không khí ban đêm giảm xuống, cô vẫn cảm thấy nóng, chỉ có thể cuộn mình trên giường, run rẩy thở dốc ôm lấy mình. Thân thể vẫn vì tiếp xúc quá mức thân mật trong mộng kia mà khẽ run, nơi mềm mại giữa hai chân bị anh chạm vào vẫn ần ần rung động.

Sau đó, cô nghe được tiếng mở cửa rất nhỏ.

Cô cứng đờ, ngừng thở.

Không phải cửa của cô, là của anh, anh mở cửa.

Cô ở trong bóng đêm, miệng khô lưỡi khô nhìn chằm chằm cánh cửa khép chặt. Cô biết anh ở ngay phía sau cửa, đứng trên hành lang. Đầu lưỡi của cô gần như có thể nếm được hương vị trên người anh.

Tiếng tim đập thành thạch dồn dập bên tai không ngừng.

Như Nhân nhìn chằm chằm cửa. Trong nháy mắt, khát vọng khó có thể ngăn chặn cùng với dục vọng mãnh liệt menh mông dâng lên như thủy triều, bao phủ cô.

Cô không rõ đó là cảm giác của anh hay là của cô.

Một giây sau, anh rời đi.

Cô thở khẽ, cảm thấy anh đi xuống tầng, nhưng dục vọng và khát vọng này vẫn thiêu đốt cô.

Cô nhắm mắt lại, tiếp tục nằm ở trên giường, không hề động đậy, chờ chúng nó đi qua.

Nhưng cảm giác kia không rời đi, ngược lại chậm rãi dâng lên, vây quanh siết chặt lấy cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô có thể nghe được kim giây đồng hồ phát ra tiếng tích tắc máy móc trong phòng, mỗi một lần âm thanh càng lúc càng lớn.

Khi cô phát hiện thì cô đã xuống giường, mở cửa.

Hành lang yên tĩnh; trên cầu thang không một bóng người.

Nhưng cô biết anh ở đâu, cô có thể cảm nhận được anh. . . . . Vĩnh viễn cũng có thể cảm nhận được anh.
. . . . .

Cô giống như mộng du đi trong bóng tối, đi qua tầng ba, tầng hai, tầng một, đi tới phòng tập thể thao dưới tầng hầm ngầm.

Anh ở đó, chỉ mặc một chiếc quần nỉ trắng, nhảy những động tác vũ đạo sinh động hữu lực. Anh không bật nhạc, nhưng cô có thể nghe thấy tiết tấu mãnh liệt kia.

Động tác đó mềm mại lại kịch liệt, như là dung hợp giữa Hip-hop và võ thuật, nhưng lại không giống lắm. Anh đứng chống ngược, lộn nhào, bay lượn trong không trung, có khi dùng một tay hoặc hai tay chống đỡ thân thể, hai chân luân phiên trong không trung. Động tác lúc nhanh lúc chậm, tư thái tao nhã lại có lực.

Vòng cổ của anh vẽ ra ánh bạc trong không trung. Anh như muốn thoát khỏi nhà giam nào đó, mồ hôi rơi trong không khí, cơ bắp dưới làn da phập phồng. Người đàn ông trước mắt, dường như đang thiêu đốt sinh mệnh, dùng tất cả nhiệt tình vào điệu nhảy kia. Nó trào dâng mà nhiệt liệt, cô bị mê hoặc, không thể nhúc nhích, cũng không dám tới gần.

26. Chương 26

Sau đó anh dừng lại.

Anh nhìn thấy cô.

Như Nhân thở hổn hển, không phát ra tiếng. Cô không nên ở đây, nhưng cô cũng không muốn rời đi.

Cô khát vọng anh, muốn anh, cô không thể suy nghĩ được gì, dục vọng nóng bỏng ở ngực khiến cô đói khát đau đớn không thôi.

Một đêm này, rất nóng, mà cô biết rõ làm vậy giống thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng vẫn không tự chủ được lặng lẽ tiến lên.

Cô chờ anh mở miệng xua đuổi cô, nhưng anh chỉ đứng đó thở, mồ hôi sáng bóng chảy xuống lồng ngực phập phồng, chảy qua cơ bụng cường tráng của anh.

Cô có thể nhìn thấy đồng tử màu đen của anh co rút lại dưới ánh đèn.

Có lẽ cô nên rời khỏi đây, nhưng cô không thể khống chế bản thân. Tay cô phủ trên lồng ngực nóng bỏng của anh, ngón tay cuốn lấy chiếc vòng mắt Horus bị nhiệt độ cơ thể của anh hâm nóng lên, bị mồ hôi của anh tẩm đến ướt đầm. Cô hâm mộ chiếc vòng cổ này, cô muốn được giống như nó, hấp thu nhiệt độ cơ thể anh, ngấm ướt trong mồ hôi của anh.

Cô kiểm chân, hôn lên môi anh. Miệng anh có mùi rượu, cô nếm được vị rượu.

Anh không hề động đậy, cứng ngắc như cọc gỗ.

Lúc này cô mới chợt nhớ ra anh không thích cô chạm vào anh.

Xấu hổ bỗng nhiên dâng lên, cô rời lỏng vòng tay, kích động lùi lại, xoay người muốn trốn. Nhưng anh nhanh như chớp bắt được tay cô, bắt cô lồi vào trong lòng.

Cô ngẩng đầu, thở hổn hển.

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, cô có thể thấy khuôn mặt anh nhuốm đầy dục vọng, cặp mắt đen mà sáng, còn có tham lam đói khát không che dấu chút nào.

Anh cúi đầu hôn cô, mang theo nhiệt tình như muốn cắn nuốt tất cả.

Cô hé miệng, thuận theo môi lưỡi anh, cảm nhận làn da nóng rực, nhịp tim vội vã của anh, cảm giác dục vọng khó có thể che dấu của anh.

Trời ạ, cô chấp nhận vì thế mà từ bỏ tất cả.

Dục vọng của cô hòa với anh, cô không rõ là của ai, cô cũng không muốn hao tâm tổn sức đi tìm hiểu.

Mồ hôi của anh làm ẩm áo ngủ của cô, đầu ngực vì anh mà đứng thẳng, cách lớp vải mỏng manh ma sát với lồng ngực rắn chắc của anh, sau đó bị ngấm vào trong miệng ẩm nóng.

Cảm giác đó rất tuyệt, làm cho người ta thẹn thùng, nhưng rất tuyệt.

Trong sự nóng bỏng làm cho người ta ngất ngây, không biết tại sao cô đã nằm ngửa trên sàn gỗ.

Trong nháy mắt, cô rất muốn chạy trốn, cũng lại rất muốn biết kế tiếp sẽ như thế nào.

Anh cho cô xem kế tiếp sẽ như thế nào. Anh không hề che giấu ý nghĩ của anh, mà cô cũng không thể nào duy trì tường phòng vệ của cô.

Trong đầu óc anh tràn ngập các loại hình ảnh dâm loạn cô chưa bao giờ nghĩ tới, khiến cho cô mặt đỏ tim đập. Sau đó anh liền làm, anh xóc vấy của cô lên, cởi quần lót của cô, bàn tay to luồn vào giữa hai chân cô. Cô hít một hơi, co rúm lại. Ngón tay thô ráp, qua lại đè ép xoa nắn nơi mềm mại ẩm nóng của cô.

Cảm giác ấy so với giấc mơ cô thấy càng rõ ràng, thân mật hơn gấp trăm lần.

“A. . . . .”

Cô khê kêu, lại muốn khép hai chân lại, nhưng anh không để cô làm như vậy.

Không, lần này không được. . . . . Lần này em đừng hòng chạy trốn. . . . .

Anh rút ngón tay ra, nắm chặt hai chân của cô, phủ người xuống, cúi đầu hôn mút nơi bí ẩn nhất của cô.

“Đừng. . . . .” Cô xấu hổ đến mức không biết làm thế nào cho phải, cảm giác kia thật đáng sợ, thật mê người. Cô có thể cảm nhận được môi lưỡi, hô hấp ẩm áp của anh, còn có ý nghĩ dâm loạn của anh.

A, Nhân Nhân, em muốn, anh biết. . . . .

Cô không thể tiếp tục phủ nhận, cô không ngờ sẽ là như vậy, cô không thể nào suy nghĩ được gì.

Không cần nghĩ, chỉ cần cảm nhận là tốt rồi. . . . .

Giọng nói của anh quanh quẩn trong đầu cô, anh ở giữa hai chân cô lấy lòng cô.

Như Nhân cắn đôi môi cánh hoa, nhú đôi mày thanh tú, túm lấy mái tóc đen của anh, rướn người. Nháy mắt sau, ánh sáng lóe lên. . . . .

Tiếng rên khê bật ra, cơ thể cô không thể không chế run rẩy thổ hồn hển. Nhưng người đàn ông kia không vì vậy mà dừng lại, anh tiếp tục làm chuyện tà ác hơn, đưa cô lên một lần cao trào khác.

Như sợ cô sẽ chạy trốn biến mất, anh hoàn toàn không cho cô cơ hội thở dốc. Cô còn chưa hồi phục tinh thần, anh đã nâng đầu lên, cởi quần dài xuống, lấy ra vật nóng rực cứng rắn dâng trào, gần như thô lỗ kéo cô lại càng gần, đột nhiên tiến vào thân thể cô, động tác vừa nhanh vừa vội.

Cô lại ưỡn người, không tự chủ được dùng sức túm lấy anh, vì đau đớn mà la lên.

Trời ạ, cô vừa nóng vừa chặt đến không thể tưởng tượng nổi, giống bao tay quá nhỏ siết chặt lấy anh, cơ bắp non mịn nóng bỏng hơi hơi run rẩy.

Ông trời, cảm giác quá chân thật. . . . .

Cô là thật, không phải mơ.

Anh cho rằng cô là mơ, lúc anh thấy cô chỉ mặc chiếc áo ngủ xuất hiện tại cửa, anh cho rằng mình còn ở trong mơ.

Nhưng cô không phải, anh có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim mãnh liệt của cô, nếm được hương vị tươi ngọt của cô, hô hấp dồn dập ẩm áp của cô, còn có mồ hôi trên làn da phấn hồng của cô. . . . .

Khi dục vọng được phát tiết, nước mắt của cô tựa như một con dao, khiến anh giật mình tỉnh lại.

Ôi trời, anh đã làm cái gì?

Cô gái phía dưới tóc dài rối tung, nước mắt nóng bỏng, áo ngủ bị anh vén đến trên ngực, nội y bị ném ở một bên. Cô giống con búp bê vải rách nát bị người ta vô tình chà đạp, chặt vật nằm trên mặt đất.

Cô hôn mê rồi.

Anh thở hổn hển, không thể tin được bản thân lại làm ra loại chuyện này.

A Lăng lão đảo lúi lại, trên tượng trưng nam tính của anh còn có máu của cô.

Như anh dự liệu, cô vẫn còn trong trắng. Anh lại thô lỗ muốn cô, ngay ở trên sàn, gần như là cưỡng bạo cô.
. . . . .

Anh nôn ra máu.

Anh chưa bao giờ đối xử với phụ nữ như vậy, cho dù uống say cũng không. Mà anh thật sự rất ít rất ít khi uống say, anh không muốn giống người kia.

Có một chớp mắt, anh muốn bỏ chạy, rời khỏi chỗ này, rời khỏi cô, quên tất cả những gì đã xảy ra, nhưng anh không thể để cô ở đây.

Khuôn mặt anh trắng bệch, dè dặt cẩn trọng ôm cô từ trên mặt đất lên. Anh không dám suy nghĩ gì cả, ba bước cũng thành hai bước lên tầng, ôm cô trở về phòng, mang cô vào phòng tắm, giúp cô rửa sạch thân thể. Nhưng làm vậy chỉ khiến anh nhìn thấy càng nhiều chứng cứ rằng anh không khống chế được.

Trên cánh tay của cô, trên ngực, trên cổ, đều có vết sưng đỏ chói mắt. Anh biết đến hừng đông những nơi này sẽ chuyển thành bầm tím, trở nên càng kinh khủng hơn.

Anh nhớ rõ bản thân mất khống chế chiếm hữu cô như thế nào, anh không biết ngày mai cô có thể đi được nữa hay không.

Anh để cô ngâm mình trong nước ấm, dùng khăn lông ướt nhẹ nhàng lau thân thể cô. Sau đó... cô tỉnh lại.

Gần như trong nháy mắt cô tỉnh lại, anh biết cô tỉnh, bởi vì cô co rúm lại một chút, cầm lấy bàn tay to của anh, tránh né đụng chạm của anh.

“Đừng. . . . .”

Cô cụp mí mắt, không nhìn anh, giọng của cô rất nhỏ, vô cùng mỏng manh, nhưng anh nghe được rõ ràng.

Nó khiến anh đau lòng, bàn tay to cầm khăn lông dừng ở giữa không trung.

Thật tốt quá, cô sợ anh.

Anh không trách cô, là lỗi của anh, anh chỉ không biết cự tuyệt của cô có thể làm anh đau như thế.

Bây giờ, cô biết sự thật rồi.

Anh không phải súc sinh, anh ngay cả súc sinh cũng không bằng. . . . .

Anh là quái vật!

27. Chương 27

Sự thật chứng minh, anh giống người kia, vĩnh viễn chỉ nghĩ cho bản thân.

A Lăng chưa sót nghĩ, buông khăn lông xuống, đứng dậy bắt buộc mình đi ra ngoài. Anh không chú ý tới cô vội vàng ngẩng đầu lên, hoảng hốt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc.

Ông trời, thật sự là rối tinh rối mù.

Đàm Như Nhân nâng khuôn mặt nóng rực lên, chỉ cảm thấy ảo não. Vì bản thân vô sỉ và trần trụi mà cảm thấy xấu hổ, vì người đàn ông hồ đồ ngốc nghếch kia mà cảm thấy đau lòng tức giận.

Anh hiểu lầm cô, lại một lần nữa.

Cô nên đuổi theo anh, nhưng cả người cô không mảnh vải, hơn nữa toàn thân cũng không có sức. Cho nên cô tiếp tục ở trong bồn tắm vài phút, sau đó mới bước đôi chân đã mềm nhũn ra, lại mất thêm vài phút mới mặc xong quần áo, đi đến đối diện.

Cửa phòng anh vẫn mở, bên trong tối đen. Không cần xem, cô cũng biết anh không ở trong phòng.

Trong nháy mắt, có chút hoảng hốt, sau đó cô cảm nhận được sự tồn tại của anh.

Như Nhân ngẩng đầu nhìn phía trên, tuy rằng mắt cô không nhìn thấy, nhưng cô biết rõ anh ở trên đó, ở trên sân thượng.

Cô di động đôi chân vẫn có chút vô lực, trèo lên cầu thang, đi đến nơi cao nhất trong căn nhà này.

Bóng dáng cao lớn khi nhận thấy sự xuất hiện của cô trở nên cứng ngắc, nhưng anh không quay đầu.

Người đàn ông kia đứng quay mặt về phía núi, trong làn sương mù dày đặc nhìn một điểm nào đấy.

Sương còn chưa tan, chỉ có đèn đường mờ mờ lung lung mờ mờ sáng.

Anh hẳn là không nhìn thấy cái gì. Chỉ cách mấy mét cô đã không nhìn rõ bóng dáng của anh, chứ đừng nói đến phong cảnh xung quanh. Nhưng cô biết anh đang nhìn cái gì.

Nếu sương tan, rất nhiều năm trước từ hướng đó có thể nhìn thấy nhà cũ của anh. Đống nhà trệt gỗ cũ kỹ chen chúc cùng nhau, nhưng giờ chúng nó đã sớm bị san bằng, xây dựng lại rồi.

Nhưng cô biết anh vẫn nhìn thấy, có lẽ cả đời vẫn sẽ nhìn thấy.

Âm trầm như thế, bi thương như thế.

Người đàn ông này không thể nào quên được. Đau khổ của anh đã khắc sâu vào trong lòng, sâu như vậy khiến cô đau.

Tình cảm mãnh liệt cuồng yêu vừa rồi khiến cô hiểu ra rất nhiều chuyện. Tuy rằng vẫn hơi lo lắng là mình hiểu lầm, nhưng Như Nhân vẫn không kìm chế được chậm chậm tiến lên.

Cô đứng ở phía sau anh, anh không quay lại, không tránh né, chỉ tản ra đau khổ và cô đơn.

Cô lấy dũng khí giơ tay lên, thử run run xoa lên sống lưng trần trụi rắn chắc của anh.

Khi đầu ngón tay non mềm kia chạm nhẹ vào lưng, cả người A Lăng run lên. Anh cảm nhận được hô hấp ấm nóng của cô, còn có đụng chạm nhẹ nhàng. Đầu tiên là đầu ngón tay, truyền đến một chút ấm, có lẽ là ngón trỏ, sau đó anh biết là ngón giữa. Có rụt rè khuếch đại diện tích tiếp xúc, dùng tất cả ngón tay chạm vào lưng anh, sau đó đến lòng bàn tay.

Anh không hiểu cô làm thế nào để vượt qua nỗi sợ hãi của cô, thế nhưng còn dám đến gần anh. Anh lẽ ra nên ngăn cản cô, để tránh ọi chuyện lại không tiếp tục sai lầm, nhưng anh khát vọng cô gái này như thế, anh muốn cô chạm vào anh, dù chỉ là một chút cũng tốt.

Cô cảm nhận được sự run rẩy của anh, trước kia cô sẽ cho rằng đây là ghét, nhưng bây giờ cô biết không phải. Giờ khắc này, cô bạo gan chạm vào cảm giác của anh, tất cả trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết... anh sợ hãi bị cô vứt bỏ.

Anh có rất nhiều cảm xúc, nhưng không có cái nào là chán ghét. Cho dù có, cũng không phải nhắm vào cô, mà là nhắm vào chính anh.

Cô cảm thấy như mình đang vuốt ve một con dã thú, đề phòng, vui sướng, cảnh giác, thích thú, sợ hãi, khát vọng. . . . . Các loại cảm xúc mâu thuẫn, tất cả hỗn tạp vào nhau.

Anh khát vọng cô, người đàn ông này muốn cô, anh thích cô vuốt ve anh. Phát hiện này khiến ngực cô thít chặt, gần như cho rằng tất cả chỉ là ảo giác của cô.

Nhưng đây không phải, anh thích sự đụng chạm của cô, anh thích.

Cô có thể cảm nhận được rõ ràng, điều này thật sự khiến cô rất muốn khóc, chỉ có thể chậm rãi qua lại nhẹ nhàng vỗ về, xác nhận.

A Lăng không tự chủ được nhắm mắt lại, hơi thở bất ổn hít vào một hơi, cảm giác bàn tay ấm áp nhỏ bé của cô vỗ về tấm lưng ẩm ướt của anh, một lần lại một lần, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên.

Như vậy rất thoải mái, khiến anh gần như quên mất tất cả.

“Anh như vậy, sẽ bị cảm đó.”

Giọng cô ngọt ngào, mềm mại như tơ, xuyên qua màn sương, lướt qua vai anh, chui vào lỗ tai anh.

Sự quan tâm của cô gái này khiến cổ họng anh thít lại, khàn khàn mở miệng: “Em nên sợ hãi mới đúng.”

“Vì sao?” Cô khẽ hỏi.

Anh không trả lời, anh không muốn khiến cô nhớ lại.

“Bởi vì cha nào con nấy sao?” Tiếng nói của cô nhàn nhạt lại lọt vào tai.

A Lăng mím môi, mở hai mắt, hai tay cầm trong túi quần nắm chặt thành quyền.

Như Nhân nhẹ nhàng vỗ về cơ bắp siết chặt trên lưng anh, lặng lẽ nói: “Anh luôn luôn nghĩ như vậy, đúng không?”

Anh tiếp tục im lặng, cơ bắp càng thêm cứng ngắc.

“Anh không giống ông ta.” Cô thở dài, cái trán khẽ dựa lên lưng anh, nói: “Em nói rồi, anh không giống ông ta. Có đôi khi trúc hồng cũng vẫn sinh ra được măng tốt.”

“Đáng chết, mẹ nó, anh làm em bị thương.” A Lăng tức giận khẽ mắng một tiếng.

“Anh không làm em bị thương.” Cô nói cho anh.

“Làm ơn hãy nhìn lại mình đi, khắp người em toàn là vết thương, anh chỉ quan tâm đến bản thân!” Anh cắn răng nói: “Sao em còn có thể ngây thơ như vậy?”

Trái tim vì anh mà khẽ siết lại.

“Bởi vì không phải anh chỉ lo cho bản thân, em cũng ở đó, nhớ không?” Như Nhân áp mặt lên tấm lưng căng cứng của anh, nhắc nhở anh, chịu đựng xấu hổ lúng túng, nói nhỏ: “Nếu anh chỉ lo cho bản thân, anh sẽ không. . . . . để em. . . . . Tới trước. . . . . Nếu anh chỉ lo cho bản thân, anh sẽ trực tiếp đè lên người em phát tiết dục vọng; nếu anh chỉ lo bản thân, sẽ bỏ đi sau khi chiếm hữu em. . . . .”

“Anh rất muốn.” Anh từ trong cổ họng nói ra ba chữ kia.

“Nhưng anh không làm.” Cô nghe tiếng tim đập của anh, thẹn thùng khẽ nói: “Anh đưa em trở về phòng, giúp em tắm rửa. Em xin lỗi đã ngăn cản anh, nhưng từ sau mẫu giáo chưa từng có ai giúp em. . . . . Tắm rửa. . . . . còn là. . . . . Của em. . . . .”

Cô cắn môi, xấu hổ đến mức không nói nên lời, bỏ qua từ đó, nói: “Em...em chỉ hốt hoảng, cho nên mới giữ chặt tay anh, không phải vì em sợ anh, hoặc là vì anh làm em bị thương.”

A Lăng không thể tin được, nhưng cô gái đáng lý nên sợ anh lại dán sát mặt trên người anh, bàn tay nhỏ bé vuốt ve lưng anh. Đụng chạm của cô có điểm lệ nhưng không sợ hãi.

“Anh không thể không chế bản thân.” Anh khàn khàn tự trách.”Không có cô gái nào nên bị đối xử thô lỗ như vậy trong lần đầu tiên.”

“Đó không phải vấn đề của anh, em nghĩ em cũng nên chịu một phần trách nhiệm. . . . .”

Anh sững sờ.

“Khi chúng ta ở cùng nhau, em cảm nhận được anh, không chỉ suy nghĩ còn có dục vọng. . . . .” Như Nhân liếm liếm môi, có chút sợ hãi phải thừa nhận với anh, nhưng không thể không nói. Cô xấu hổ khẽ nói: “Em. . . . . năng lực của em, có đôi khi, khi em rất muốn rất muốn em cũng có thể cho người khác biết cảm giác của em, hoặc em đang nghĩ cái gì. . . . .”

Tựa như lúc trước cô thay đổi cảnh trong mơ của anh, A Lăng đột nhiên hiểu ra, nhớ tới: “Em kéo anh ra khỏi ác mộng, khiến anh mơ thấy anh đang đá bóng.”

“Chỉ có một lần.” Cô xấu hổ nói: “Nhưng. . . . Em muốn năng lực này tất cả đều tăng mạnh lên. Dục vọng anh cảm nhận được tối hôm nay không phải của một người, là hai người.”

28. Chương 28

Cô càng nói càng nhỏ, càng ngày càng thẹn thùng.

“Không chỉ của anh, còn có em . . . . .”

Anh không thể ngờ được, nhưng cũng có thể giải thích được một phần tình huống, anh ở cạnh phụ nữ chưa bao giờ không không chế được như đêm nay.

“Em muốn anh.” Cô bỏ qua tự tôn, ngưỡng ngừng nói cho anh biết cảm giác của bản thân lúc này, “Em muốn cùng anh, em không muốn anh dừng lại, em hi vọng có thể cảm nhận anh nhiều một chút. . . . . nhiều hơn một chút. . . . .”

Lời của cô là xuân dược mê người nhất, khiến anh lại cứng lên.

A Lăng cảm nhận được cô gái dán vào phía sau anh hơi run rẩy, hơi thở ẩm áp trở nên dồn dập, nhưng cô không lùi lại, vẫn dán chặt vào anh, không rời đi.

Nó an ủi anh, nhưng cũng càng làm cho anh vì cô mà cảm thấy sợ hãi.

Anh rất muốn tin tưởng cô, nhưng dù vậy, dù anh chỉ bị cô ảnh hưởng, anh vẫn mang dòng máu của người kia, có di truyền hệ số bạo lực. Nghĩ đến vết thương trên người cô, anh liền cảm thấy rợn tóc gáy, lần mắt không chế sau có thể sẽ tạo thành hậu quả càng đáng sợ hơn.

Người đàn ông này lại đang trách bản thân, Như Nhân rõ ràng nghe thấy ý nghĩ của anh.

Anh bị chuyện kia ảnh hưởng sâu như vậy, bị thương nặng như vậy. . . . .

Cô có thể cảm nhận được anh nắm thật chặt nắm tay, cơ bắp càng thêm siết chặt. Như Nhân đau lòng thở sâu, lại nói: “Đêm hôm đó, không phải lỗi của anh; Đêm nay, cũng không phải lỗi của anh. Anh thật sự khác ông ta, ông ta rất tà ác, nhưng anh. . . . . Anh rất xinh đẹp. . . . .”

Từ hình dung này khiến anh kinh ngạc.

Xinh đẹp là từ cách xa anh cả ngàn dặm. Anh biết bộ dạng mình không tệ, nhưng thật sự không đến mức tuấn mỹ, càng miễn bàn là xinh đẹp. Chẳng lẽ cô là cảm thấy anh có chút đàn bà? Anh tuy không cao như Đồ Cần, nhưng tuyệt đối không lùn, nội tiết tố phái nam của anh tràn đầy, cơ bắp cũng khá phát triển. . . . .

Ý nghĩ lộn xộn của anh gần như chọc cười cô.

“Em không có ý đó.” Cô cắn môi, nhin cười.”Anh không đàn bà chút nào.”

“Vậy là có ý gì?” Anh nhướn mày hỏi.

Cô im lặng một lát mới chậm rãi nói: “Từng có một khoảng thời gian, em rất muốn chết.”

Những lời này lôi kéo sự chú ý của anh, cảm nhận được hô hấp bất ổn của cô.

Cô áp lên tấm lưng cường tráng dày rộng của anh, khẽ nói: “Khi mọi chuyện vừa xảy ra, em còn chưa biết xây tường, không thể ngăn cản mình nghe được ý nghĩ của người khác, không thể không cảm nhận cảm xúc của người khác, em cảm thấy sống rất đau khổ, không vui vẻ gì, quá nhiều bi thương. Cuộc sống như vậy rất rất đau khổ. . . . . Lúc đó, mỗi ngày em đều giống như sống ở Luyện ngục vĩnh viễn không ngừng.”

Giọng cô khẽ như mê sảng.

“Em thử uống thuốc, cũng đã gặp bác sĩ khoa tâm thần, nhưng nó không chỉ không giúp được gì mà còn làm mọi chuyện trở nên càng tệ hơn. Sau đó có một đêm, em không chịu nổi, em muốn được giải thoát,

em không muốn tiếp tục nghe người khác đang nghĩ cái gì. Chỉ cần có thể kết thúc, thoát khỏi chuyện này, dùng cách gì cũng được, cho dù là chết em cũng đồng ý. Cho nên, có buổi tối, em đi đến phòng bếp, cầm một con dao cắt cổ tay. . . . .”

Anh ngừng thở, cảm thấy đau lòng vì cô.

Điều đó khiến trái tim cô ấm áp, rất ấm, hoàn toàn sưởi ấm trái tim cô. Như Nhân hít sâu một hơi, để mình nói tiếp: “Em nằm trên sàn bếp, cảm nhận máu chảy ra từ cổ tay. Em cho rằng như vậy sẽ được giải thoát, nhưng bà ngoại phát hiện ra, đưa em đi cấp cứu. Bà rất đau lòng, nhưng em chỉ cảm thấy tức giận, em hi vọng có thể chết đi, bệnh viện giống như địa ngục. . . . .”

Một chút run rẩy truyền đến, anh có thể cảm nhận được.

“Em muốn hét lên, muốn giãy dụa kháng cự, nhưng không thể. Em không có sức, em bị đưa vào trong Địa ngục. Bởi vì em vừa khôi phục thể lực là cuồng loạn làm ầm ĩ muốn xuất viện, bọn họ tiêm thuốc an thần cho em, em bị bắt ở lại đó. . . . .”

Cô khẽ kể lại sợ hãi của cô, sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Tim A Lăng co rút vì cô bé năm đó. Anh có thể cảm nhận được cô đau khổ, tuyệt vọng đến mức nào mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Cô không điên quả thực đúng là kỳ tích.

“Em cũng đã cho rằng em sẽ điên mất.” Suy nghĩ của anh rõ ràng hiện lên trong đầu, cô khàn khàn mở miệng nói, bàn tay nhỏ bé mơn trớn xương bả vai anh, luồn qua dưới nách của anh, lại trượt đến cơ bụng rắn chắc của anh.

Cô ôm anh, hấp thu sức mạnh anh nguyện ý cho cô.

“Bởi vì em phản kháng rất kịch liệt, em bị trói trên giường bệnh, em nghe thấy bọn họ thảo luận nên đưa em đến bệnh viện tâm thần. Em gần như đã buông tay. . . . .”

Anh không tự giác, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Tim Như Nhân càng ấm, khuôn mặt nhỏ nhắn áp lên lưng anh, mắt hơi ẩm, cùng anh mười ngón đan vào nhau, nói cho anh: “Nhưng tối hôm đó, trong nhiều hỗn loạn sợ hãi đau đớn như vậy, em đã nghe được một giọng nói, một suy nghĩ, một. . . . . Lời thề. . . . .”

Trong sương mù cô chậm rãi khẽ nói: “Đó là một nam sinh em từng gặp ở trường học, cha cậu ấy là tội phạm, là sâu rọu, sau khi ra tù thường đánh cậu ấy và mẹ. Cậu ấy rất đau khổ, sợ hãi lại tức giận, nhưng cậu ấy không vì thế mà lùi bước, cậu ấy không vì vậy mà buông tay. Cậu ấy đi đến trước nhà bạn học, hâm mộ bạn học có gia đình hạnh phúc. Cậu ấy nhìn căn nhà kia, thề sẽ thay đổi hiện trạng. Cậu ấy thề một ngày nào đó, cậu ấy cũng sẽ có được ngôi nhà của mình, giống như nhà của người bạn kia, vừa to vừa đẹp. . . . .”

Anh nhớ tối hôm đó, anh nhớ rõ ràng mình ngủ ở công viên ven biển trước nhà Đồ Ứng, khát vọng mình là một thành viên trong đó.

Sắc mặt A Lăng tái nhợt, cả trái tim chấn động, nghe cô khẽ nói ra lời thề nhiều năm trước.

“Cậu ấy thề, nhất định sẽ không đánh vợ mình, sẽ không đánh con mình. Cậu ấy thề tuyệt đối sẽ không giống cha mình. . . . . Cậu ấy thề một ngày nào đó, cậu ấy sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc. . . . .”

Tim anh đập nhanh hơn, đau đớn tràn ra. Như Nhân nắm chặt tay anh, lại nói cho anh: “Anh nói, cuộc điện thoại kia cứu anh, sự thật là anh đã cứu em trước. Người đàn ông tà ác kia khiến anh sống ở trong Địa ngục, nhưng anh không từ bỏ, luôn luôn không. Anh ôm ấp hi vọng, mãnh liệt mà kiên định, hi vọng ấm áp kia đã cứu vớt em.”

Như Nhân ôm chặt anh, nói: “Em tự nhủ rằng, nếu cậu ấy có thể, mình nhất định cũng có thể. Có lẽ trên người anh chảy dòng máu của người kia, nhưng anh không giống ông ta. Anh không hề tà ác, anh rất xinh đẹp, trái tim anh rất xinh đẹp. . . . . Khiến em muốn luôn được ở trong đó. . . . .”

Anh không lên tiếng, bị lay động thật sâu.

Từng câu từng chữ cô nói, đều như dòng nước ấm áp chảy vào đáy lòng, lưu lại.

Sau chuyện đó, anh sớm từ bỏ lời thề gia đình hạnh phúc kia. Anh không cho rằng mình thích hợp lập gia đình, anh biết rõ anh giống người đàn ông kia đều là phần tử bạo lực. . . . .

“Anh không phải.” Cô dè nén kích thích, dịu dàng kiên định nói cho anh: “Ông ta sử dụng bạo lực để làm tổn thương người khác; anh sử dụng bạo lực là vì bảo vệ, là để ngăn chặn tổn thương tiếp tục xảy ra.”

“Sao em có thể chắc chắn như vậy?” A Lăng nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của mình quanh quẩn trong sương mù, mới phát hiện anh đã mở miệng.”Làm sao em biết anh sẽ không làm ra những chuyện giống ông ta.”

“Bởi vì anh biết đó là không đúng, bởi vì anh luôn luôn biết rõ ràng giới hạn ở đâu, bởi vì không đến lúc thực sự cần thiết anh sẽ không sử dụng bạo lực, cũng bởi vì cho dù không khống chế được anh vẫn bận tâm đến cảm nhận của em. . . . . Anh khác ông ta, anh biết thế nào là yêu, ông ta không biết. Bởi vì như thế, cho nên em mới yêu anh. . . . .”

Thông báo của cô đột ngột, không hề báo trước, siết chặt lấy linh hồn anh, khiến anh chấn động.

Anh nghĩ mình nghe lầm, kéo tay cô ra, bỗng nhiên xoay người lại nhìn cô.

Cô gái ở trong màn sương mù bé nhỏ lại ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn phớt hồng, môi mềm ươn ướt. Anh đột nhiên xoay người, khiến cô có chút khấn trương. Cô thu tay nhưng không chạy trốn, vẫn không chạy trốn.

“Em nói. . . . .” Anh nhìn cô chằm chằm, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tim đập nhanh, thậm chí gần như cảm thấy có chút ù tai, nhưng anh vẫn nghe thấy mình khàn khàn hỏi, “. . . . . Cái gì?”

Như Nhân ngẩng mặt nhìn người đàn ông trước mắt, hai tay nhỏ bé áp lên lồng ngực như muốn vỡ òa.

Hai mắt của anh sáng ngời, thoát nhìn gần như có chút hung ác.

Về mặt kia giống như sói, khiến cô có chút sợ hãi, chỉ có một chút thôi.

Áp vào lưng anh, đọc tâm của anh để nói chuyện, thật sự dễ dàng hơn nhìn anh, đối mặt với anh rất nhiều.

Cô không nhìn rõ anh, không thể chắc chắn anh đang nghĩ cái gì, nhưng khát vọng mãnh liệt nặng nề từ trên người anh trào ra cổ vũ cô.

“Em yêu anh.” Như Nhân run rẩy hít vào một hơi, bày tỏ nỗi lòng với anh. Mỗi một chữ đều khiến tim cô đập nhanh hơn, mạnh hơn. Cô mở miệng thừa nhận.

“Đối với em, anh là tia sáng duy nhất trong màn đêm tăm tối, vì có anh mà em mới không phát điên. . . . . Anh mới là kỳ tích. . . . . Mà em, luôn luôn yêu anh. . . . .”

29. Chương 29

Anh mới là kỳ tích . . . . . Mà em luôn luôn yêu anh. . . . .

Trong giây phút đó, khi nghe thấy cô nói ra khỏi miệng anh mới thật sự biết cho đến bây giờ anh muốn gì từ cô, muốn theo đuổi đáp án gì.

Chính là câu này.

Em yêu anh.

Cô gái này biết anh sợ hãi cái gì, trốn tránh điều gì. Cô biết anh đã từng làm những chuyện gì, đã từng là loại người gì, nhưng dù vậy, cô vẫn ... chấp nhận anh.

Thậm chí là...yêu anh.

Một dòng khí nóng không tên dâng lên, lan ra toàn thân.

Đã nhiều năm rồi, anh cũng đã sớm từ bỏ hi vọng. Giấc mộng kia, lời thề đem lại hạnh phúc cho gia đình kia đã bị anh vứt ra sau đầu. Anh cho rằng anh đã quên, đã sớm lãng quên.

Nhưng hóa ra không phải, luôn luôn không phải. Anh chỉ giấu nó ở đáy lòng, ở nơi rất sâu rất sâu.

Mà cô lại đào nó lên.

Khi anh còn chưa phát hiện ra cô là ai, thậm chí còn không nhớ rõ cô cũng đã bị cô hấp dẫn. Cô đáng yêu dịu dàng, ngọt ngào lại thẹn thùng như vậy, bình thường như bông hoa nhỏ ở ven đường, nhưng lại rạng rỡ như ngôi sao.

Cô gái nhỏ bán rau ở chợ, trên người có sự ấm áp khác biệt hấp dẫn anh, đánh thức giấc mơ nho nhỏ anh giấu sâu trong nội tâm.

Anh thấy nó từ cô, nhìn thấy giấc mơ đã từng có từ rất lâu trước kia.

Một gia đình, gia đình ấm áp hạnh phúc.

Anh không dám thừa nhận với chính mình, bởi vì anh đã từ bỏ. Anh không cho rằng mình xứng đáng, không thừa nhận chuyện này thật sự có thể thực hiện được.

Anh không dám hy vọng thật sự có ai đó yêu anh.

Nhưng dù vậy, anh vẫn không kìm chế được, vẫn sẽ khát vọng. Cho nên anh trêu đùa cô, mời mọc cô, có ý hấp dẫn cô, đến khi cô vén lên lớp quá khứ dơ bẩn của anh.

Cô khiến anh nhớ ra anh là loại người nào, máu chảy trong người anh là dạng gì, dơ bẩn đáng khinh đến mức nào.

Anh nghĩ như vậy, nhưng cô thì không. Trong mắt cô, Quan Lăng năm mười lăm tuổi đẹp trai lạ lùng, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Cô biết rõ, cái gì cũng biết nhưng cô vẫn cảm thấy anh rất đẹp.

Trái tim rất đẹp.

Nhìn cô gái run rẩy thở dốc trong màn sương đêm.

Anh tham lam tới gần cô, vô cùng khát vọng cất tiếng nói yêu cầu: “Nói lại lần nữa.”

Người đàn ông này, anh có biết rằng anh đang run rẩy không?

Như Nhân nhìn anh, trái tim cảm thấy vừa đau đớn vừa ấm áp. Cô không ấn lên trái tim đang đập mạnh nữa mà giơ tay lên, chạm nhẹ lên gân xanh ẩn ẩn đập trên trán anh, vuốt ve gương mặt dường như hơi dữ tợn kia.

“Em yêu anh.” Cô vuốt ve khuôn mặt anh. Đầu tiên là một tay, sau đấy là hai tay, đều đặt trên khuôn mặt ngăm đen của anh. Cô tới gần anh, áp lên môi anh, nhỏ giọng lặp lại: “Quan Lăng, em yêu anh.”

Anh rung động, hít một hơi thật sâu, hít vào hơi thở tốt đẹp của cô, cảm nhận được cánh môi non mềm của cô, nhìn vào đáy mắt đầy thâm tình của cô.

“Từ rất lâu rất lâu trước kia đã yêu anh. Dù cha anh là ai, dù anh họ gì, máu chảy trong người là của ai, anh chính là anh, mà em yêu anh.”

Cánh môi mềm mại run run áp lên môi anh. Cô ngưng ngừng nói lên ý nghĩ chân thành của mình, sau đó ôm lấy anh, cởi bỏ gông xiềng kìm hãm trên người anh bao nhiêu năm qua.

Cô gái này tin tưởng anh còn hơn cả chính bản thân anh.

Trái tim đập nhanh như sắp nổ tung.

Cô ngưng ngừng hôn, dịu dàng như thế, cẩn thận như thế, lại gợi cảm khiến anh sắp phát cuồng.

Anh không kìm chế được hôn lại cô, không kìm chế được muốn chạm vào cô, không kìm chế được muốn biến cô thành của mình, muốn xác nhận một trăm vạn lần, nhưng anh sợ lại làm tổn thương đến cô. . . . .

Anh đột nhiên dừng lại, thở gấp.

“Đừng. . . . . Đừng ngừng. . . . .” Lòng mi Như Nhân run rẩy, vuốt ve lồng ngực anh, cánh môi ướt át nỉ non bên môi anh: “Anh không làm tổn thương em. Anh sẽ không hại em. Em không yếu ớt như vậy. Em không cần anh kìm chế đè nén, em không cần anh khống chế bản thân, em chỉ cần anh. . . . .”

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ ửng. Anh nhìn con người đen như làn nước mùa thu của cô, thấy được tình yêu không thể kìm chế.

“Xin. . . . . Để em ở cạnh anh. . . . .”

Đó là yêu cầu anh không thể từ chối được, nhưng lần này anh phải làm đúng, lần này anh sẽ làm đúng.

Anh bế cô lên, xuyên qua sương mù dày đặc, đi xuống tầng.

Trong phòng anh rất tối.

Anh không bật đèn, cô cũng không bảo anh bật.

Ngoài cửa sổ, vẫn tràn ngập sương trắng. Trong bóng đêm, đèn đường yếu ớt chiếu xuyên qua lớp sương mù dày đặc.

Ánh sáng mờ nhạt nhẹ nhàng khiến tất cả đều có vẻ mờ lung.

Người đàn ông trước mắt nhìn giống như một con dã thú, bộ lông rục rờ, cơ bắp rắn chắc. Mặt anh chìm trong bóng tối dưới lớp rèm khép một nửa. Cô không nhìn rõ, chỉ có đôi mắt đen kia đang tỏa sáng rực lửa.

Sau đấy anh cúi người hôn cô.

Như Nhân thở dốc nằm trên giường anh, cảm giác được bàn tay thô ráp của anh mơn trớn cơ thể mẫn cảm của cô, cởi quần áo trên người cô.

Anh rất dịu dàng, hết sức dè dặt cẩn thận.

Cô há miệng đáp lại nụ hôn của anh. Bàn tay nhỏ bé vuốt ve mặt anh, vuốt ve cánh tay và lồng ngực căng cứng của anh.

Anh bắt đầu sờ soạng, cũng giống như dã thú, nóng vội mà mạnh mẽ, vận sức chờ phát động. Cô có thể cảm nhận thấy trái tim đang đập của anh ngay dưới lòng bàn tay cô, mạnh mẽ, dồn dập.

Anh thích cô vuốt ve anh. Cô có thể cảm nhận được sự sung sướng của anh, nghe được tiếng thở nặng nề của anh.

Khi cô ngẩng đầu liếm hôn cổ anh, vuốt ve lồng ngực anh, anh phát ra tiếng rên rỉ khó có thể kìm chế.

Cô phát hiện ra cô cũng có thể làm anh thở dốc, khiến tim anh đập nhanh hơn. Cô thích mình có sức ảnh hưởng gần như mê muội đến anh như thế.

Cô lại muốn sờ nhiều hơn, nhưng anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, nói nhỏ bên tai cô.

“Không, lần này, chúng ta nên chậm hơn.”

30. Chương 30

Sương tan đi.

Trời dần dần sáng.

Chân trời phía đông nơi giao nhau giữa ngày sáng và đêm tối có một ngôi sao sáng ngời lấp lánh.

Phòng của anh có thể nhìn thấy biển.

Cô tỉnh lại từ giấc mơ, cảm thấy người đàn ông khoan khoái sau lưng cô, ôm cô, hơi thở chậm rãi, tim đập có quy luật. Chân anh dài cường tráng áp lên đùi cô, cánh tay ngăm đen một tay trên một tay dưới vắt ngang gáy và eo cô, bàn tay to thì đặt trong lòng cô.

Thật ấm áp.

Mới đầu cô không thể hiểu được vì sao mình có cảm giác như lênh bênh trong nước, sau đấy cô biết anh đã tỉnh rồi, có lẽ luôn luôn tỉnh.

Tâm hồn anh cứ mở ra mà không hề phòng bị, dịu dàng vây quanh cô, bảo vệ cô.

Đã rất lâu rồi cô chưa được ngủ ngon như vậy, sâu như vậy, thả lỏng như vậy. Khi anh ở bên cô, cô chỉ cảm nhận được anh, chỉ để ý đến anh. Mà tâm hồn người đàn ông này, mạnh mẽ lại xinh đẹp, chống đỡ tất cả cho cô, để cô cảm thấy bình tĩnh.

Anh nhìn nắng sớm xa xa trên biển, nhìn cảnh vật thay đổi, đám mây trôi lững lờ.

Anh và cô cùng chìm vào biển sâu ấm áp, để cô cùng bồng bênh giữa đám mây mềm mại, để cô cùng cảm nhận sự tự do và yên tĩnh sâu trong nội tâm của anh.

Cô bắt giác phủ lên bàn tay to của anh, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay anh. Anh nắm tay lại, cùng ngón tay cô giao nhau.

Cô phát hiện ra phía trên có vết sẹo cũ đã nhạt, sau đấy cô nhìn thấy trong trận tuyết ở châu Úc, có người đàn ông lấy dao đâm anh bị thương.

Anh không che giấu. Anh để cô xem tất cả những gì đã trải qua, không hề giấu giếm.

Cô bắt giác xoay người vào lòng anh, nhìn đôi mắt đen sâu âm u của anh.

Trên cơ thể người đàn ông này có rất nhiều sẹo, cũ, mới, to, nhỏ, vết dao, bỏng lửa, vết đạn. Mỗi khi cô khẽ vuốt qua những vết thương kia, cô có thể nhìn thấy.

Anh ở Paris, ở Ai Cập, ở Newyork. . . . . Ở Scotland, ở Nhật Bản, ở Thái Lan. . . . . Anh đã từng đi qua sa mạc, xuyên qua đầm lầy, leo lên núi cao, tiến vào biển lớn, thậm chí đã từng đến Nam Cực. . . . .

Anh đi đến những nơi cô chưa bao giờ nghĩ đến; anh gặp được những chuyện cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Vì không thể cứu mẹ, cho nên anh đi cứu người khác. Hết lần này đến lần khác lấy sinh mạng bảo vệ chính nghĩa.

Từng vết thương trên người anh đều khiến cô đau nhói. Cho dù đã khỏi hẳn, đã qua rất nhiều năm, vẫn khiến cô cảm thấy đau lòng.

Vết sẹo mới nhất trên bụng anh trước kia cô đã nhìn thấy.

Cô đã thấy cuộc chiến đấu kia, thấy cô gái nhỏ kia, thấy người tấn công họ, thấy anh làm chuyện gì.

A Lãng để cô xem, sau đấy chờ, nín thở chờ.

Lòng Như Nhân co chặt lại. Cô hiểu vì sao anh để cô xem. Anh e cô sẽ ghét anh, gần như là sợ hãi. Nhưng anh muốn biết, nếu thấy được sự thật rồi cô còn có thể yêu anh hay không.

Anh không tin sẽ có người yêu anh.

Người đàn ông này cần cam đoan, rất nhiều cam đoan.

Vỗ nhẹ lên vết sẹo, Như Nhân ngẩng đầu nhìn người đàn ông vẫn đang cảm thấy mờ mịt kia, vô cùng đau lòng dịu dàng hôn môi anh, vuốt ve bờ môi anh nói nhỏ: “Anh thật khờ. . . . . Khi anh thả làm bản mình cũng muốn tiếp tục cứu người, sao em lại có thể không yêu anh được? Anh không giống ông ta, cũng không giống họ.”

“Anh không phải là bạch mã hoàng tử.” Anh khàn giọng nói.

“Quả thật anh không phải.” Như Nhân nhìn anh chăm chú, vuốt ve khuôn mặt căng thẳng của anh, nói: “Bạch mã hoàng tử đâu có giống như anh, cho dù hai tay bẩn, tư thế khó coi, bị đánh ặt mũi bầm dập, cũng vẫn đứng lên từ bùn đất, bảo vệ người khác? Bạch mã hoàng tử là phải ngồi trên lưng ngựa, đội vương miện

châu báu, mặc áo giáp sáng ngời, vung bảo kiếm kim quang lấp lánh, quần áo luôn luôn được giữ sạch sẽ, trang phục đẹp đẽ, tư thái tao nhã, không thực tế, thoát ly khỏi hiện thực ngu ngốc.”

Hình dung của cô làm khoe miệng anh cong lên mỉm cười.

Nụ cười của anh khiến cô cũng mỉm cười.

“Anh không phải là bạch mã hoàng tử, đương nhiên không phải.” Cô lấy ngón tay miêu tả mặt mày của anh, vuốt môi anh, sau đấy bàn tay nhỏ bé trượt xuống, áp vào lòng anh, nhìn vào mắt anh, nghiêm túc tuyên bố.

“Anh là anh hùng.”

Anh sững sờ, đồng tử đen co rút lại, tim đập thình thịch.

Cô không ngừng dịu dàng nhìn anh, chậm rãi nói: “Có lẽ có hơi bẩn, trên người có vài vết thương, nhưng anh vẫn là anh hùng trong lòng họ. Một anh hùng nhếch nhác, lấm lem, mặt mũi bầm dập, nhưng chắc chắn sẽ đứng ở phía trước bảo vệ họ.”

Từng chữ cô nói nhẹ nhàng gõ vào lòng anh.

Cô gái trước mắt nở nụ cười dịu dàng, “Anh là anh hùng của em.”

Anh vẫn cho rằng cô rất ngây thơ, nhưng cô không ngây thơ. Thế giới của cô không phải màu hồng. Cô nhìn thấu hiện thực, cô biết đời người tàn khốc đến mức nào. Nhưng ngay cả khi như vậy, cô vẫn nguyện ý yêu anh.

Cô cảm thấy anh là anh hùng.

Tình cảm khó diễn tả bằng lời, lấp đầy lồng ngực.

A Lăng vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ đắm chìm trong nắng mai của cô, ghen ngào nói: “Em thật kỳ diệu.”

Mắt Như Nhân hơi ảm, đau lòng nói: “Kỳ diệu chính là anh.”

Cô biết rõ khi làm những việc này anh mệt biết bao nhiêu, đau đớn biết bao nhiêu. Mỗi lần bắt đắc dĩ phải ra tay dùng bạo lực đều tạo thành những vết thương đâm đũa máu tươi trong lòng anh, một nhát lại một nhát, hết lần này đến lần khác. Nhưng chưa bao giờ vì thế mà anh lùi bước, anh cũng không để mình quên đi.

Anh rất ít khi trở về, vì phần lớn thời gian anh đều ở nơi nguy hiểm nhất. Trước giờ, anh vẫn luôn nhận nhiệm vụ nằm vùng của Hồng Nhân, để bản thân trở thành mục tiêu rõ ràng nhất, hấp dẫn sự chú ý của kẻ địch, để đồng bạn anh có đủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ, giải quyết vấn đề.

Cô rất muốn khuyên anh đừng tiếp tục nữa, nhưng cô biết không thể được.

Anh cần làm việc này, anh cần cứu vớt người khác, mới có thể cứu vớt linh hồn anh.

Đã nhiều năm như vậy, thật ra anh có rất nhiều cơ hội để đòi bại. Gặp phải loại chuyện này thì dù cho anh có sa đoạ cũng rất đương nhiên. Nhưng anh chưa bao giờ đi lệch khỏi hướng đúng, không một chút nào.

Anh không chọn đường tắt dễ đi. Anh chọn một đường khó đi nhất.

Anh lựa chọn không trở nên giống cha anh. Anh lựa chọn trở thành một người bảo vệ, mà không phải là kẻ phạm tội.

Anh chọn trở thành người đàn ông thương tích đầy mình như bây giờ.

Cổ họng cô co rút, trong lòng tràn đầy thương tiếc. Như Nhân vỗ về ngực anh, nói với anh: “Có lẽ anh không có áo giáp mới tinh sáng bóng, nhưng trái tim anh tỏa sáng lấp lánh, mà em sẽ vĩnh viễn yêu anh.”

Đó là một lời thề, một lời hứa hẹn.

Anh không thể mở miệng, chỉ không thể nhìn được co cánh tay dài, ôm chặt cô vào trong ngực.

“Mắt của thần Horus là thiên nhãn.”

Khi mặt trời mọc, anh ôm cô đến phòng tắm tắm rửa.

Sau khi hai người tắm rửa sạch sẽ, cô đứng trước gương, anh thì ở sau lưng cô, cởi vòng bạc trên cổ anh xuống, đeo vào cho cô.

“Thật lâu trước kia, lần đầu tiên anh đến Cairo nhận nhiệm vụ, có một ông già cho anh vòng cổ này. Ông ấy nói với anh, đây là mắt thần, mắt Horus có thể nhìn thấy rõ tất cả thế gian. Nó sẽ giúp anh phân biệt được đúng sai, luôn luôn bảo vệ anh. Sau này anh trở lại công ty, anh Vô thích ý nghĩa của nó, mọi người cũng đều thích nó, cho nên mới lấy nó làm ký hiệu trở thành phù hiệu của công ty.”

Mắt Như Nhân nhìn vòng bạc rơi xuống ngực cô, có chút giật mình nhìn người đàn ông kia.

Vòng cổ này có ý nghĩa quan trọng với anh. Cô biết anh luôn luôn đeo nó, chưa bao giờ rời khỏi người.

Mà lúc này, anh muốn cho cô thứ này?

A Lăng nhìn cô trong gương, ngón cái sờ vòng cổ trong lòng cô, nói: “Nhưng nói thật, anh nghĩ đó chỉ là thần thoại, một truyền thuyết. Anh nghĩ rằng mắt Horus ông già kia nói là chỉ vòng cổ này, đến tận khi anh gặp em.”

Nghe vậy, trong lòng cô run lên.

“Đến khi anh gặp em, anh mới biết được, ông già kia chỉ chính là em.” Anh nhìn trong gương cô trắng nõn và mình ngăm đen, nâng tay vòng quanh cô, nhìn thẳng vào mắt cô, hôn lên tóc cô, giọng khàn khàn dịu dàng nói: “Em là thiên nhân của anh, người bảo vệ trái tim anh.”

Cô cảm giác mình được tình cảm nồng nhiệt của anh vây lấy, ấm áp lại mãnh liệt như thế.

Như Nhân không dám tin, dường như sợ hãi, sợ mình quá khát vọng cho nên sinh ra ảo giác, nhưng tiếp theo anh đã mở miệng.

“Anh yêu em.”

Cô thở gấp một hơi, bịt lấy môi, tim đập nhanh.

A Lăng nhìn cô, cảm giác ngực siết lại thật chặt, giống bị cái gì tóm chặt vậy.

Đàm Như Nhân thật sự là cô gái tốt, cuộc sống của cô đáng lẽ nên rất tốt, có đối tượng tốt, mà không phải là người đàn ông như anh.

Nhưng anh không thể buông tay, cánh tay dài của anh ôm cô lại thật chặt.

“Anh có một giấc mơ, một giấc mơ nho nhỏ. Anh cứ nghĩ anh đã quên, đã sớm từ bỏ, nhưng anh không. . .”

Anh thâm tình nhìn cô, tiếng nói khàn khàn quanh quẩn bên tai cô, con người tối tăm xuyên qua gương nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

“Anh hi vọng có gia đình của mình. Anh thề anh sẽ không đánh người phụ nữ của anh, sẽ không đánh con anh. . . . .”

Cô không nhận được run rẩy, nhìn người đàn ông đang ôm cô nói ra khát vọng sâu trong nội tâm anh, sâu nhất.

“Anh muốn có một gia đình.”

Anh lặng lẽ nói, rất nhỏ, rất nhỏ, khiến lòng cô cũng run rẩy.

“Anh thề, anh sẽ yêu em, đến ngày thế giới này diệt vong.”

Giữa nắng sớm vàng óng ánh, gương mặt anh như phủ thêm một lớp vàng.

“Nhân Nhân, xin em hãy gả cho anh.”

Đó là lời khẩn cầu, không phải hỏi. Anh không hỏi, bởi vì anh không muốn nghe thấy đáp án khác.

“Xin em.” Anh nói.

Giọng anh vô cùng khàn khàn, có chút không thấp thỏm.

Cô nắm cánh tay anh đang ôm lấy mình, cảm nhận tim anh đập thình thịch, sự căng thẳng và bất an của anh trộn lẫn sâu bên trong tình yêu. Hai mắt Như Nhân đắm lệ xoay người trong lòng anh, ngửa đầu nhìn người đàn ông kia, nở nụ cười.”Anh không cần xin em, gả cho anh luôn là mộng đẹp mà em không dám với tới. Chỉ cần anh muốn, em sẽ cùng anh đi đến chân trời góc biển, đi với anh đến tận cùng thế giới.”

Con người đen của anh ánh lên ánh sáng lấp lánh.

Niềm vui sướng vô hạn điên cuồng trào dâng, anh cúi đầu hôn môi cô gái trong lòng. Cô vừa khóc vừa bật cười.

31. Chương 31

Sau khi sương mù tan, thời tiết sáng sủa, vạn dặm không mây.

Vừa mới sáng sớm, Phượng Lực Cương huyết sáo, tâm trạng vui vẻ xuống nhà đi vào phòng bếp.

Hai người kia đã ngồi ở bàn ăn, chẳng qua anh ta không để ý đến A Lăng, ưu tiên cô gái nhỏ sáng chói đến đáng yêu bên cạnh, giờ tay lên vui vẻ chào cô.

“Hi, Tiểu Nhân, sớm ghê!”

Thấy anh, Như Nhân đặt chén trà trong tay xuống, ngẩng đầu mỉm cười đáp lại, “Chào buổi sáng.”

Ai biết, trong nháy mắt người đàn ông kia lại trộn tròn mắt, hít vào một hơi rồi chửi tục một câu.

“Shit!” Phượng Lực Cương ôm ngực, vẻ mặt kinh hãi, “Không! Đây không phải sự thật! Tiểu Nhân, nói với anh em vẫn chưa bị tên háo sắc kia ăn?”

Mấy câu này làm cô lắp bắp hoảng sợ. Cô xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, không hiểu sao anh ta lại biết được. Cô không biết phải phản ứng thế nào, xấu hổ lúng túng lo sợ cùng trào dâng.

Cô không biết nguyên nhân, nhưng A Lăng biết rõ vì sao tên kia biết được. Một tay anh kéo lấy cô gái của anh ngồi lên chân mình, đưa tay che đi cảnh xuân tươi đẹp trong cổ áo cô, quang minh chính đại mở miệng cảnh cáo tên kia.

“Phượng Lực Cương, không được đùa giỡn vợ bạn, thu ánh mắt gian tà của cậu lại đi.”

“Cái gì?! Vợ? Vợ! Tiểu Nhân kết hôn với cậu lúc nào hả? Cậu cậu cậu. . . .” Sợ hãi trộn mắt nhìn A Lăng, lại nhanh chóng quay đầu nhìn cô gái nhỏ xấu hổ lúng túng kia. Không cần hỏi, Phượng Lực Cương đã nhìn ra đáp án trên gương mặt thẹn thùng của cô. Anh ta không khỏi lão đảo lù ra sau ba bước, tay bắt đầu run rẩy chỉ vào A Lăng, gào thét mắng một câu: “Mẹ nó! Quan Lăng! Tôi chẳng qua là ngủ một giấc, tên tiểu nhân nhà cậu có phải tay chân quá nhanh rồi không?”

“Cô ấy yêu tên tiểu nhân tôi đấy.” Anh nhú mày, vẻ mặt dương dương tự đắc.

Cảm giác thắng lợi thật sự là mẹ nó thích!

Cô lúng túng đâm nhẹ ngực anh.

“Là vô cùng. . . .”

Anh há miệng, nhưng cô vội bịt miệng anh lại, không để anh nói chữ kia ra.

A Lăng nhìn cô gái trong lòng đỏ bừng mặt, nở nụ cười xấu xa.

Anh cố ý, cô biết, nhưng anh không nhịn được muốn khoe ra, tuyên bố chủ quyền của anh.

“Em có biết tại sao cậu ta biết được không? Tên chết tiệt kia sáng sớm đã nhìn chằm chằm kênh rạch của em. Cậu ta thấy vòng cổ của anh trên người em.”

Cô sửng sốt, vội cúi đầu. Cổ áo của cô hơi mở, vòng cổ của anh nằm trên làn da trắng nõn của cô, còn có dấu hôn không che đi được.

Như Nhân hít vào một hơi, mặt càng thêm đỏ, thu bàn tay đặt trên miệng anh lại, nhanh chóng kéo chặt vạt áo. Giờ phút này thật sự không biết nên nhắc nhở kẻ vô lại đằng sau hay tên lưu manh đằng trước này.

‘Vô lại’ vươn tay ôm cô càng chặt hơn. Cô liếc mắt nhìn anh, vẫn không đành lòng, kệ anh muốn làm gì thì làm, cô biết rõ anh không có cảm giác an toàn.

Cho nên cô tiếp tục ngồi trên chân anh, không đứng lên, để anh khẳng định, triển lãm, kiêu khoe khoang.

Nhìn Đàm Như Nhân then thùng e lệ ngồi trên đùi A Lãng, Phượng Lực Cường suy sụp ngã ngồi trên một cái ghế khác, vẻ mặt cầu xin nói: “Không thể, không thể, chỉ là một đêm thôi, một đêm thôi! Nhưng trời đất thay đổi, nhật nguyệt vô quang! Tiểu Nhân, em thật sự bị ăn rồi sao?”

Vì muốn ngăn anh ta cứ nhắc đi nhắc lại vấn đề cô bị ăn này, Như Nhân xấu hổ lúng túng quay đầu, nhìn dáng vẻ ‘lưu manh’ chịu đả kích, đỏ mặt, cho anh ta một đáp án uyển chuyển.

“Sáng hôm nay, em và A Lãng đã đính hôn rồi.”

“Thật quá đáng, còn có công lý nữa không?” Phượng Lực Cường vỗ trán, lắc đầu, ai oán nhìn cô hỏi: “Rõ ràng anh đẹp trai, hài hước, đáng yêu, dũng mãnh cường tráng, rốt cuộc phụ nữ các em bị làm sao vậy?”

“À. . . . .” Nhìn anh ta nói hợp tình hợp lý như vậy, khiến Như Nhân á khẩu không trả lời được. Có một chớp mắt, cô nghi ngờ người đàn ông này thật sự không biết nguyên nhân khiến anh ta luôn bị phụ nữ vứt bỏ.

“Có lẽ anh nên sửa lại thói xấu của anh đi.” Cô mở miệng đề nghị.

“Thói xấu nào?”

Câu này là ‘lưu manh’ và ‘vô lại’ cùng nhau mở miệng hỏi.

Cô nhìn ‘lưu manh’ phía trước, lại nhìn ‘vô lại’ ôm cô phía sau. Cô kinh ngạc nhìn hai người họ, họ cũng dùng vẻ mặt mờ mịt nghi hoặc nhìn cô.

“Các anh không biết?” Chuyện này khiến cô ngạc nhiên.

“Bởi vì cậu ta phong lưu sao?” A Lãng hỏi.

“À. . . . . Có thể. . . . .” Tầm mắt cô hơi liếc sang bên cạnh.

“Không đúng. Tôi nghĩ là vì miệng tôi quá ngọt rồi.” Hai tay Phượng Lực Cường khoanh trước ngực, nghiêm túc gật đầu.

“Có thể. . . . .” Cô suy nghĩ ậm ờ đáp lời.

“Cái quái gì, là miệng rất tiện thì có?” A Lãng cười nhạt.

“Cút chó!” Phượng Lực Cường trừng mắt nhìn anh, nói: “Miệng cậu mới tiện, đừng có chó chê mèo lắm lông!”

“Miệng tôi tiện chỗ nào. Cậu nói xấu tôi trước mặt vợ tôi. . . . .”

“Ôi mẹ nó! Có vợ thì rất giỏi à! Đính hôn thôi, tiểu Nhân vẫn chưa gả cho cậu! Trước khi cưới, mọi người đều có cơ hội. . . . .”

Thấy hai người đàn ông này chưa gì đã đấu võ mồm, cô trợn trừng mắt, dứt khoát đứng lên.

“Em muốn đi đâu?” A Lãng bỗng chốc túm lấy cô.

“Em lại thấy buồn ngủ rồi.” Cô nhìn anh, mỉm cười chế nhạo: “Không quấy rầy hai người các anh liếc mắt đưa tình nữa.”

Liếc mắt đưa tình?

Hai người đàn ông đồng thời cứng đờ, hơi run lên, trong nháy mắt da gà nổi đầy cánh tay.

Mẹ ơi, kinh quá đi.

“Ai liếc mắt đưa tình với cậu ta? Muốn liếc mắt đưa tình cũng phải là với em.” A Lãng đứng lên, ôm lấy eo cô rồi lên cầu thang.

Ai biết, hai người chưa lên đến tầng hai lại nghe thấy Phượng Lực Cường ở phía sau tỉnh ngộ đập bàn, hét to: “Tôi biết rồi, là vì tôi rất đẹp trai, cho nên khiến phụ nữ không có cảm giác an toàn!”

Kết luận này làm cô bật cười một tiếng.

“Cút chó gì thế? Rõ ràng miệng tiện còn không thừa nhận, anh thấy đầu cậu ta hồng rồi!”

Người đàn ông bên cạnh lẩm bẩm, nhưng cô thấy bên môi anh có ý cười. Cô biết thực ra anh không hề ghét Phượng Lực Cường, cho nên mới không phát hiện ra vấn đề kia.

Phượng Lực Cường là người vạn người thích, đàn ông phụ nữ đều thích anh ta, A Lãng không biết vấn đề của anh ta ở chỗ nào.

Mấy phút sau, khi Đàm Như Nhân nằm lên giường, người đàn ông kia cũng nhất quyết lên theo. Lúc này anh vẫn không nhận được hỏi.

“Rốt cuộc vì sao cậu ta lại bị phụ nữ vứt bỏ?” Theo anh biết, không có một người phụ nữ nào khóc lóc cầu xin cậu ta đừng đi. Nói dễ nghe, Lực Cường và đám phụ nữ đó đến được với nhau thì cũng có thể chia tay trong hòa bình được, nói khó nghe chính là không có lấy một người phụ nữ muốn ở cạnh cậu ta, không có người phụ nữ nào sống chết quẩn quýt lấy Phượng Lực Cường.

Như Nhân nhìn anh, biết anh tò mò muốn chết, lúc này mở miệng giải thích.

“Anh ấy là bạn tốt của anh, đúng không?”

“Ừ.” A Lãng cố mà gật đầu thừa nhận.

“Các anh là bạn bè rất rất thân, chân thành, cùng sống chết cùng chung hoạn nạn. Anh tuyệt đối tin tưởng anh ấy.”

“Đúng.” Điểm này tuyệt đối không có vấn đề.

“Nhưng anh có thể tưởng tượng đến việc ở cùng với anh ấy không? Ở cùng một nhà, ngủ cùng một phòng, nằm cùng trên một cái giường, dùng cùng một cái nhà vệ sinh, cùng nhau sống mỗi ngày, không phải là một ngày hai ngày, một năm hai năm, em nói là. . . . .” Cô nhún mày, nhấn mạnh ba chữ cuối cùng: “Cả đời!”

A Lãng hơi ngây người.

“Nếu là em thì em không làm được.” Như Nhân cười nhìn anh, “Anh có thể không? Thử ngẫm lại xem.”

Anh giật mình, sau đấy bật cười, thật không ngờ vấn đề lại rõ ràng như thế.

“Anh cũng không được.” Anh cười nói, anh có thể dễ dàng tha thứ cho thói quen của Phượng Lực Cường trong một hai tháng, nhưng có lẽ ba tháng đã là giới hạn rồi.

Như Nhân xòe tay nhún vai, buồn cười nói: “Anh và anh ấy thân nhau như vậy còn không chịu được. Em nghĩ hẳn là không người phụ nữ nào có thể, đương nhiên em lại càng không thể. Cho nên anh thật sự không cần phải ghen tị với anh ấy đâu. Ngay từ đầu Phượng Lực Cường đã hoàn toàn nằm ngoài danh sách của em rồi.”

Khuôn mặt ngăm đen hơi hơi đỏ lên, anh thành thật thừa nhận: “Đúng là anh ghen, ghen đến mờ mắt rồi.”

Cô cười vòng tay ôm eo anh, dịu dàng hôn ngực anh, tìm anh, nói: “Anh mới là tình yêu của em.”

A Lãng ôm lấy cô, chỉ cảm thấy cả trái tim bay lên.

32. Chương 32

Chú chim màu đen có đôi chân màu vàng linh hoạt đi lại trên thảm cỏ sân điền kinh. Nó nhìn đông rồi lại nhìn tây, cái đầu nho nhỏ co duỗi, thỉnh thoảng còn có thể dừng lại.

Phút chốc, một quả bóng đen trắng từ trên trời rơi xuống khiến nó sợ hãi vùng cánh bay lên trời xanh.

Như Nhân thở hổn hển chạy tới, cười nhặt quả bóng ở trên khán đài.

“Bên này, bên này, chị Như Nhân, chuyền cho em chuyền cho em. . . . .”

“Em . . . . . Đến lượt em rồi. . . . .”

“Tiểu Như Nhân, chuyền bóng cho anh. . . . .”

“Chị Như Nhân, chị đừng nghe anh Phượng nói linh tinh, bóng của đội chúng ta . . . . . Oa! Anh Phượng! Buông em ra, sao anh lại đẩy em, em là con gái đó! Thật hèn hạ!”

“Hèn hạ là ai? Nha đầu chết tiệt kia, vừa rồi còn tấn công vào chỗ hiểm của anh! Về sau anh không sinh được thì làm sao?”

“Ai bảo anh muốn cố ý phạm quy! Đáng đời anh!”

“Nhân Nhân, bên này. . . . .”

Nhìn mấy người bọn họ chen chúc, âm ỉ, ai ai cũng nhìn cô đòi bóng, cô cười không đáp, nhưng vẫn chuyền bóng về phía A Lăng.

Hôm nay là chủ nhật, anh và cô cùng Phượng Lực Cương dậy thật sớm, mang theo mấy đứa trẻ nhà họ Đồ, Cảnh, Mạc ra ngoài chơi.

“Oa, Tiểu Như Nhân, sao em có thể có đàn ông là quen bạn bè? Chúng ta cùng một đội, em còn chuyền bóng cho cậu ấy!” Phượng Lực Cương vừa kêu lên, vừa tránh qua nha đầu Đồ Hoan có ý đồ ngăn chân anh, nhằm về phía A Lăng cướp bóng.

A Lăng lấy ngực đón được bóng, để bóng rơi xuống bên chân, vừa tiến về phía cầu môn vừa hô lên với Phượng Lực Cương đang đuổi theo: “Cậu đừng nói hươu nói vượn, vừa rồi chính cậu đá bóng ra ngoài. Cậu đừng tưởng rằng Nhân Nhân không hiểu quy tắc, cô ấy từ nhỏ nhìn tôi đá bóng lớn lên . . . . .”

“Cái gì mà từ nhỏ, rõ ràng chỉ có cấp hai!” Phượng Lực Cương lớn tiếng, gào thét chỉ huy lực lượng bên ta: “A Đường, mau ngăn cản cậu ta!”

“Không thành vấn đề, xem đây!”

Cảnh Niệm Đường xông lên, xảo quyết gạt bóng. A Lăng mắt cũng không thèm chớp đá bóng lên, cả người cùng bóng bay lên, tránh khỏi thiếu niên bảo vệ lưới, nhưng phía trước còn có một hậu vệ Đồ Ái.

“Anh A Lăng, bên này!”

Anh nghe được tiếng gọi to, sau khi hạ xuống, lập tức chuyền bóng cho hai anh em song sinh nhà họ Mạc đang chờ bên cạnh.

Hai anh em đồng thời nhảy lên, không để bóng rơi xuống đất, trực tiếp ở giữa không trung đưa chân sút gôn.

Đồ Ái không phân biệt được hai bé trai kia, tính sai thời cơ bọn họ ‘ra chân’. Quả bóng lướt qua bên người cô, nhưng Phượng Lực Cương đã đuổi tới. Anh vội cứu bóng đã bay đến trước lưới.

Nhưng A Lăng sớm dự đoán được. Anh chưa từng bỏ qua bất cứ động tác nào của Phượng Lực Cương, càng miễn bàn Phượng Lực Cương vừa rồi khi tiến lên, còn cố ý đẩy ngã anh. Nhưng đó không là vấn đề, bàn tay anh chống trên thảm cỏ, xoay người một cái, chân dài liền trực tiếp đá quả bóng vừa ra khỏi lưới về lại chỗ cũ.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

“Cút chó!” Phượng Lực Cương há hốc mồm, mắng ra tiếng.

“Anh A Lăng! Làm tốt lắm!” Đồ Hoan và cặp anh em sinh đôi cùng nhau cất tiếng hoan hô.”3-1! Yeah!”

“Không công bằng! Hai anh em sinh đôi không thể ở cùng một đội . . . . .” Đồ Ái lớn tiếng kháng nghị, “Hơn nữa chị Hoan rõ ràng là thủ môn, sao có thể chạy ra!”

“Đồ Ái, nếu hai bọn em không ở cùng một đội, chị phân biệt rõ được ai là ai sao?” Hai anh em sinh đôi mỗi người một câu, một trái một phải nhắc nhở cô.”Huống chi, thủ môn vốn có thể rời khỏi cầu môn, chỉ là sau khi ra khỏi vùng cấm không thể dùng tay mà thôi.”

“Stop! Hai đứa đừng đứng hai bên cùng nhau nói nữa, chị nhìn mà choáng váng! Chị mặc kệ, anh A Lãng vốn đã rất lợi hại, hai đứa không thể cùng đội với anh ấy. Nào có chuyện ba đội viên bóng đá đều ở cùng một đội, không công bằng! Chia lại! Chia lại!”

“Anh A Lãng nào có lợi hại, vừa rồi không phải còn trúng mỹ nhân kế của chị Như Nhân sao, bằng không sao bọn em có thể bị vào lưới một quả. . . . .”

“Mỹ nhân kế cũng là kế! Vì sao không được dùng? Hai đứa không biết cái gì gọi là sân bóng như chiến trường sao?”

Tiếng bọn họ cãi nhau quanh quẩn trên sân, Như Nhân đứng ở trên thảm cỏ, cười không ngừng được.

Cô nhìn mấy đứa nhỏ cãi nhau ầm ĩ, nhìn Phượng Lực Cương nằm ngửa trên sân cỏ, nhìn A Lãng xoay người đi về phía cô.

Dưới ánh mặt trời, tất cả đều thoải mái như vậy, gió nhẹ lướt qua mang đến sự mát mẻ.

Tuy rằng đội cô thua, nhưng cô không quá cố chấp với thắng thua.

Sau khi được chạy nhảy thoải mái, cô cảm thấy vô cùng thả lỏng.

Mọi chuyện xảy ra vào lúc đó.

Màn máu màu đỏ đột nhiên bắt được cô, Như Nhân phát hoảng, sắc mặt trắng xanh, cơ thể lao đảo một cái.

Cùng là màu đen tà ác, cùng là con dao đó, nhưng là một cô gái khác.

Cô thấy A Lãng chạy về phía cô.

Cô thở phì phò, ôm bụng, đau đến mức khom người xuống, nước mắt trào ra hốc mắt như gió bão.

Xin nhờ cô. . . . . Không còn kịp rồi. . . . . Xin cô, cứu cô ấy. . . . .

Một giọng nói vang lên, mang theo vội vàng, có hơn nửa bị chắn ở ngoài tường.

Ai?

Cô không kịp chế được hỏi, nhưng tại một giây đó, A Lãng đỡ được cô. Giống như bị mặt trời nóng bỏng bức lui, hắc ám và máu trong nháy mắt lùi ra ngoài tường, rời khỏi phòng nhỏ cô tạo nên. Nhưng cô biết, người trốn trong bóng tối đang ở đây, ở bên ngoài tường, giấy dựa muốn vào, không chịu rời đi.

Nhưng cô cảm thấy tốt hơn nhiều, tốt hơn nhiều.

A Lãng bế cô lên, nhanh chóng đi vào bóng râm. Ôm cô đến dưới bóng cây cạnh khán đài, ôm cô ngồi xuống.

“Em có sao không?”

“Không. . . . . Em không sao. . . . .”

Cô ngẩng đầu, thấy vẻ lo lắng trên mặt A Lãng.

Người đàn ông này, cho cô sức mạnh, anh là bến bờ bình yên của cô. Cô cảm thấy an tâm trước nay chưa từng có, sau đó bình tĩnh lại.

“Sao lại thế này?” A Lãng lo lắng không thôi, cả người cô lạnh như băng, nằm trong lòng anh run run, “Em lại cảm ứng được án mạng sao?”

“Đúng, không, không đúng, không phải em.” Như Nhân nín chặt áo sơ mi ướt mồ hôi của anh, nói: “Đó không phải cảm ứng của em, là anh ta cho em xem.”

A Lãng sững sờ, “Ai?”

“Người trốn ở sau lưng em, em nhìn thấy cùng một vụ án mưu sát, nhưng là một cô gái khác.” Cô nhớ được tất cả chi tiết, rõ ràng đó là một vụ án mạng tương tự.” Anh ta đưa một cô gái khác vào vụ án mưu sát kia, anh ta để em nhìn thấy cô gái kia bị giết.”

Đó là anh ta cố ý để cô xem, hai lần đều vậy, bây giờ cô có thể nhận ra rồi.

Như Nhân nhìn A Lãng, nói: “Anh ta muốn cứu cô gái sắp bị hại kia, cho nên mới dùng vụ án mạng kia va chạm tường phòng vệ của em.”

Lúc này đây, cô cảm nhận được tâm tình người kia. Anh ta rất lo lắng, vô cùng lo lắng, nhưng lại ở ngoài tường.

Cô rất sợ hãi, nhưng A Lãng ở trong này, ôm cô.

Anh ở bên cô, ở trong sân điền kinh, nhưng đồng thời cũng ở trong căn phòng của cô.

Tình yêu của anh và tình yêu của cô dành cho anh, giúp căn phòng nhỏ của cô đứng vững, không thể phá vỡ.

“Anh ta vẫn ở đây, ở ngoài tường.” Cô có thể cảm nhận được gió tanh mưa máu ngoài phòng, cô nói với A Lãng: “Em muốn nói chuyện với anh ta.”

A Lãng hoảng hốt, trầm giọng phản đối: “Không được, đừng làm như vậy, em không biết người kia là ai.”

Như Nhân thở dốc một hơi, vuốt ve mặt anh, “Người kia giống em, A Lãng, anh ta giống như em, hơn nữa anh ta rất sợ hãi. Đó là tín hiệu cầu cứu, không phải công kích. Em phải nói chuyện với anh ta.”

Anh rất không muốn, nhưng anh hiểu được cô có suy tính của cô.

Người kia giống em.

Anh biết cô không thể bỏ mặc người kia, nhưng anh không dám để cô mạo hiểm.

“Cho anh đi cùng, em có thể đưa anh vào cùng, đúng không?” Anh mở miệng yêu cầu: “Em đã nói em có thể cho anh cảm nhận được em đang nghĩ cái gì, giống như giấc mơ kia.”

Như Nhân sững sốt, “Anh chắc chứ?”

“Chắc chắn.” A Lãng bình tĩnh nhìn cô, nói: “Anh muốn ở bên em.”

Anh rất nghiêm túc, cô thấy được.

Trong nháy mắt, tình yêu trào ra như dòng nước ấm thấm vào tim.

“Anh nên làm như thế nào?” Anh hỏi.

Cô không tranh cãi với anh nữa, chỉ mở miệng: “Nhắm mắt lại.”

33. Chương 33

Anh đứng trong một căn phòng màu trắng có hoa nhỏ màu hồng phấn trôi bồng bềnh.

A Lãng cho rằng cần tốn một ít thời gian, nhưng anh vừa nhắm mắt vào, sân điền kinh đã biết mất, mà cô thì ở trong lòng anh, đỏ mặt, ngượng ngùng xua đám hoa nhỏ màu hồng phấn đi.

A, đáng ghét, xin lỗi.

Cô luống cuống tay chân rời khỏi lòng anh.

Anh không sao chứ? Em không ngờ sẽ nhanh như vậy. Em chưa thử làm thế này bao giờ.

Cô then thùng gạt mấy bông hoa nhỏ ra, làm khóe miệng anh hơi nhếch lên. Phòng của cô thật đáng yêu, giống phòng trong truyện cổ tích. Mấy bông hoa nhỏ màu hồng phấn bị cô xua biến mất đi một ít, nhưng vẫn còn rất nhiều bông bồng bềnh giữa không trung. Khi cô khấn trương nói chuyện, lại không ngừng nở ra thêm một ít.

Sau đó anh cảm giác được một âm thanh kỳ lạ. Rất xa, đang ầm vang rung động, gần như là tiếng kêu.

Tiếng gì vậy?

Anh tò mò hỏi.

Nghe được câu hỏi của anh, cô mới đột nhiên nhớ ra. Gần như ngay lập tức tất cả hoa nhỏ đều biến mất.

Đó là anh ta, anh chờ một chút.

Cô nắm tay anh, quay đầu mở miệng nói với một mặt tường.

Đủ rồi, đừng làm như vậy, đừng dùng án mạng làm tôi sợ, tôi sẽ nghe anh nói chuyện, đừng làm bừa.

Gió tanh mưa máu ngoài phòng ngừng lại.

Nháy mắt, không còn tiếng động.

Cô thở hổn hển, vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng A Lăng cầm tay cô.

Như Nhân quay đầu nhìn A Lăng.

Có lẽ em không nên đưa anh tới.

Phòng của cô hơi biến thành màu xanh, biểu hiện tâm trạng của cô.

Anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hôn cô một cái. Cùng lúc đó một điểm sáng lóe lên, một đóa hoa nở ở bên cạnh cô.

Anh ngẩng đầu, cong khóe miệng, cười hỏi.

Mỗi lần anh hôn em, em đều sẽ nở hoa sao?

Cô đỏ mặt, càng nhiều hoa xuất hiện trong phòng, khiến nụ cười của anh càng lớn hơn nữa.

Đừng náo loạn, anh ở đây đừng quấy nhiễu em.

Mặt cô đỏ ửng tim đập thình thịch giận dữ liếc anh một cái, nhưng vẫn nắm tay anh. Sau đó xoay người đi đến cạnh tường.

Khóe môi A Lăng mỉm cười, để cô nắm tay đi về phía trước. Một giây sau, anh thấy tường trắng trước mặt hiện lên một cánh cửa.

Cô đứng ở cạnh cửa, sau đó nhìn anh.

Anh có thể đi cùng em, nhìn và nghe được giọng nói và suy nghĩ của anh ta, nhưng anh ta không nhìn thấy anh. Anh ta sẽ chỉ cảm nhận được em. Em không biết tình huống phía sau cánh cửa kia như thế nào, anh chỉ cần mở mắt là có thể lập tức rời đi.

Anh nhìn cô, vẫn duy trì im lặng.

Như Nhân nhìn anh, bỗng nhiên biết anh sẽ không bỏ lại cô mà đi. Cô không biết nên vui mừng hay nên phiền não, phòng của cô đủ màu đủ dạng, đột nhiên muốn rút lui giữa chừng.

Nhưng anh nhận ra ý định của cô.

Mở cửa đi, em cần làm chuyện này.

Anh nhìn cô, cổ vũ cô.

Trong lòng Như Nhân ầm ập. Dưới sự cổ vũ của anh, cô lấy dũng khí mở cửa.

Bên ngoài phòng nhỏ là bóng đêm.

Cô đợi một giây, mới phát hiện không đúng. Đó không phải bên ngoài, cô không nghe được âm thanh nào khác, không nhìn thấy cảnh tượng nào khác, chỉ có một màu đen đặc, không có ai khác, không có âm thanh hoặc suy nghĩ khác.

Cô cho rằng sau khi mở cửa sẽ phải chịu đựng rất nhiều tạp âm và suy nghĩ, nhưng không có. Ngoài cửa cô không có thể giới, chỉ có bóng tối.

Sau đó, cô mới phát hiện ra đó là một căn phòng khác.

Phòng của cô là màu trắng, nhưng căn phòng này là màu đen. Tối đen không có chút ánh sáng, không gian vô cùng nhỏ hẹp, nhưng cô có thể cảm nhận được trong căn phòng tối đen kia có một bóng hình cuộn mình trong góc.

Rất xin lỗi, tôi rất xin lỗi. . . . .

Một giọng nói khàn khàn vang lên, lượn lờ trong bóng tối.

Nhưng nếu tôi không làm vậy sẽ không thể đi xa như vậy, cũng không thể đột phá tường của cô. Tôi rất xin lỗi, tôi cũng không muốn làm tổn thương cô.

Không có vách tường và hình ảnh án mạng quá nhiều, giọng người này nghe rất rõ ràng.

Cô vẫn có chút sợ hãi, nhưng A Lăng nắm tay cô, ở bên cô, cho cô sức mạnh. Cô không nhận được tiến lên một bước, hỏi.

Anh có biết hung thủ là ai không? Người phụ nữ vừa rồi là ai?

Anh ta không trả lời. Đối với việc cô vào phòng, người nọ cũng có chút khấn trương. Cô cảm thấy được anh ta ôm lấy mình, càng rụt vào trong góc khuất.

Anh ta đang run rẩy, Như Nhân cảm giác được sự sợ hãi của anh ta. Anh ta sợ cô làm tổn thương anh ta. Có người từng ở căn phòng màu đen này làm tổn thương anh ta.

Cô nhìn thấy dấu vết đã từng sụp đổ trong căn phòng này, giống như cô. Nhưng phòng của cô đã được tình yêu sửa chữa không để lại dấu vết, nhưng người này thì không. Tường của anh ta loang lổ, có chút vỡ nát.

Người này rất sợ hãi, nhưng anh ta vẫn vì người phụ nữ kia đến tìm cô.

Anh muốn cứu cô ấy, đúng không?

Cô tiến lên một bước, ngồi xổm xuống trước mặt anh ta.

Rain vô tội, cô ấy chỉ muốn giúp tôi. Cô ấy ngốc nghếch làm chuyện không nên làm, xin cô cứu cô ấy. . . .

Anh ta ngẩng đầu lên, ở trong bóng tối khàn khàn khấn cầu .

Cô còn chưa mở miệng, anh ta lại như cảm nhận được cái gì, bỗng nhiên trở nên vô cùng khấn trương.

Sau đó cô cũng cảm giác được, phòng của anh ta đang chấn động, vách tường bắt đầu bong ra từng mảng, mặt đất bắt đầu vỡ ra, trời rung đất sụp.

Anh ta hoảng sợ, cô cũng không khác gì.

Sao lại thế này?

Cô kinh hoàng hỏi.

Nhân Nhân, anh nghĩ chúng ta cần phải đi!

A Lăng luôn im lặng ở bên cạnh cô nắm chặt tay cô, cảnh cáo cô.

Một giây sau, người nọ nhảy dựng lên, bất ngờ bắt lấy cánh tay cô. Vô số hình ảnh tán loạn trào vào, bóng tối mạnh mẽ gần như kéo sụp cô xuống, nhưng A Lăng vẫn nắm tay cô. Sự tồn tại của anh giống như mặt trời, giống như bến cảng, trong lúc xoáy cuộn bạo vẫn vững vàng giữ chặt lấy cô.

Đi mau! Rain ở Frankfurt. . . . .

Anh ta đẩy cô ra cửa, đẩy hai người về căn phòng yên tĩnh bình thản lại ảm áp của cô.

Như Nhân quay đầu lại, tại một giây kia, cô nhìn thấy gương mặt của người đàn ông giấu trong bóng tối. Cô không khỏi phát hoảng, cô từng gặp anh ta, tuy màu tóc và mắt không giống, nhưng quả thật là người kia, không thể nhầm được.

Xin cô, tìm được cô ấy, hãy bảo cô ấy đừng quan tâm đến tôi nữa. . . . .

Anh ta đau đớn nói, sau đó đóng cửa lại.

A Lãng mở mắt ra, ánh mặt trời xán lạn, thảm cỏ xanh biếc, trời xanh mây trắng ngay tại trước mắt. Cách đó không xa, ca-nô trên biển chậm rãi chuẩn bị vào cảng.

Mấy đứa nhỏ còn ở trước cầu môn tranh luận phân chia đội viên công bằng, nhưng Phượng Lực Cường đã phát hiện có điều không ổn, đi về phía anh.

Thời gian dường như mới qua mấy chục giây, anh lại cảm giác như đã qua mấy chục phút.

Thế giới nhìn hòa bình như thế, không giống căn phòng tối đen, rách nát kia.

Đó là gian phòng xa lạ nhưng lại quen thuộc dọa người.

Cảm giác trống vắng, u ám, cùng sợ hãi vô chừng mực, cũng từng chiếm cứ trong lòng anh.

Mềm nhẹ ấm áp từ trong ngực trào ra.

Anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, thấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên ngực anh, một đôi mắt đen láy sầu lo nhìn anh.

“Anh có sao không?” Như Nhân hỏi.

Nhẹ nhàng nắm tay cô, anh hôn lên bàn tay nhỏ bé của cô, nói: “Ừ, anh không sao.”

Cô nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa ngả đầu lên vai anh, “Cám ơn anh đã ở bên cạnh em.”

Anh hôn lên trán cô, ôm cô thật chặt.

“Anh có thấy không? Khuôn mặt người kia.” Cô nhỏ giọng hỏi, có chút hoang mang.

“Ừ.” Anh gật đầu, trong lòng cô, anh có thể thấy những gì cô thấy, nghe thấy những gì cô nghe được.

“Đó. . . . . Là Đồ Chấn sao?” Vài năm trước, cô đã gặp cậu ba nhà họ Đồ vài lần, nhưng không chắc chắn.

“Không phải.” A Lãng lắc đầu.

“Nhưng rất giống.” Cô nghi hoặc nói: “Anh ta giống Đồ Chấn, nhưng trẻ hơn một chút, Đồ Chấn tóc vàng mắt xanh.”

“Đúng là rất giống.” A Lãng đồng ý, nhìn cô. Khi cô bị cảm xúc của người nọ cuốn vào, cô không biết cô nhìn thấy cái gì, nhưng anh biết. Anh thấy hình ảnh cô nhìn thấy, biết rõ lý do.

Như Nhân có thể cảm giác được trong lòng anh dâng lên lá chắn, anh không muốn cô biết chuyện đó càng làm cô bất an.

“A Lãng, Mak là ai?” Cô hỏi ra cái tên mình đã từng nghe thấy trước khi cô bị anh ôm vào lòng.

34. Chương 34

Trong đôi mắt đen của anh hiện lên vẻ buồn bã, đôi môi mỏng mím lại.

Cô nhìn anh, dịu dàng nói: “Em biết anh muốn bảo vệ em. Chuyện anh không muốn em biết, em sẽ không cố ý nhìn lén, cho nên em mới phải hỏi. Em có thể không hỏi, nhưng chuyện này có liên quan đến em, người kia cầu cứu em, chung quy em sẽ biết. Mà em mong rằng là do anh nói cho em.”

A Lãng nhíu mày, nhìn cô.

Anh biết cô nói không sai, nhưng anh không muốn cô bị liên lụy.

“Em đã bị quấn vào trong đó rồi.” Cô dịu dàng trần thuật sự thật này, “Em nghĩ anh ta biết em quen anh, cho nên mới tìm tới em.”

Gió nhẹ nhẹ nhàng phất qua, anh có chút buồn phiền.

“Sao lại thế này? Tiểu Nhân bị cảm nắng sao?” Phượng Lực Cương đến trước mặt hai người, đưa đồ uống vận động tới.

“Không phải.” Anh nhận đồ uống vận động, nhìn cô gái đang ngóng nhìn trong lòng. Cô không mở miệng ép anh, không có cố ý dò xét đọc suy nghĩ của anh.

Cô có thể, cô có khả năng đó, nhưng cô không làm như vậy.

Cô tôn trọng anh, hơn nữa cô muốn sự tin tưởng của anh, cô yêu cầu sự tin tưởng của anh.

Anh điên cuồng muốn bảo vệ cô, rời xa tất cả ưu phiền, nhưng anh biết rõ đó không phải biện pháp giải quyết vấn đề.

Dịu dàng trong mắt cô, lặng lẽ yêu cầu.

Vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi của cô, anh thở sâu, thoải mái mở lòng, dỡ bỏ phòng bị trong lòng, ngẩng đầu nhìn Phượng Lực Cương, nói: “Nhân Nhân cảm ứng được, một Mak khác.”

Mak? Một Mak khác?

Phượng Lực Cương ngẩn ngơ, “Ý cậu nói là A Chấn?”

“Không, một người khác.” Về mặt A Lăng âm u, ôm chặt cô gái trong lòng.

Lực Cương nghe vậy, thân thể chấn động.

“Cút chó, cậu nói là. . . . . Tôi cho rằng cậu ấy đã chết rồi. . . . .”

Tất cả bọn họ đều cho rằng người kia đã chết, không ai ngờ anh ta còn sống. Dù sao ở dưới trạng thái đó, người bình thường đã sớm chết.

“Không.” A Lăng nhìn anh, nói: “Cậu ấy còn sống, Mak bắt cậu ấy sống.”

Lúc này cô gái trong lòng khẽ hít vào một hơi. Anh biết, cô đã hiểu hình ảnh vừa mới nhìn được.

Phòng thí nghiệm, phòng mổ, dụng cụ khoa học, còn có người còn sống. . . . .

“Làm sao có thể?” Mặt Như Nhân trắng xanh nhìn A Lăng, “Chuyện này. . . . . Thật sự có thể xảy ra sao?”

A Lăng nói cho cô: “Những nhà khoa học hàng đầu bị mưu sát đều nghiên cứu liên quan đến khoa học kỹ thuật.”

Phượng Lực Cương không nói gì, trừng mắt với A Lăng, thật lâu mới nói ra một câu: “Nếu đây là thật sự, quả thực sống không bằng chết.”

“Cậu ấy muốn chết, nhưng cậu ấy không làm được. . . . .” Như Nhân run rẩy, “Cậu ấy đã thử, nhưng bọn họ, bọn họ. . . . .”

A Lăng ôm chặt cô, xoa cánh tay nổi da gà của cô. Thế nên anh không muốn nói cho cô, anh biết cô sẽ có cảm giác gì.

Đó rõ ràng là ác mộng.

Nếu có thể, anh thật sự tình nguyện cô cái này không biết gì hết.

“Loại chuyện này không nên diễn ra. . . . . Loại chuyện này sao có thể diễn ra. . . . .” Cô không thể tưởng tượng nổi tình cảnh của người nọ. Nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, Như Nhân nâng đôi mắt đầm lệ nhìn A Lăng, “Em phải giúp cậu ấy, em nhất định phải giúp cậu ấy. . . . .”

Anh nắm tay cô, hứa hẹn.

“Chúng ta sẽ.”

A Lăng giương mắt nhìn Lực Cương, “Cậu ấy muốn cứu một người phụ nữ, một nhà khoa học tên là Rain. Ở nơi đó cô ấy là người duy nhất định giúp cậu ấy. Nhưng cô ấy thất bại, tuy trốn thoát nhưng cô ấy hiển nhiên là mục tiêu kế tiếp của tên hung thủ kia. Nếu có thể tìm thấy cô ấy, tôi nghĩ chúng ta có thể xác định nơi ẩn thân thật sự của Mak rồi.”

“Cô ấy ở đâu?” Phương Lực Cương hỏi.

“Frankfort.”

Đến Frankfort Đức, có chuyến bay bay thẳng .

A Lăng không dám để cô một mình, cho nên đưa cô đến nhà chú Cảnh.

Anh nói cho cô, năm đó đêm gặp chuyện không may là Hải Dương và Đào Hoa đã bảo vệ anh. Nhưng bởi vì phòng ở nhà họ Đồ không đủ, sau này anh luôn luôn ở tại nhà họ Cảnh.

Cảnh Dã, Mạc Sâm, Đồ Hải Dương, dạy anh cách khống chế xúc động, cũng dạy anh phòng thân, càng dạy anh không bị bạo lực và phần nộ thao túng.

“Sau khi mọi chuyện xảy ra, bọn họ cho anh một chỗ dung thân, bọn họ đối xử với anh như người trong nhà, đồng thời cũng là thầy dạy võ của anh, em ở đây sẽ rất an toàn.”

“Em biết.” Như Nhân gật đầu.

A Lăng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, cúi đầu hôn lên môi cô, nói nhỏ: “Không phải sợ.”

Cô muốn mỉm cười, nói cho anh rằng cô không sợ, để anh yên tâm mà đi. Nhưng cô không cười nổi, cũng không nói nên lời.

Người đàn ông này phải đến một nơi rất xa, làm chuyện rất nguy hiểm. Cô không thể ngăn cản anh, cũng không nên ngăn cản anh, tuy rằng cô thật sự rất muốn rất muốn. Nhưng cô hiểu dưới tình huống đó, chịu đựng đau đớn như vậy ‘người kia’ không thể sống nổi.

A Lăng biết, cô cũng biết.

Cô không thể để chuyện kinh khủng này tiếp tục diễn ra, anh cũng vậy.

Anh là anh hùng, người anh hùng cô yêu tha thiết.

“Anh phải cẩn thận.” Cô nhìn anh, yêu thương nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, nói: “Phải cẩn thận.”

Tim A Lăng vì sự thương tiếc của cô mà co rút.

Cô gái này luôn dịu dàng như thế, tốt đẹp như mộng ảo. Anh đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mi cô.

“Anh sẽ, anh sẽ cẩn thận, anh sẽ không để tất cả những chuyện này biến thành một giấc mơ.” Anh thoải mái mở lòng, nâng tay ôm cô, để cô cảm nhận cảm giác của anh, cúi đầu khế hứa hẹn ở bên tai cô: “Chờ anh trở về, chúng ta liền kết hôn.”

Tình yêu nóng bỏng của người đàn ông này như thủy triều vây bọc cô.

Cô chôn khuôn mặt đầm nước mắt vào lòng anh, nghẹn ngào gật đầu.

“Được.”

Anh cảm thấy cổ họng co rút, hốc mắt nóng lên.

Từ nhỏ đến lớn, anh không phải người đa sầu đa cảm, nhưng cô gái này siết chặt tim anh.

Anh nghĩ, cô chính là trái tim anh.

Ý nghĩ này khiến cô càng ôm chặt anh hơn.

Cô không muốn để anh đi, nhưng mấy tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh, anh và Phượng Lực Cương cần đến sân bay.

Bọn họ còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, bọn họ đang chạy đua với thời gian, phải tìm được Rain trước tên sát thủ kia mới có thể cứu được ‘người kia’.

Cho nên, cô bắt buộc mình buông tay, ngẩng đầu nhìn anh.

“Đi đi, Lực Cương đang chờ dưới tầng.”

Anh nói tay, dịu dàng vuốt mặt cô, một chút rồi lại một chút.

Sau đó anh thở sâu, ép mình xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh, Như Nhân đột nhiên cảm thấy tim đập dồn dập. Cô không thể để anh cứ đi như vậy được, cô không thể để anh vì cô mà lo lắng sốt ruột, cho nên cô mở miệng.

“A Lãng.”

Anh dừng bước quay đầu.

Lúc này, cô phát hiện mình có thể điều khiển khéo miệng, chân thành nở nụ cười.

“Sớm trở về nhé.”

Nụ cười của cô khiến anh đau lòng.

Anh sai bước quay về, dùng sức hôn cô.

“Anh yêu em.”

Anh nâng mặt cô, nghiêm túc nói, sau đó mới xoay người rời đi, lúc này đây anh không quay đầu lại nữa.

Chờ đợi là chuyện giằng vò người ta nhất.

Đàm Như Nhân thực ra không rõ cô vượt qua những ngày đó như thế nào.

Được đưa đến bên này ở tạm không chỉ có cô, còn có người nhà họ Mạc và người nhà họ Đồ. Để đối phó Mak, các trưởng bối của A Lãng tập trung hết mọi người ở đây để bảo vệ.

Căn nhà này rất lớn, ngay từ đầu đã cố tình thiết kế thành một căn nhà đủ cho cả ba gia đình. Bọn họ gần như ỗi người một phòng, cũng bởi vì quá nhiều phòng cho nên có một số chỗ đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn xây xong.

Cô giúp Cảnh Dã và Hiểu Dạ trông nom cô bé chuẩn bị lên tiểu học, cũng thường sang nhà Irapa và Sơ Tinh ở cách vách tán gẫu. Có đôi khi, Irapa sẽ cùng cô về nhà lấy hàng, kiểm tra cửa sổ và vườn rau.

Đến tối chủ nhật, ngày Ánh Trăng Màu Lam nghỉ, mọi người đều sẽ tụ tập tại nhà ăn lớn ăn cơm, thật sự là vô cùng náo nhiệt.

Những người thân không cùng huyết thống với anh, bỏ tức cho cô về khoảng thời gian cô không gặp A Lãng.

Hiểu Dạ nói cho cô, sau này thực ra A Lãng có tiếp tục học. Anh dùng bằng tương đương lên trung học, sau khi tốt nghiệp và hoàn thành nghĩa vụ quân sự liền dựa vào quan hệ của Mạc Sâm sang Mỹ học đại học.

Cô rất kinh ngạc, cô vẫn cho rằng anh chỉ học đến hết cấp hai.

“Cậu ấy vừa làm việc cho Tiểu Hàn vừa học. Sau khi nhận bằng tốt nghiệp, chuyện đầu tiên chính là đem bằng đến trước mộ mẹ mình, đốt nó.” Đào Hoa vừa bực mình vừa buồn cười bổ sung.

Cô biết vì sao anh làm như vậy. Anh học không phải vì bản thân, mà là vì mẹ anh, luôn luôn đều là vì mẹ anh. Đó là giấc mơ của mẹ anh, không phải của anh.

Như Nguyệt nói cho cô, A Lãng vì vượt qua trình độ võ thuật của ba anh em nhà họ Đồ đã dậy từ sáng tinh mơ chạy bộ như thế nào, mỗi ngày ở võ trường siêng năng luyện võ như thế nào, lại quần quít lấy ba người Mạc Sâm bắt bọn họ dạy anh nhiều hơn nữa như thế nào.

Sơ Tình sống sát vách với A Lăng nói cho cô, sau khi chuyện đó xảy ra khoảng hơn một năm liền anh không thể an giấc.

“Anh ấy buổi tối cũng không bật đèn, thường xuyên ngồi cạnh cửa sổ nhìn biển. Em đoán lúc đó anh ấy rất sợ ngủ. . . . .”

Cô có thể hiểu. Cô rất hối hận vì lúc đó không thử cố gắng tìm kiếm anh lần nữa.

Nhưng khi ấy, cô ‘ốc còn không mang nổi mình ốc’, chuyện kia đã để lại cho cô tổn thương quá lớn. Cô dốc sức xây tường, rất sợ lại bị cảm xúc của người khác ảnh hưởng, sợ lại cảm ứng được một lần bạo lực tổn thương khác.

Muốn tìm anh, nhất định phải rộng mở chính mình, mà cô lúc đó rất sợ hãi.

Cô rất hi vọng năm đó cô có thể dũng cảm hơn một chút, như vậy cô có thể ở bên anh, luôn luôn ở bên anh, thay anh xua đuổi ác mộng, để anh có thể yên giấc.

Cô hi vọng còn có cơ hội, thật sự thật sự rất hi vọng. . . . .

Ngày ngày đi qua.

Người nhà anh mỗi ngày đều ở cùng cô.

Ngẫu nhiên, cũng sẽ truyền đến tin tức có liên quan tới anh.

Có mấy lần, cô còn nói chuyện điện thoại với anh. Mỗi một lần đều khiến cô nhẹ nhàng thở ra rồi lại tăng thêm lo lắng.

Anh luôn không thể nói chuyện với cô quá lâu, mỗi lần anh đều dùng ‘Anh yêu em’ để kết thúc, mà cô luôn cố gắng để không khóc.

Cô luôn luôn cảm nhận được sự tồn tại của anh, phảng phất như anh để lại trong lòng cô một sợi dây vô hình. Cô biết anh đang làm việc tại một nơi nào đó trên thế giới này. Đó là chuyện duy nhất có thể an ủi cô.

Nhưng cô vẫn không thể không lo lắng, cô vẫn luôn nhớ anh.

Cô tự nhủ hãy nhẫn nại chờ đợi.

Từ từ chờ.

Thực ra sống ở nhà họ Cảnh vô cùng bận rộn, náo nhiệt, tuyệt đối không nhàm chán, nhưng cô vẫn cảm thấy cô đơn, cô rất nhớ anh, rất nhớ rất nhớ anh.

Anh chưa từng rời khỏi trái tim cô, luôn luôn tồn tại. Cô nhắm mắt lại là có thể thấy bộ dáng của anh, rõ ràng như thể có thể chạm đến, nhưng mà lại không thể chạm đến.

Thời gian trôi qua thật sự quá chậm, từng phút từng giây đều như một năm.

Cô không thể ngủ ngon, mỗi buổi tối đều chỉ có thể mặc áo sơ mi anh để trong tủ quần áo, áp vòng cổ của anh vào ngực, co người nằm trên giường, giả vờ như có anh ở bên.

Như vậy có hơi ngớ ngẩn, nhưng cô không kìm chế được.

Liên kết giữa cô và người đàn ông này đã quá sâu, hoàn toàn không thể cắt đứt.

Đêm Thất Tịch khi cô giúp việc ở Ánh Trăng Màu Lam, một vị khách bắc bộ đùa muốn hẹn cô đi chơi, Như Nhân trừng mắt nhìn vị khách du lịch kia, bỗng nhiên hiểu ra: đời này cô không thể yêu ai khác ngoại trừ A Lăng, bất cứ người người đàn ông nào cũng không được.

Nước mắt bỗng nhiên trào ra, thành chuỗi rơi xuống, khiến người đàn ông kia hoảng sợ.

Cô khóc không ngừng được, Đào Hoa thay cô tiếp bàn khách kia, Hiểu Dạ dẫn cô đến cửa hàng Như Nguyệt cách vách, Như Nguyệt pha trà hoa cúc cho cô.

“Không sao đâu, không sao đâu, ngoan. . . . .”

Họ cùng nhau an ủi cô, an ủi suốt cả buổi tối, thậm chí cùng cô trở lại phòng anh. Cô cảm thấy rất mất mặt, nhưng dưới lời an ủi của họ, cô vẫn khóc đến thiếp đi.

Đêm hôm đó cô mơ thấy anh, cô biết là mơ, nước mắt lại rơi.

Trời sắp sáng, cô tỉnh lại.

Trong phòng chỉ có mình cô, cô cảm thấy hai mắt sưng đỏ, miệng khô lưỡi khô. Nhưng đây không phải nguyên nhân khiến cô tỉnh lại.

Tim cô đập rất nhanh, rất nhanh rất nhanh.

Cô xuống giường, mở cửa, đi qua hành lang, xuống tầng.

Tất cả mọi người còn đang ngủ, căn nhà rất im ắng. Phòng khách dưới tầng một, chú chó tên Kaka kia ngủ ở cạnh cửa.

Thấy cô, nó ngẩng đầu lên.

Cô đi lướt qua thân thể to lớn của nó, mở cửa đi ra ngoài.

Màn đêm còn chưa tan, cô thấy một ngôi sao lấp lánh trên bầu trời phía Đông.

Cô hít sâu luồng không khí tươi mát, nhằm giúp mình bình tĩnh lại một chút. Không khí lạnh lẽo khiến cô trở nên tỉnh táo hơn, nhưng không thể xua tan cảm giác này.

Cô sắp điên rồi, cô sắp điên rồi.

Cô cảm nhận được anh ở đây, ở ngay đây, trên vùng đất này.

Cô cảm nhận được anh, rõ ràng như anh ở ngay trước mắt.

Anh đang tới gần, cô biết.

Hoặc là cô quá nhớ anh cho nên xuất hiện ảo giác?

Nếu bọn họ đã trở về, Khả Phỉ trực ở Hồng Nhân sẽ thông báo cho chị Dạ, người trong nhà sẽ biết, nhưng mọi người đều còn đang ngủ, không có ai thức.

Nhưng cô cảm nhận được anh.

Sau đó cô nhìn thấy anh.

Ngay tại cuối con đường, trên chiếc xe jeep dính đầy bùn đang đi về phía này.

Trời vẫn còn tối, cô không thể nào nhìn thấy anh được, nhưng cô biết đó là anh.

Cô nên đợi, nhưng cô đã đợi lâu như vậy, lâu đến mức cô cho rằng sẽ không bao giờ được nhìn thấy anh nữa.

Suy nghĩ này khiến cô sợ hãi.

Không thể tiếp tục đè nén khát vọng muốn gặp anh. Khi cô nhận ra thì cô đã bắt đầu chạy tới, cô đi qua sân, chạy ra đường lớn.

Cô không nhận ra cô đã quên đi giày, không nhận ra cô chỉ mặc áo sơmi của anh, không nhận ra các vì sao còn đang lặng lẽ lấp lánh trong đêm đen, không nhận ra đám cỏ còn cao hơn đầu người ở hai bên bờ ruộng đang đung đưa theo gió, không nhận ra căn nhà phía sau đã sáng đèn, không nhận ra nước mắt nóng bỏng đang trào ra khỏi hốc mắt như vũ bão, không nhận ra gió lạnh của thối tung mái tóc dài của cô.

Cô chạy về phía anh, chạy như điên.

Chiếc xe kia ngừng lại ở phía trước, nhưng cô thì không. Cô lao vào trong lòng người đàn ông vừa nhảy xuống xe.

Anh ấm, chân thật mà ấm áp, trái tim còn đang đập.

Tuy rằng phong trần mệt mỏi, đầy người mồ hôi, râu cũng không cạo, nhưng anh là chân thật.

A Lăng không thể tin được mình lại thấy cô, anh ôm chặt cô gái đi chân trần, mặc áo của anh, tóc tai bù xù chạy vội đến đây, hôn lên khuôn mặt ướt đầm nước mắt của cô, lẩm bẩm: “Trời ạ, em làm anh giật cả mình! Sao em lại không ngủ? Anh nghĩ rằng em còn đang ngủ, lẽ ra giờ này em phải ngủ rồi. . . . .”

“Em cảm nhận được anh, em đã cho rằng em điên rồi, nhưng em cảm nhận được anh. . . . .” Cô rơi lệ đầy mặt, vừa khóc vừa cười hôn lên khuôn mặt bẩn thỉu của anh.

Một dòng khí nóng dâng lên, anh ôm chặt cô, giọng nói khàn khàn: “Thật xin lỗi, anh nên báo cho em trước, nhưng khi bọn anh xuống máy bay đã rất trễ, cho nên không gọi điện thoại. Anh muốn sớm gặp em, liền trực tiếp lái xe về.”

“Em yêu anh. . . . .” Cô nâng mặt anh, hôn môi anh, mắt anh, mũi anh, dùng hết sức ôm anh, cảm nhận anh. Hai mắt cô nhắm lại, nước mắt, nói: “A Lăng, em yêu anh. . . . .”

Dưới ánh sao, cô đẹp kỳ lạ.

Cô gái này khiến thế giới ảm đạm thất sắc.

Cổ họng anh căng cứng, tình cảm đối với cô dập dờn trong lòng. A Lăng ôm cô, khàn khàn nói: “Anh đi khắp thế giới, muốn tìm được người sẽ yêu anh, dù cho linh hồn anh có dơ bẩn cũng vẫn ôm lấy anh, tình nguyện sinh con của anh, cùng anh nắm tay nhau đi đến bạc đầu. Anh luôn luôn không tìm được, anh đã cho rằng anh không thể tìm được. . . . .”

Cô khẽ nấc ra tiếng, ôm chặt người đàn ông cao lớn này, “Em sẽ sinh con cho anh, em sẽ yêu anh cả đời, đừng rời khỏi em nữa, không cho phép anh lại rời khỏi em. Về sau anh đi đâu em sẽ theo đó, có nghe không? Em không muốn một mình, không muốn. . . . .”

“Được.” Anh vùi mặt trên vai cô, khàn khàn nói: ” Được.”

Anh cũng không muốn trải qua chuyện như vậy nữa, thật sự.

Trong suốt nhiệm vụ, anh luôn nghĩ đến cô, lo lắng Mak sẽ tấn công nơi này, lo lắng cô sẽ té ngã, sẽ bị thương, sẽ cảm ứng được một án mạng khác. Mặc dù có ba người đàn ông anh tin tưởng nhất trong cuộc đời này bảo vệ cô, anh vẫn không thể không chế lo lắng mình sẽ mất cô, lo lắng không được gặp lại cô.

Cô gái này là thịt trong tim anh, anh không thể lại buông cô ra lần nữa.

Lần này để cô lại chỉ làm cho anh hiểu ra một chuyện, so với việc để lại cô ở lại nơi anh không nhìn thấy, anh thà rằng giấu cô trong túi mang theo bên mình.

“Sống cùng nhau, chết cùng nhau.” Cô vừa cười vừa khóc nói ra suy nghĩ của anh.

“Cả đời cả kiếp.” Anh gật đầu.

”Cả đời cả kiếp.” Cô hứa hẹn.

Mắt A Lăng hơi ẩm ướt, ôm cô ở trong ngực, ôm rất chặt rất chặt.

Trong giây phút đó, anh biết rằng mình sẽ có một gia đình hạnh phúc, cùng cô nắm tay nhau đến bạc đầu.

Lúc này anh dù chết cũng muốn giữ vững lời thề và hứa hẹn này.

Sao kim ở chân trời phía Đông lấp lánh, anh cúi đầu thâm tình hôn cô gái anh yêu, ở bên môi cô nhỏ giọng nói: “Nhân Nhân, anh yêu em, rất yêu rất yêu em. . . . .”

Cô biết, cô có thể dễ dàng cảm nhận được tình yêu nồng nhiệt của anh, nhưng cô tin rằng cả đời cô sẽ nghe không chán những lời này.

Trong gió lạnh buổi sớm cô hôn trả anh, một lần lại một lần, một lần lại một lần nữa, cho dù xe jeep đã lặng lẽ chạy qua bên cạnh cũng không phát hiện.

Trời dần sáng.

A Lăng ôm cô gái quần áo không chỉnh tề, chặt vật lại đáng yêu vô địch trong lòng, bước đi dưới ánh rạng đông vàng óng. Anh rất mệt, mệt muốn chết, nhưng anh không nỡ thả cô xuống.

Cô gái này là vật báu cả đời anh cũng không muốn buông ra.

Cho nên, dù anh mệt cũng không chịu buông cô ra, tình nguyện cứ ôm cô như vậy, bước về phía nắng mai, từng bước đi về nhà. . . . .

35. Chương 35: Ngoại Truyện: Lên Lớp

“Trọng tâm, em phải giữ vững trọng tâm.”

Tầng hầm ngầm, trường luyện võ, có tiếng của người đàn ông vọng lại.

“Trọng tâm?” Cô gái hỏi.

“Không sai, trọng tâm.” Người đàn ông nói với cô: “Thật ra nguyên lý cơ bản rất đơn giản, em phải phá trọng tâm của đối phương khiến hắn mất thăng bằng. Đồng thời giữ trọng tâm của mình, ai giữ vững trọng tâm, người đấy thắng.”

“Anh nói rất đơn giản.” Đàm Như Nhân nhướn đôi mày thanh tú lên.

“Vốn rất đơn giản.” A Lăng cười khê.

Còn lâu mới đơn giản.

Để cô có thể tự bảo vệ mình, hai người nhất trí rằng cô cần biết một ít thuật phòng thân.

Cho nên, hai người ở đây.

Chân người đàn ông này cứng như gậy sắt, cô đá cũng không được mà ngáng cũng không xong. Hai tay cô để ở trên ngực anh, thử dùng sức đẩy anh, nhưng dù đã dùng hết sức anh vẫn đứng vững như Thái Sơn trên đệm tatami.

Nhìn anh chống nạnh, buồn cười cúi đầu nhìn cô, Như Nhân oán giận lườm anh.

“Xin anh đẩy, anh nặng như thế em vốn đã không đẩy được anh làm sao có thể làm anh mất thăng bằng được?”

“Không phải chỉ có mỗi cách đẩy thôi, em đẩy trực tiếp như vậy anh sẽ có phòng bị, làm sao có thể để em đẩy đi được?” Anh buồn cười nhìn cô, hướng dẫn: “Trước hết em phải nghĩ cách hấp dẫn sự chú ý của anh, làm anh mất cảnh giác, sau đấy bất ngờ tấn công mới có khả năng thành công.”

Làm anh mất cảnh giác?

“Nhìn tay anh.” Anh làm mẫu nâng tay phải lên, đặt ở bên mặt trái của cô.

Cô ngoan ngoãn quay đầu nhìn về phía tay anh, dường như cùng lúc đó cô cảm giác được anh đưa chân ngáng chân cô, còn dùng tay trái đẩy nhẹ vai cô. Trong chớp mắt cô mất thăng bằng ngã ra sau.

Cô phát hoảng, bật thét, nhưng anh đã sớm nghiêng người thuận thế đỡ eo cô trước khi cô rơi xuống đất, vững vàng đỡ lấy cô, còn thuận tiện cúi đầu hôn má phải cô.

“Xem đi, giống như vậy.” Một đầu gối anh quỳ xuống đất, cọt nhả nói: “Rất đơn giản đúng không?”

Như Nhân vuốt bên má bị anh hôn, chưa định thần quay đầu lại, xấu hổ kháng nghị: “Đây không tính, là anh bảo em nhìn theo tay anh, nếu là người khác em còn lâu mới ngoan ngoãn nhìn theo. . . . .”

“Không, em sẽ.” Anh nhe răng cười, lại hôn lên cái miệng nhỏ mềm mại của cô, nói: “Con người là loài động vật tò mò, nghe thấy ai bảo mình nhìn gì 50% đều sẽ quay đầu nhìn theo.”

“Thế nếu em gặp được 50% còn lại kia thì phải làm sao?” Cô bất mãn nhướn mày.

“Thì thử cách khác.” Anh cười nói: “Bây giờ anh chỉ đang nêu ví dụ, trọng điểm là hấp dẫn sự chú ý của người khác chứ không phải thật sự mở miệng bảo đối phương nhìn theo. Em có thể tạo ra tạp âm, dương đông kích tây, sau đấy lại ra tay, có thể đẩy ngã đối phương, khiến hắn mất thăng bằng.”

Anh đứng dậy, cũng kéo cô dậy theo.

“Khi đối phương đã ngã xuống đất, em hãy nhanh chóng tấn công nhược điểm của đối phương, đừng để mất cơ hội.”

A Lăng buông cô ra, lùi về sau một bước, nói với cô.

“Con người cơ bản có vài nhược điểm, ở mắt, lỗ tai, mũi, miệng.” Anh chỉ vào từng bộ phận yếu trên cơ thể, nói: “Cổ họng, tim, thận, gan. . . . .”

“Thận với gan ở đâu?” Cô giơ tay đặt câu hỏi.

“Thận chính là yêu tử(nôm na là nội tạng ở phần eo), đã gọi là yêu tử, đương nhiên ở ngang eo.”

Thấy cô hoang mang cúi đầu nhìn vòng eo mảnh khảnh của cô một lúc lâu mà vẫn không tìm được đúng chỗ, anh cười tiến lên, cầm lấy hai tay nhỏ của cô, đặt ra sau lưng mình, “Đằng sau bên này, thận có hai quả, một trái một phải.”

“Ừ.” Mặt cô ửng đỏ, khàn giọng thì thầm trả lời: “Em biết là có hai quả mà.”

“Gan ở đây.” Anh cầm lấy tay cô, di chuyển đến vị trí của gan.

Cô cúi đầu, nhìn tay mình di chuyển trên cơ bụng chắc nịch bóng loáng của anh, không nhận được có hơi thất thần.

Có lẽ cô nên bảo anh mặc áo vào, người đàn ông này để trần nửa người trên, thật sự rất ảnh hưởng đến cô.

“Đương nhiên còn có giữa hai chân, tin anh, vào thời điểm tất yếu, đá vào giữa hai chân đàn ông là phương pháp hữu hiệu nhất.”

Giọng anh từ đỉnh đầu truyền tới. Mặt Như Nhân càng đỏ, ngẩng đầu chỉ thấy anh cười xấu xa.

“Có cần anh nói cho em biết bộ phận kia ở đâu không?” Anh nhú mày hỏi.

Cả đầu người đàn ông này toàn những ý nghĩ dâm dăng, cô cảm thấy đỉnh đầu bốc khói, tim đập thình thịch.

“Em biết ở đâu.” Giọng cô bất ổn, chính cô cũng nghe thấy giọng nói của mình khàn khàn khác thường.

“Tốt nhất nên dùng chỗ cứng như khuỷu tay hay đầu gối của em để tấn công, chọn chỗ mềm xuống tay. . . . .”

Anh cúi đầu nhìn cô nói, con người đen co rút lại, phát sáng.

Cô chỉ nghe đến cứng rắn và mềm mại đã cảm giác được dự vọng của anh bồng bồng chạm vào cô, còn có hình ảnh không nên xuất hiện giữa ban ngày ban mặt, cô không phân biệt được đó là ý nghĩ của cô hay của anh.

Sau đầu anh càng cúi thấp xuống, in xuống trán cô một cái hôn, nói nhỏ: “Thái dương cũng là nhược điểm.”

Cô khẽ run lên, cảm thấy đầu lưỡi ấm nóng của anh đi đến bên tai cô.

“Còn có chỗ này, và chỗ này. . . . .” Anh ngậm chặt vành tai của cô, đặt tay lên ngực cô.”Chỗ mẫn cảm của con người đa số đều là nhược điểm. . . . .”

“A Lăng. . . . . Anh nên dạy em. . . . . Thuật phòng thân. . . . .” Như Nhân nhẹ nhàng hít một hơi, choáng váng mở miệng nhắc nhở anh. Tuy cô nói như vậy, nhưng cũng không nhận được hòa theo bàn tay anh, đôi tay nhỏ bé vượt ve lồng ngực anh.

Tay kia của anh thì hạ xuống cặp hông tròn trịa của cô, kia cô vào gần hơn.

“Anh đang dạy mà. . . . .”

Cô nghe thế, bật cười, thở gấp nói: “Còn lâu. . . . .”

“Được rồi, anh không.” Anh thừa nhận, lại một lần nữa nhanh chóng đặt cô trên mặt đất, con người đen sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cô, liếm hôn môi cô, cười vô lại, khàn khàn nói: “Anh có việc gấp, cho nên tan học trước, chờ chút rồi tiếp tục, OK?”

Như Nhân nằm trên mặt đất, nhìn người đàn ông đè trên người, ngoại trừ đồng ý thì những câu chữ khác đều bốc hơi trong cái đầu đang nóng lên của cô.

“Ừ, được rồi, em nghĩ em cũng có việc gấp. . . . .”

Cô duỗi tay về phía anh. Anh cười cúi đầu, tham lam lại nhiệt tình hôn môi cô, dùng thân thể và bàn tay to trong chớp mắt nhanh chóng mang cô lên cao trào cực hạn.

Trời ạ, cô rất yêu anh, cô yêu tha thiết người đàn ông này, vô cùng tha thiết yêu anh.

Một lúc lâu sau, cô dựa lên thân thể cường tráng của anh thở dốc, nghe tim anh đang đập dồn dập từ từ chậm lại, vẫn cảm thấy hoa mắt choáng đầu.

“A Lãng. . . . .”

“Ừ?” Tâm trạng anh vui vẻ vuốt ve tấm lưng trần trụi ẩm ướt của cô, cảm giác giống con mèo to ăn uống no đủ.

“Em cảm thấy, em nên đổi thầy dạy võ khác. . . . .”

Cô lẩm bẩm khiến anh bật cười.

“Yên tâm, anh sẽ dạy em.” Anh cười cam đoan.

Cô còn lâu mới tin.

“Em không tìm thấy người thầy nào có sáng tạo như anh đâu.” Anh dương dương tự đắc nói: “Anh đảm bảo cả đời em sẽ không quên mấy điểm yếu anh vừa dạy em.”

Khuôn mặt nhỏ của Như Nhân đỏ rực lên, quả thật cô không quên được, có lẽ thật sự cả đời cũng sẽ không quên, cái kiểu dạy dỗ này muốn quên cũng rất khó.

“Anh rất có sáng tạo. Em tin chị Lam có thể tìm được thời gian dạy em.”

“Không được, anh muốn dạy em.” Chuyện thú vị như vậy, anh không muốn tặng cho người khác.

“Anh có lòng gây rối.” Như Nhân đỏ mặt lên án.

“Anh sẽ cố gắng kìm chế, thật đấy, anh thề.”

“Anh phải mặc áo vào.”

“Nhưng rất nóng.”

“Anh như vậy rất quấy rầy em. . . . .”

Anh cười, “Thật vui khi nghe em nói như vậy.”

Cô xấu hổ đánh vào ngực anh, lại khiến anh cười càng thêm vui vẻ.

“Em không muốn học cùng anh.” Như Nhân đỏ bừng cả khuôn mặt đứng lên, lại bị anh bắt lại, đè xuống đất.

“Được rồi, được rồi, anh sẽ mặc áo, OK?” Anh nén cười, nói.

“Anh thề đi.” Cô nhúu mày hỏi.

“Anh thề.” Anh giơ tay lên thề.

“Không được tan học tùy tiện.” Cô nhìn anh.

“Anh sẽ không tùy tiện tan học.” Anh nhin cười, bồi thêm một câu: “Trừ phi em đồng ý.”

Cô chắc chắn sẽ đồng ý, vậy không phải nói thừa sao? Cô không thể nào kháng cự lại thân thể khiêu gợi dụ dỗ người ta của anh, không thể chống lại ma trảo của anh?

“Thật dễ tiện.” Cô vừa bực mình vừa buồn cười mắng anh một câu.

Anh nhếch miệng cười, “Anh tưởng em cảm thấy anh rất xinh đẹp.”

Cô bật cười, nói: “Anh đúng là xinh đẹp, nhưng rất dễ tiện.”

“Nhưng em vẫn yêu anh.” Anh liếm hôn môi cô, nhẹ nhàng cọ xát, “Đúng không?”

Bám lấy cổ anh, Như Nhân nhìn người đàn ông xinh đẹp này, khoe môi khê nhếch, đồng ý.

“Đúng vậy, em vẫn yêu anh, vĩnh viễn đều yêu anh.”

Anh mỉm cười cảm thấy thỏa mãn. Anh vui vẻ đơn thuần như vậy, làm cô cũng vô cùng vui vẻ.

Giây phút anh lại dùng nụ hôn vô cùng nhiệt tình hôn môi cô, Như Nhân đành cam chịu.

Cô đoán, so với người khác chắc chắn cô cần gấp đôi thời gian để luyện võ. Anh sẽ không để cô tìm người khác học, mà chỉ sợ cô cũng không muốn người khác dạy.

Cô muốn kéo dài thời gian lên lớp, cố gắng chấp hành nghiêm túc, có lẽ nên kiếm cái đồng hồ báo thức, sau đấy. . . . . Sau đấy. . . . .

Sau đấy cô đã bị người đàn ông này hôn, mê hoặc không nghĩ được bất cứ chuyện gì nữa.

Trong phòng luyện võ, xuân sắc khôn cùng, tràn đầy mùi vị hạnh phúc dập dờn.

Mà lên lớp là chuyện rất lâu rất lâu sau đó rồi. . . . .

36. Chương 36: Thời Niên Thiếu (pi)

Mùa hè.

Ve kêu râm ran, ánh mặt trời rực rỡ.

Buổi trưa không có gió, những rặng phi lao lá nhọn như kim đứng lặng im như núi.

Mồ hôi từ trên người thiếu niên chảy ra, đi qua làn da ngăm đen, thấm ướt lớp đồng phục mỏng. Vải áo ướt nhẹp dán lên da khiến cậu không thoải mái.

Trong phòng học mát mẻ hơn, nhưng cậu không muốn trở về nghe lão già kia lải nhải. Lão già chờ về hưu kia vốn cũng không quan tâm học sinh có mặt trong lớp hay không.

Cậu cởi áo, nhét đồng phục vừa hôi vừa ướt vào cặp sách. Cậu rất muốn dùng cảm ném cái áo đồng phục chết tiệt này vào bồn cầu, nhưng đây này là chiếc áo đồng phục mùa hè duy nhất của cậu, nếu ném cậu sẽ chẳng còn áo mà mặc nữa.

Mở vòi nước, cậu đưa đầu sắp nóng đến hồng xuống dòng nước, vài giây sau lại ngẩng đầu lên uống vài ngụm nước, sau đó mới ngẩng đầu vuốt gương mặt ướt đẫm.

Trên sân truyền tới tiếng la hét ầm ĩ, bọn lớp năm đang chạy bộ trên sân tập bằng cát. Bọn ngu mới ngoan ngoan nghe lời lên lớp học thể dục vào cái thời tiết nóng nực này.

Trong phòng học, một nữ sinh lớp bảy nhìn thấy cậu nhàn nhã đi dạo bên ngoài liền giật mình.

Cậu hung dữ trừng mắt nhìn, cô sợ đến mức lập tức quay đầu lại. Giáo viên trên bục giảng lớp bên cạnh nhìn thấy cậu nhưng cũng giả vờ không thấy. (Chị Nhân Nhân kia =)))

Hừ, đồ vô dụng!

Cậu vác cặp sách trên vai, đi qua cả một hàng trúc đào xanh rì, đến khu đất trống sau phòng học.

Cái trường cấp hai rách nát này không có tường. Nếu cậu muốn trốn học thì dù có tường cũng vô dụng.

Chỉ tiếc khu chợ rất xa, hơn nữa cậu chẳng có xu nào, cho dù trốn học cũng chẳng có chỗ nào mà đi.

Nhưng chỉ cần ra khỏi phòng học, cậu cũng đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đi vào khu rừng hoang cỏ dại mọc um tùm, cậu đi tới một gốc cây đại thụ. Ở đây cỏ còn cao hơn người, cây cối cũng che tầm nhìn. Hai ngày trước, cậu khiêng mấy tấm ván gỗ công trình không dùng tới đến đây, ghép lại thành một cái giường lớn.

Cậu dùng cặp sách làm gối, nằm dưới bóng cây, ngủ trưa bù.

Cậu cần ngủ mới có thể đi làm vào buổi tối. Nói thật, nếu không phải mẹ kiên quyết thì ngay cả đến trường cậu cũng chẳng thèm.

Đám giáo viên giả dối chỉ giỏi nói mồm, bạn học cũng toàn là lũ tiểu quỷ chưa trưởng thành.

Cái nơi quỷ quái này rốt cuộc có cái gì để học?

Bằng cấp chẳng qua chỉ là một tờ giấy, nhưng bà lại nhất quyết muốn cậu ít nhất phải tốt nghiệp cấp hai.

Cậu không chịu nổi nhất chính là bà dùng đôi mắt lã chã chực khóc nhìn cậu, giống như cậu khiến bà vô cùng thất vọng.

Thực phiền.

Cậu xoay người, nhắm mắt, vút ánh mắt khiến cậu cảm thấy tội lỗi kia đi.

Tiếng ve không ngừng âm ỉ ở bên tai, nhưng cậu đã sớm quen. Không đến mấy giây, cậu đã tiến vào mộng đẹp.

Ánh nắng gay gắt dạo bước trên trời xanh, mặc dù nóng nhưng cậu vẫn nằm dưới bóng cây ngủ một lúc, nếu không phải có người quấy nhiễu, cậu có thể ngủ rất ngon.

Nhưng tiếng la hét ồn ào lại đột nhiên vang lên.

“Đ*t! Mày nói cái gì?”

Cậu ngồi dậy, thấy mấy tên đầu heo lớp trên đứng bên phải bãi đất trống, vây một thằng nhóc mặt đen mắt to.

Bởi vì cổ ở đây còn cao hơn người, không ai nhận ra cậu ngủ ở chỗ này.

Cậu nhận ra tên có đôi mắt to kia, cậu nhớ cậu ta tên Đồ Ưng, học cùng cấp một với cậu, hơn nữa là người ngoại quốc.

Lúc Tiểu học, khi cậu ta mới chuyển đến lớp bên cạnh còn tưởng là người ngoại quốc, gây ra một cuộc náo động, rất nhiều người đều chạy tới nhìn lên cậu ta.

Không giống với bọn vừa vào cấp hai đã bị ném đến ban chặn trâu như cậu, Đồ Ưng là học sinh ưu tú, mặc dù hơi đen một chút nhưng nhìn cậu ta vẫn rất đẹp trai, mắt to mũi thẳng, lông mi vừa dày vừa dài, rất giống cây quạt, so với cậu còn khoa trương hơn.

Trong trường có khá nhiều nữ sinh đều thầm mến tên ‘giặc tây’ này, cũng bởi vì như thế mà có khá nhiều nam sinh đều ngứa mắt với cậu ta. Hiển nhiên, những người đó cuối cùng cũng moi được cơ hội và lý do tìm tên này gây phiền toái.

Không muốn xen vào chuyện bao đồng, cậu vốn định tiếp tục ngủ, nhưng bọn A Dũng bắt được vạt áo tên kia, hung ác rít gào.

“Tao hỏi mày! Ngày hôm qua có phải mày đi mách lẻo không?”

“A Dũng, nhất định là nó, ngày hôm qua chỉ có nó nhìn thấy, nếu không phải là nó, fuck, sao thằng Thái Đầu ngu ngốc kia biết chúng ta trộm?”

Cậu tưởng thằng nhóc mặt to kia bị bao vây sẽ sợ đến mức kêu cha gọi mẹ xin tha, ai biết cậu ta chỉ vô cảm mím chặt môi, dùng đôi mắt to kia nhìn A Dũng.

“ĐM! Bảo mày trả lời mày nghe không hiểu phải không? Mày bị câm sao?” A Dũng khó chịu nắm cổ cậu ta, gào lên.

Nhưng thằng nhóc kia có vẻ không hề sợ hãi, sắc mặt không trắng bệch, hai chân không phát run, cũng không lên tiếng xin tha. Cậu ta chỉ lạnh lùng trừng thiếu niên bất lương trước mắt.

Thấy cậu ta không nói một lời, A Dũng then quá hóa giận, tay trái nắm chặt thành nắm đấm liền đánh thẳng vào khuôn mặt tuần tú kia.

Cậu tướng thẳng nhóc mắt to sẽ bị đánh vỡ đầu chảy máu, nhưng cậu ta dùng tay trái cầm nắm đầm đang vung tới của A Dũng, rồi mới dùng tay phải đánh gục cái tên hung hãn kia.

Chỉ dùng một đầm mà thôi.

Thẳng nhóc kia bắt rất chuẩn góc độ và thời cơ, cả người Vương Trung Dũng bị đánh ngã sang một bên khiến mọi người đều ngây người.

“Mẹ nó! Mày dám đánh trả? Thẳng khốn! Muốn chết à!”

Thấy bạn bị đánh, La Thịnh Hữu khó chịu cầm gậy bóng chuẩn bị từ trước đập về phía thẳng nhóc kia.

Thân thủ thẳng nhóc mắt to không tệ, nhưng dù sao hai tay khó đánh lại bốn tay, hướng chỉ ở đó cũng không chỉ có hai đứa, mà là sáu. Cậu ta nhanh chóng bị đánh ngã xuống đất.

Thấy gậy bóng sắp nện xuống đầu thẳng nhóc mắt to kia, cậu không nhịn được liền ra tay.

Không phải cậu thích lo chuyện bao đồng, nếu đây chỉ có một đấu một, cậu nhất định sẽ coi như không thấy, nhưng đánh lên hội đồng lại là chuyện khác.

Hơn nữa, dù sao cậu vốn ngứa mắt với bọn Vương Trung Dũng.

Cho nên cậu nắm túi sách ném về phía trước, trúng ngay đầu La Thịnh Hữu khiến nó đánh lệch.

“Đ*t! Thẳng khốn nào ” La Thịnh Hữu hốt hển quay đầu.

“Là tao.”

Cậu cầm hai tay vào túi, đi ra.

Nhìn thấy là cậu, sắc mặt La Thịnh Hữu biến đổi. Bọn nó từng học cùng trường tiểu học, thẳng này từ nhỏ chỉ thích ở một mình, nhưng đánh nhau thì là hạng nhất, ra tay vừa độc ác vừa hung hãn. Nghỉ hè năm trước, thẳng này cao lên rất nhiều, thể hình lớn hơn nó khá nhiều.

La Thịnh Hữu cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng lại sợ bị bạn chê cười, không khỏi nắm chặt gậy bóng, hung hăng trừng cậu, nói: “A Lãng! Mày có ý gì?”

Cậu ngoáy ngoáy lỗ tai, thản nhiên nói: “Tao chẳng có ý gì, chỉ tại bọn mày quá ồn, quấy nhiễu giấc ngủ của tao.”

Thẳng nhóc mắt to thở ra, từ dưới đất đứng lên, cảnh giác trừng cậu. Nhưng cậu nhận ra, cậu ta dường như có chút kinh ngạc.

Tôn Lập Bình kích động đứng lên phía trước, hung dữ nói: “A Lãng! Chuyện giữa bọn tao và nó mày tốt nhất đừng xen vào! Nếu không đừng trách bọn tao không khách khí!”

Cậu không thèm để ý tới cảnh cáo, đi lên phía trước, mỉm cười với thẳng nhóc Tôn Lập Bình lông còn chưa dài kia, nói: “Nếu tao cứ thích xen vào thì sao nào?”

Mặt thẳng quỷ nhát gan kia trắng bệch, không nhịn được lùi một bước.

“Hừ, lấy sáu chọi một, chúng mày không thấy xấu hổ à?” Cậu quét mắt qua mấy thẳng còn đang cầm gậy trong tay, khinh thường lên tiếng chế nhạo, “Thực con mẹ nó toàn là bọn tiểu quỷ còn hôi sữa!”

Ngay lúc ấy, Vương Trung Dũng bò dậy, lau máu ở khóe miệng, “Mẹ nó, mày tưởng bọn tao sợ mày đấy à?”

A Lãng quay đầu nhìn nó, La Thịnh Hữu thừa cơ nhắc gậy dùng sức đập vào lưng cậu.

“Cẩn thận!” Thẳng nhóc mắt to hét lớn, vươn tay đẩy cậu ra.

A Lãng quay đầu nhìn, tức giận chửi, nâng chân đá, “Đ*t! Thẳng chó, chỉ biết đánh lén!”

“Mẹ nó! Còn đứng đó làm gì, bọn mày muốn chết sao? Làm thật hai thẳng khốn này đi!”

Không cam lòng bị xem thường, Tôn Lập Bình hét to một tiếng, hung hãn lao lên. Những đứa khác nghe vậy cũng đồng loạt xông lên.

Trên thảm cỏ, quyền cước toán loạn, nước miếng cùng máu loãng bay tứ tung.

Thân thủ thằng nhóc mắt to không tệ, có thêm cậu gia nhập tình thế liên cân bằng. Mặc dù tổn chút sức, trúng vài gậy, vài đấm, cuối cùng bọn cậu vẫn thắng sáu thằng khốn kia.

Sáu tên ngốc kia dù thua, vẫn cố hung hăng nói “Bọn mày cứ chờ xem” rồi mới chật vật chạy mất.

“Ngu ngốc.” Cậu hừ lạnh một tiếng, lau máu bên khóe miệng, không nhìn được giờ ngón giữa với chúng nó, “Chờ thì chờ, sợ mày chắc!”

Vừa nói xong, cậu nhìn thấy thằng nhóc mắt to nhặt cặp sách của cậu lên, vỗ vỗ, rồi mới đi đến trước mặt cậu, trả lại cặp sách cho cậu.

Bên sườn mặt đẹp trai của cậu ta bị đánh cho sưng vù, nhưng thằng nhóc thoát nhìn có chút ẻo lả này cũng không tệ, từ đầu đến đuôi không nghe cậu ta kêu đau một tiếng.

A Lãng cầm lấy cặp sách, chỉ thấy trên cặp có không ít vết chân, hiển nhiên trong lúc hỗn loạn, bị đứa nào thừa dịp dẫm vài cái, bên mép còn bị dẫm đến sứt chỉ.

“Chết tiệt! Cặp của tao!” Cậu nổi trận lôi đình nhìn cái cặp, khó chịu mắng, “Mẹ nó, sáu thằng ngốc khốn kiếp này! Sớm biết thế tao đã làm thịt bọn nó!”

“Xin lỗi.”

Một tiếng xin lỗi khàn khàn từ bên cạnh phát ra khiến cậu nhảy dựng.

Cậu ngẩng đầu, trừng ‘cái thứ kia’, nói: “Hóa ra không bị cầm thật, vừa rồi sao không nói gì?”

Con người thằng nhóc mắt to co rút lại, tiếp tục im lặng.

A Lãng nhú mày nhìn thằng nhóc trước mắt, mắng: “Đ*! Chẳng lẽ mày mách lẻo thật à? Hôm nay thật đúng là xui xẻo! Sớm biết thế này rồi cứ ngủ cho rồi!”

Cậu xoay người vác cặp lên vai, lại nghe thằng nhóc mắt to ‘mở miệng vàng’.

“Không phải tôi.”

Cậu dừng bước, quay đầu nhìn, chỉ thấy ‘cái thứ kia’ khó chịu trừng cậu.

“Tôi không mách lẻo với chủ nhiệm, không phải tôi nói.”

A Lãng nhú mày, “Không phải mày mách với Thái Đầu à?”

Cậu lắc đầu.

“Vậy là ai nói?”

“Tôi không biết.”

A Lãng nhìn thẳng Đồ Ứng, ‘cái thứ này’ cũng nhìn cậu chằm chằm, hoàn toàn không tránh ánh mắt của cậu. Một giây kia, cậu biết thằng nhóc mắt to này không nói dối, cậu ta không mách lẻo với chủ nhiệm, chỉ không may gặp phải lúc sáu thằng ngốc kia ăn trộm, cho nên bị hiểu nhầm thành đứa mách lẻo.

“Cút chó! Cậu xui thật đấy!” Cậu buồn cười chửi một tiếng.

Thằng nhóc Đồ Ứng kia hơi sững sốt.

Hiển nhiên cậu ta không ngờ có người tin tưởng mình.

A Lãng hiểu cảm giác kia, cảm giác không được người khác tin tưởng.

Cậu cười cười, đập ‘cái thứ kia’ một phát, “Thôi, lần sau cậu cẩn thận một chút, đừng dấy vào sáu thằng ngốc kia, bọn nó rảnh rồi chuyên chọn loại học sinh giỏi như cậu để xuống tay ”

Cậu vốn định ra về ngẫu nhiên, khuyên cậu ta xong sẽ sáng khoái tiêu sái đi. Ai ngờ vào đúng lúc này, bụng của cậu lại rất không khách khí kêu ục ục.

Hơn nữa, còn kêu rất rất to.

Cậu cứng đờ.

Ngoại trừ buổi sáng lúc ra cửa có ăn qua loa một cái bánh bao, cả một ngày cậu đều không ăn gì, đã sớm đói đến mức bụng dán vào lưng, nhưng cậu tưởng đã sớm qua thời gian cảm thấy đói rồi.

Đột nhiên cảm thấy thật xấu hổ.

Nhưng bé ngoan của bốn khối trước mặt này mắt không thèm chớp mở miệng.

“Cậu thích quyền anh không?”

“Hả?” Cậu ngẩn ngơ.

“Nhà tôi có bằng giải quyền anh thế giới mới nhất.”

“Thật hả?” Hai mắt cậu sáng ngời, lập tức quên luôn đói bụng và xấu hổ, “Giải nào? Hạng nào?”

“Toàn bộ.” Tìm được người cùng sở thích, Đồ Ưng mỉm cười, “IBF, WBC, WBA, WBO đều có, từ hạng nhẹ nhất đến nặng nhất, tổng cộng là mười bảy hạng, cậu muốn xem không?”

“Nói thừa! Đương nhiên muốn!” A Lăng hưng phấn chạy trở về. “Nhà cậu ở đâu?”

Đồ Ưng cong môi cười, xoay người đưa người bạn mới này về nhà.

37. Chương 37: Ngoại Truyện: Thời Niên Thiếu (pii)

Nhà họ Đồ mở nhà hàng bên bờ biển.

Trước kia cậu từng đi qua mấy lần, chẳng qua đều chỉ có thể ở bên ngoài nhìn vào đồ ăn bên trong chảy nước miếng.

Theo Đồ Ưng về nhà xong cậu mới phát hiện thì ra nhà hàng này do nhà cậu ta mở.

Khi Đồ Ưng đẩy cửa thủy tinh ra mùi thức ăn liền xộc vào mũi, khiến cậu càng thêm đói bụng kêu ục ục.

Fuck! Nước miếng của cậu sắp chảy xuống rồi!

Cậu theo Đồ Ưng vào, trong nháy mắt suýt chút nữa muốn xoay người bỏ trốn, thế này chẳng khác bước chân vào cửa địa ngục!

Nhưng thăng nhóc này đi thẳng về phía trước, cậu chỉ có thể bất chấp mà đi theo.

Huống hồ vừa mới học xong, giờ mới hơn bốn giờ, công việc của cậu nửa đêm mới bắt đầu, còn vài giờ nữa để xem quyền anh. TV nhà cậu đã hỏng từ lâu, cho dù không hỏng, trong nhà cũng không có tiền lắp cáp. Khó khăn lắm bây giờ mới có cơ hội xem quyền anh, còn là tranh ngôi vô địch thế giới, cho dù cậu đói rá ruột cũng phải vào xem.

“A Ưng, về rồi à con!”

Mới vào cửa, một người phụ nữ từ nhà bếp thò đầu ra, nhìn thấy cậu ta đưa bạn học trở về, cô sững sốt một chút, rồi mới mỉm cười, “Xin chào.”

Có rất ít người khách khí với cậu như thế, A Lăng ngây người, có chút không được tự nhiên, rồi sau giật mình nhớ ra là phải chào lại.

“À, cháu chào cô.”

Đồ Ưng cười trộm, lén lút đi về phía cửa sau, nhưng hiển nhiên không trốn được khỏi mắt mẹ cậu ta.

“A Ưng, đứng lại, con muốn đi đâu? Mặt con làm sao vậy?” Cô nhíu mày, buông cái rá trong tay rồi đi đến.

“Con không sao.” Đồ Ưng cứng đờ một chút, có hơi lúng túng, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, ngoan ngoãn để mẹ xem vết thương trên mặt.

“Con lại đánh nhau với người ta đấy hả?” Cô thở dài, quay người ra quầy thu ngân, xách hòm thuốc ra, “Lại đây, mẹ bôi thuốc cho.”

Đồ Ưng liếc nhanh qua cậu một cái, nhưng vẫn theo mẹ đi tới quây thu ngân, trên khuôn mặt rõ ràng có ngượng ngùng.

Ngay cả cậu cũng vì thế mà cảm thấy ngượng ngùng, nhưng có lẽ người mẹ nào cũng đều như vậy, cậu chỉ ăn mừng vì mình không bị gọi qua đó thôi.

Ai biết, một giây sau mẹ thẳng nhóc mắt to liền vẫy tay với cậu.

“Bạn học, cháu lại đây.”

Cậu quay đầu nhìn chung quanh, lại nghe cô ấy cười nói: “Không cần nhìn, là cháu đó.”

“Hả? Cháu ạ?” Cậu sững sờ chỉ vào mình.

“Đúng.” Cô ấy nhìn cậu mỉm cười, “Là cháu, mau qua đây.”

Cậu chần chờ một chút nhưng vẫn đi qua đó.

Cô ấy cho cậu một cái khăn lông, “Lau mặt đi, lát nữa cô bôi thuốc sát trùng cho.”

Cậu còn không kịp phản ứng, cô ấy đã quay người đi bôi thuốc cho thẳng nhóc mắt to, lẩm bẩm: “Đám nam sinh này, thật là, cả ngày chỉ biết đánh nhau. Thỉnh thoảng tiêu hao tinh lực một chút cũng được, nhưng chơi bóng rổ là đủ rồi.”

A Lăng nhìn thấy cô ấy lấy cồn tiêu độc cho Đồ Ưng. Thẳng nhóc kia nhin đau, mặt có chút vắn vẹo, nhưng hoàn toàn không dám né tránh.

“Được rồi, nói đi, lần này là thế nào? Ngày mai mẹ có cần bảo Hải Dương đến trường học không?”

Đồ Ưng không lên tiếng, chỉ lắc lắc đầu.

“Là con ra tay trước sao?” Mẹ cậu ta vừa bôi cồn i-ot sát trùng vừa hỏi.

Cậu ta lại lắc đầu.

Thẳng nhóc này ngoan thật đấy, A Lăng gần như không nhin được muốn cười nhạo cậu ta. Nhưng người phụ nữ này đã quay đầu lại, dùng đôi mắt to đen láy nhìn cậu.

“Người đánh nhau với nó là cháu à?”

“Không phải ạ.” Cậu vội lắc đầu, “Cháu không, à, cháu không gây sự với cậu ấy, cháu chỉ đi ngang qua.”

Không biết tại sao, dưới cái nhìn chăm chú của cô ấy cậu trở nên lúng túng. Vài năm gần đây, có rất ít người nhìn thẳng vào mắt cậu như vậy.

Cô ấy nở nụ cười, “Vậy sao cháu cũng bị đánh sưng cả mặt vậy?”

“Cậu ấy giúp con.” ‘Cái thứ’ im lặng kia mở miệng.

Cô quay đầu lại nhìn con trai, “Thật sao?”

Đồ Ưng gật đầu.

Cô lại quay đầu, nhìn cậu mỉm cười, “Cảm ơn cháu.”

Chưa từng có ai thật lòng nói cảm ơn cậu như thế, hại cậu bỗng không biết phản ứng như thế nào.

“À. . .” Hai má cậu đột nhiên nóng bừng, mắt tự nhiên lên tiếng: “Cháu chỉ đi ngang qua. . .”

Nụ cười trên mặt cô càng tươi hơn.

“Cảm ơn cháu đã giúp A Ưng, bây giờ người thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ giống như cháu không nhiều lắm đâu.”

Lời khen của cô không hiểu sao lại khiến cậu thẹn thùng, má càng đỏ. Thế nhưng ngay lúc này, bụng của cậu rất không khách khí vang lên.

Ục ục ục

Đời này cậu chưa từng xấu hổ như thế, nhưng nó chỉ đổi được một tiếng cười nhẹ của cô.

“Nha, hai đứa đói rồi đúng không? Xem cô này, quên không cho hai đứa ăn chút gì đã.” Cô xoay người, gọi với vào trong bếp: “Tiểu Quyên, giúp chị mang hai bát cà ri ra đây được không?”

Cậu nên nói không cần, nhưng cậu đói muốn chết, nghe có cà ri để ăn cậu bất giác nuốt nuốt nước miếng, bụng kêu lớn hơn nữa, chẳng khác gì sét đánh.

Cậu đỏ ửng cả mặt, chỉ cảm thấy vô cùng lúng túng. Nhìn về phía Đồ Ứng, thấy cậu ta giả chết nhìn về một bên. Rồi một giây sau, mẹ cậu ta lấy bông thấm cồn lau vết bẩn và miệng vết thương trên khuôn mặt dơ bẩn của cậu.

Còn chạm vào đau xót.

Trong nháy mắt A Lãng có chút bất an, muốn né tránh, lại sợ tổn thương lòng tốt của cô.

Trời ạ, ngay cả mẹ cậu đều đã sớm mặc kệ cậu chứ đừng nói đến chuyện bôi thuốc, nhưng người phụ nữ này lại làm không ngượng tay.

Mẹ Đồ Ứng trẻ lại xinh đẹp, trên người có mùi rất thơm.

Vì lễ phép nên lúc ở trên đường cậu đã mặc áo đồng phục vừa hôi vừa ướt vào. Cậu cảm thấy mình vừa hôi vừa bẩn, nhưng cô ấy tuyệt đối dễ ợt.

“Được rồi, xong rồi.” Cô ấy dán băng OK lên vết xước da trên trán cậu, cười hỏi: “Cháu tên gì?”

Cậu sờ sờ cái mũi, bất an lùi một bước.

“A Lãng.”

“A Lãng, cảm ơn cháu đã giúp Đồ Ứng.” Cô cười vô cùng nhiệt tình, sờ sờ đầu cậu, “Hoan nghênh cháu có rảnh thường tới chơi nha.”

Trời ạ, người phụ nữ này hoàn toàn coi cậu như trẻ con.

“À, vâng ạ.” Cậu mất tự nhiên, không nhịn được lùi một bước, khẩn trương lườm Đồ Ứng một cái.

May mắn là cái thứ kia cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, lên tiếng giải cứu cậu: “Đào Hoa, A Lãng tới xem quyền anh, bọn con có thể vào phòng ăn không?”

“Có thể, nhưng nhớ kỹ ăn xong nhớ cầm bát ra.” Cô cười gật đầu, dặn dò: “Còn có, đi tắm trước đã, đừng chờ A Cần với A Chấn về lại tranh nhau phòng tắm, nhớ đừng để miệng vết thương dính nước.”

Đồ Ứng gật đầu, tiến lên nhận lấy cà ri Tiểu Quyên mang tới, dẫn A Lãng đi ra cửa sau, đi về một dãy phòng khác phía sau.

Nửa đường bọn cậu gặp một người khổng lồ đầu trọc, người khổng lồ đang sửa chữa giàn hoa trước hành lang dãy nhà.

Người khổng lồ vừa cao vừa cường tráng, cơ bắp thoát nhìn cứng rắn như đá vậy.

Cậu chưa từng nhìn thấy ai cường tráng như thế, không nhịn được cứ liếc nhìn người đàn ông kia.

“Học xong rồi hả?” Nhìn thấy bọn cậu, người khổng lồ cúi đầu xuống, trên tay còn nắm một cái kim.

“Vâng.” Đồ Ứng gật đầu.

Người khổng lồ nhìn cậu một cái, trên khuôn mặt không có bất cứ biểu cảm gì. A Lãng không hiểu sao bỗng thấy bất an, nhưng người khổng lồ lại lên tiếng, trầm thấp như sấm hồi.

“Bạn học?”

“Vâng.” Đồ Ứng lại gật đầu.

Người khổng lồ lại nhìn cậu một cái, trong đôi mắt đen không có tức giận cũng không có khinh thường.

Thế rồi người khổng lồ đầu trọc kia gật đầu với cậu, cậu không biết mình có nên gật đầu lại không, lo lắng khiến cổ họng cậu nghẹn lại. Nhưng người khổng lồ hiển nhiên cũng không để ý cậu có đáp lại hay không, không nhìn bọn cậu nữa mà ngẩng đầu tiếp tục vặn dây thép trên giàn hoa.

Đồ Ưng tiếp tục đi về phía trước, đi lên cầu thang, A Lãng vội vàng đuổi theo.

Phòng thẳng nhóc này sạch không nhiễm một hạt bụi, hơn nữa trong phòng không chỉ có TV còn có một bàn máy tính, sàn lát gỗ.

Trở lại phòng, Đồ Ưng đưa cà ri cho cậu.

Lười giả vờ làm khách, A Lãng nhận lấy ngồi bệt xuống đất, vừa ăn vừa hỏi: “Này, người khổng lồ vừa rồi là ai?”

“Hải Dương.” Đồ Ưng dừng lại một chút mới bổ sung nói: “Ba tôi.”

“Hai người không giống nhau gì hết.” Cậu không nhịn được nói, sau đó lại ăn thêm một miếng cơm cà ri.

Mẹ nó, cơm cà ri này thực con mẹ nó ngon!

Đồ Ưng không lên tiếng, chỉ quỳ trên mặt đất tìm đĩa quyền anh bỏ vào máy.

A Lãng nhìn cậu, cố ý nói: “Cậu cũng không giống mẹ cậu.”

Cậu ta cứng đờ.

“Cậu được nhật về sao?” Cậu biết như vậy hơi quá phận, nhưng cậu không nhịn được, những lời cay độc đó cứ từ miệng tuôn ra.

Trên khuôn mặt thẳng nhóc mắt to lóe qua cảm xúc như bị thương nhưng vẫn im lặng, chỉ quay người đi vào trong phòng tắm tắm rửa.

Cút chó!

Nhìn bóng lưng thẳng nhóc oắt kia, A Lãng âm thầm mắng một tiếng, nóng giận tống toàn bộ đĩa cơm cà ri vào trong bụng.

Trên TV bắt đầu phát quyền anh, người chủ trì cao giọng trên loa đài hâm nóng không khí, giới thiệu tuyển thủ hai bên. Cậu lại chẳng có tâm trạng xem.

Nói cậu không hâm mộ là giả.

Căn phòng này chỉ có trong mộng tưởng của cậu, không chỉ có TV, máy tính, còn có đầu CD, giường chăn ấm áp thoải mái, thậm chí còn có phòng tắm riêng!

Đây là những gì những đứa trẻ nhà giàu có, có được tất cả mọi thứ trong giấc mơ của cậu. Mẹ Đồ Ưng trẻ tuổi, xinh đẹp quyến rũ, ba thì rất giống tuyển thủ quyền anh.

Cậu dám cá người khổng lồ đầu to kia nhất định có việc làm, còn là người nuôi sống gia đình.

Không giống lão phế vật nhà cậu, ngoại trừ uống rượu đánh bài, bắt nạt nhỏ yếu, thì chẳng biết làm gì hết.

Fuck! Thằng nhóc chết tiệt này có được mọi thứ, mà cậu chỉ có thể chen chúc ở trong góc phòng âm u. Cậu nói chuyện đâm chọc cậu ta hai câu thì sao nào? Không phải cậu ta cũng đâm cậu một dao sao!

Nhưng ngay lúc này, chết tiệt là cậu thậm chí có chút áy náy.

A Lãng trừng người chủ trì gào rú trên TV, chỉ cảm thấy vô cùng vô cùng khó chịu. Cậu đang muốn đứng dậy chạy lấy người, mới đứng lên cầm lấy túi sách thì cái thứ kia bước ra.

Đồ Ưng cầm khăn lông trắng như tuyết lau tóc, trên người chỉ mặc chiếc quần đùi. Thấy cậu soạn cặp sách, dáng vẻ như muốn đi về, con người đen đột nhiên co rút lại.

Mẹ! Cái thứ này thế nhưng lại có dáng vẻ như thế bị vứt bỏ vậy!

38. Chương 38: Ngoại Truyện: Thời Niên Thiếu (piii)

Giận dữ trừng cậu ta, A Lăng nhú mày, bóp chặt quai túi sách, sải bước đi qua.

Tên ẻo lả kia lùi sang một bên, sắc mặt vẫn có vẻ như bị thương.

Đáng giận! Phiền muốn chết!

A Lăng dừng bước, trừng cậu ta nói: “Fuck! Tôi muốn đại tiện nhưng tôi không có giấy vệ sinh, nhà vệ sinh của cậu có không?”

Đồ Ưng ngẩn ra, gật gật đầu.

A Lăng cầm cặp sách đi vào nhà vệ sinh, đóng rầm cửa lại.

Mẹ nó! Cậu đang làm cái gì vậy?

Cậu ngồi xổm trên sàn phòng tắm, phiền chán vô đầu, thật muốn phá hoại cái gì đó.

Nơi này thật quá sạch sẽ, dường như ngay cả bồn cầu cũng thơm, trên cửa sổ còn đặt một chậu cây, giống phòng mẫu trước kia cậu từng thấy trên tạp chí.

Cậu biết mình thật khốn kiếp, cậu biết mình nên đi ra ngoài xin lỗi, gia cảnh thằng nhóc mắt to tốt cũng không phải lỗi của cậu ta.

Qua một hồi lâu, cậu mới hít sâu một hơi đi ra ngoài.

Đồ Ưng khoanh chân ngồi trước TV, bên cạnh đặt đĩa cơm cà ri, TV đang ngừng ở cảnh lúc cậu đi.

A Lăng hơi sững sờ. Đồ Ưng thấy cậu trở về liền cầm điều khiển ấn cho đĩa tiếp tục chạy.

Tiếng quyền anh ầm ĩ vang lên tràn ngập cả căn phòng.

Cậu chần chờ một lúc mới đi đến, ngồi xuống cạnh bàn bên người thằng nhóc kia.

Đôi bên bắt tay, rít gào, sau đó trợ thủ rời khỏi sàn đấu, tiếng chuông vang lên, trọng tài nhắc tay lên tuyên bố trận đấu thật sự bắt đầu.

Hai nam sinh vốn còn có chút mất tự nhiên, nhưng khi trận đấu bắt đầu, hai người rất nhanh liền quên hết không thoải mái vừa rồi. Khi cú đánh đầu tiên xảy ra, hai người đều kêu đi. Đến lúc trận đấu tiến hành đến lúc cao trào nhất, hai thiếu cùng nhảy lên, hưng phấn lớn tiếng gào thét.

Một giờ liền, bọn họ ở trong phòng xem hết trận đấu này đến trận đấu khác.

“Cậu có thấy không? Fuck! Cú đấm móc kia thực mẹ nó lợi hại! Mẹ nó! Quá ảo ”

“Đúng! Quá ảo!”

“Tên đó siêu mạnh! Cậu có thấy cú đấm trái vừa nãy không? Bốp! Trực tiếp đánh vào eo!”

“Đó là gan, chỗ đó ít cơ bắp hơn. Dưới xương sườn chính là gan, đánh vào đó có thể tấn công vào gan, tạo thành tổn thương lớn, thể lực nhanh chóng tiêu hao.”

“Thật sao?”

“Ừ.” Đồ Ưng gật đầu.

Khó trách cậu ta không cao, góc độ ra tay lại cực chuẩn. A Lăng bội phục nhìn cậu ta một cái, nhưng lực chú ý lập tức lại bị trận đấu đặc sắc trên TV hấp dẫn.

Ngày đó, bọn cậu xem mấy trận đấu liền. Hai nam sinh xem đến quên mình, thảo luận nước miếng tung bay.

Trong lúc đó, mẹ Đồ Ưng còn đưa đồ uống và điểm tâm lên cho.

Cậu đã lâu không được ăn no như thế, chơi vui vẻ như thế, đối với cậu mà nói nhà họ Đồ giống như Thiên đường, cậu thậm chí hoàn toàn quên mất những chuyện không thoải mái trong cuộc sống này.

Đến gần chín giờ, cậu mới lưu luyến không nỡ chuẩn bị về nhà.

“Nếu cậu muốn xem, vậy lúc nào cũng có thể đến đây.”

Khi cậu sắp đi, Đồ Ưng nhìn cậu nói.

Tên này rất nghiêm túc, cậu nhếch miệng cười.

“Được!”

Ngoài phòng, trăng sáng lên cao.

Cậu đi qua dãy hành lang đến nhà ăn phía trước .

“Phải về rồi sao?” Đào Hoa nhìn thấy cậu, mỉm cười.

“Vâng.” Cậu gật đầu, có chút ngượng ngùng. Đang định vội vàng rời khỏi, lại suýt đụng vào người khổng lồ, cậu vội xin lỗi: “Xin lỗi.”

Đào Hoa nhìn thấy chồng, cười nói: “Hải Dương, anh trở về thật đúng lúc, trễ rồi, anh đưa A Lãng về nhà đi.”

“Không cần!” Cậu có chút bối rối, vội vàng cự tuyệt.”Nhà của cháu rất gần, đi một chút là đến ”

Nhưng người khổng lồ lại gật đầu, cầm chìa khóa xe xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Mẹ nó! Nghĩ đến chuyện ngồi cùng xe với người khổng lồ này da đầu cậu đã tê rần! Hơn nữa cậu cũng không muốn để người ta nhìn thấy nhà cậu

Cậu không biết có phải sắc mặt mình đã trắng bệch rồi hay không mà mẹ Đồ Ưng lại đi tới, cười nhét cho cậu một túi bánh quy, an ủi.

“Đừng sợ! Hải Dương thực ra rất tốt, chẳng qua bề ngoài có chút hung dữ mà thôi! Đây, cho cháu này, mang về làm điểm tâm!”

“Cháu không có, không phải cháu sợ!” Cậu cầm lấy bánh quy, không nhin được phản bác.

“OK, cháu không sợ.” Cô cười, vỗ vỗ bờ vai của cậu, “Mau đi đi, hôm khác có rảnh đến chơi nữa nhé!”

A Lãng nhìn cô, không hiểu sao lại ngượng ngùng, chỉ có thể gật gật đầu, rồi mới xoay người rời đi.

Ngoài cửa, người khổng lồ đã chờ ở bên kia, xe nổ máy từ lâu.

Cậu chấp nhận số phận lên xe, người khổng lồ nhìn cậu hỏi.

“Cháu ở chỗ nào?”

Cậu nói địa chỉ, nhưng chỉ nói tên ngã tư đường gần đó.

Người đàn ông gật đầu, lái xe. Thái độ người đàn ông này không thể nói là thân thiết hay không thân thiết.

Trong xe yên lặng kỳ lạ.

A Lãng có chút lo lắng bất an. Thật vất vả mới đến ngõ trước cửa, cậu mở miệng nói: “Dừng ở đây là được rồi ạ.”

Người đàn ông không nói thêm gì, dừng xe ở bên đường.

Cậu mở cửa xuống xe, thật muốn co cẳng bỏ chạy, lại nghe người nọ gọi cậu lại.

“Này!”

Trong lòng bỗng nhảy dựng, A Lãng nơm nớp ngẩng đầu, đột nhiên hiểu ra người này đã biết.

Cậu rất giống người cha vừa ra tù, càng lớn lại càng giống. Vài năm trước lão già kia bị nhốt vào tù, chuyện này rất âm ỉ, người quanh đây gần như đều biết cậu là con trai ông ta.

Mỗi lần có người hỏi tên cậu, cậu luôn cố gắng không nói đến họ của mình, nhưng vẫn có người hiểu được.

Cho nên, cậu căng thẳng, cứng đờ đứng đó, không để bản thân có bất cứ biểu cảm nào, chờ người đàn ông này lên tiếng cảnh cáo cậu đừng có tiếp cận con trai ông.

Dù sao, không ai thích có quan hệ với tội phạm.

“Cháu để quên bánh quy.”

Giọng nói trầm thấp hỗn hạo vang vọng trong trời đêm.

A Lăng ngậy người, tưởng rằng mình nghe nhầm.

Nhưng người khổng lồ kia lại xuống xe, mang túi bánh quy bị cậu đặt trên ghế ngồi đến trước mặt cậu.

Người đàn ông này nhìn thẳng vào cậu.

Không giống những người khác, luôn trốn tránh ánh mắt của cậu, lờ đi sự tồn tại của cậu, còn không thì sẽ lộ ra vẻ khinh thường.

Người khổng lồ đầu trọc cúi đầu nhìn cậu, không chút tránh né, trong mắt không có e ngại hay đồng tình.

“Rất ngon đó.” Người khổng lồ đầu trọc mặt không biểu cảm, lên tiếng, nhét bánh quy vào trong tay cậu, “Cho thêm chocolate.”

Cậu cầm túi bánh quy kia, không hiểu sao cổ họng có chút nghẹn nghẹn.

Biết phải cảm ơn, nhưng cậu không thể nào phát ra bất cứ âm thanh gì, chỉ vội vàng gật gật đầu, rồi mới xoay người rời đi.

Ngõ nhỏ trước mắt thông tới khá nhiều ngôi nhà san sát tồi tàn. Dưới ánh đèn đường, đồng nhà trệt chập vá này thoạt nhìn càng thêm chướng mắt.

Cậu biết người kia còn đang nhìn. Cậu nhanh chóng đi về phía trước, qua vài căn nhà mới tới cửa nhà mình. Trước khi vào, cậu không nhìn được quay đầu.

Người khổng lồ đầu trọc vẫn đứng dưới đèn đường, nhìn thấy cậu quay đầu, người đàn ông kia gật đầu với cậu nhưng vẫn chưa xoay người lên xe.

Đột nhiên, cậu hiểu ra người kia đang chờ cậu về nhà.

Người khổng lồ lần đầu tiên gặp mặt kia lo lắng cho sự an toàn của cậu.

Làm ơn, cậu đã học cấp hai, không phải trẻ con nữa rồi. Cậu đánh nhau với người ta không biết đã bao nhiêu lần, người quanh đây vốn không dám tìm cậu gây sự, cậu không tìm người ta gây sự đã là tốt lắm rồi.

Nhưng cha mẹ Đồ Ứng hiển nhiên không cho rằng như vậy.

Trong lồng ngực, có cảm giác khó nói thành lời đang bùng lên.

Bóp chặt túi bánh quy ở trong tay, cậu thu hồi ánh mắt, đẩy cửa gỗ cũ đi vào trong nhà.

Quả nhiên, không bao lâu sau, cậu nghe thấy xe nổ máy.

Ở đây mọi người không mua nổi xe, tiếng động cơ ô tô ở trong đêm trở nên vô cùng rõ ràng.

Bọn họ là người tốt, rất tốt.

Cậu còn tưởng, người tốt đã sớm tuyệt chủng rồi.

Hiển nhiên là không phải.

Trong nhà cũ có mùi mốc ẩm ướt, phòng khách nho nhỏ không có ai, ngay cả đèn cũng không bật.

Cậu sớm có thói quen, khi về trong nhà không có ai.

Mẹ đi trực đêm, muộn hơn tý nữa mới về, tên phế vật kia hiển nhiên không biết đã chạy tới đâu làm loạn.

Người nọ không ở đây mới tốt, cậu còn có chút tự do, không cần nhìn sắc mặt ông ta.

Trái ngược với nhà họ Đồ, ở đây tồi tàn lại nhỏ hẹp, tựa như trại dân chày nạn.

Trong phòng, chỉ có một gian phòng nhỏ nhỏ dùng ba tấm vách chia ra và một gian phòng khách, còn có nhà bếp, cùng một gian phòng tắm sơ sài.

Toàn bộ diện tích cũng chỉ lớn hơn phòng Đồ Ưng chút chút mà thôi.

Nhưng đây là nhà cậu.

Cậu đi đến phòng tắm, dùng nước lạnh tắm rửa, giặt sạch đồng phục bẩn hôi, treo lên móc, rồi mới trở lại ván giường góc phòng khách nằm xuống đi ngủ.

Mấy tiếng nữa cậu phải đến căng cá làm công, buổi sáng còn phải đi đưa báo.

Cậu cần ngủ, nhưng cơn buồn ngủ lại không tới. Cậu nằm trên ván giường thô cứng, trong đầu toàn là khung cảnh quyền anh hôm nay được xem, còn có người bạn mới và vợ chồng nhà họ Đồ.

Cậu lăn qua lăn lại trên giường, trong lòng có hâm mộ cũng có ghen tị, còn có chút áy náy với mẹ.

Mẹ đối xử với cậu rất tốt, bọn họ chỉ không có tiền mà thôi.

Không có tiền không phải là lỗi.

Huống hồ, bà đã rất cố gắng cho cậu cuộc sống tốt nhất.

Cậu nói với mình, âm thầm thề, tương lai có một ngày, cậu cũng muốn ẹ một căn nhà lớn, giống nhà của nhà họ Đồ vậy.

Thời gian trong đêm đen chậm rãi trôi qua, cậu từ từ thả lỏng, gần như cũng sắp ngủ. Nhưng đột nhiên, một tiếng kêu đau truyền tới.

“Đừng!”

Là giọng mẹ cậu!

39. Chương 39: Thời Niên Thiếu (piv)

“Đ*t! Ông bảo mày buông tay! Mày nghe không hiểu phải không? Buông tay ra!”

Cậu nhảy xuống giường, xông ra ngoài.

“Xin ông, tiền này tôi để trả tiền nhà, chúng ta đã nợ tiền thuê nhà mấy tháng rồi ”

“Ông quan tâm chắc! Mẹ nó! Con đàn bà này mày đúng là đáng đánh đòn!”

Dưới đèn đường, tên khốn kia thể nhưng lại dám đánh mẹ cậu. Cậu tức đỏ mắt, lập tức lao lên, kéo lão ta ra!

“Ông làm cái gì vậy? Buông mẹ tôi ra!”

“Đ*t! Thằng khốn! Dám ngăn ông? Mẹ nó mày muốn chết à!” Người đàn ông nồng nặc mùi rượu, nhìn thấy cậu, liền mồm nói ra những lời dơ bẩn, cú đấm đánh về phía cậu.

Cậu cúi đầu né tránh, không nhịn được đánh trả, đánh vào trên người người đàn ông.

Nhưng tên khốn này thân cường thể tráng, một cú đấm kia đối với lão ta mà nói căn bản không đau không ngứa, chỉ càng thêm chọc giận lão ta.

“Đ*t!” Người đàn ông nâng chân lên, đá cậu ngã sấp xuống đất.

Cậu đau muốn chết, nhưng vẫn nhanh chóng đứng dậy, lao về phía tên khốn kia, muốn đẩy ngã lão ta. Nhưng lão ta lại đấm thêm một cú, hung hăng đánh vào mặt cậu, đánh cậu lại ngã xuống.

Cậu cố gắng xoay tay lại, nâng chân đá lão ta nhưng vô ích, chỉ đổi được càng nhiều tay đấm chân đá cùng mắng chửi.

“Khốn kiếp! Dám đánh ông mày? Mày tưởng mày là ai? Mẹ nó! Nếu không có tao, con mẹ nó, mày có thể sống được đến bây giờ chắc! Đ*t! Mày với mẹ mày đều đáng đánh đòn như nhau!”

Mặc dù hai năm này, cậu cao lên một chút, nhưng thể hình hai người vẫn chênh lệch rất nhiều.

Cậu bị đánh đầu văng hoa mắt, trong miệng cùng mũi đều là máu tươi, cuối cùng chỉ có thể cuộn mình trên mặt đất, chịu đựng tay đấm chân đá như mưa. Trong lúc hoảng hốt, chỉ nghe tiếng mẹ thét chói tai khóc nức nở ở bên cạnh kêu lên.

“Đừng đánh! Đừng đánh tôi cho ông! Tất cả tiền đều cho ông ”

“Đừng cho lão ra!”

Cậu tức giận gào lên, người đàn ông lại đá thêm một phát vào mặt cậu.

“Đ*t! Mày nói cái gì?”

Trong ngõ nhỏ lặng ngắt như tờ, mọi nhà đều không ai dám ra xem.

Cậu tức tối trừng tên khốn kiếp kia, nhìn mẹ cậu nói: “Đừng cho lão ra! Mẹ cho lão ta chỉ cày khiến lão ta đến tìm mẹ mà thôi ”

“Mẹ nó! Tao làm thịt mày!” Người đàn ông nổi trận lôi đình, nâng chân lại đá túi bụi.

“Dừng tay! Đừng đá nữa, ông sẽ đánh chết nó mất!” Mẹ thét chói tai, lao lên kéo tên khốn kiếp kia ra.

“Tao muốn làm thịt nó!” Người nọ rít gào, trở lại tát cho cậu một cái.

Cậu bò lên, tức đỏ mắt, lại xông lên, nhưng cũng chỉ phí công.

Lần đó, người đàn ông kia đánh cậu đến ngất xỉu.

Bóng đen ập tới, cậu chỉ hận mình không đủ cao lớn.

***

Lúc tỉnh lại, không thấy người đàn ông kia nữa.

Mẹ quỳ gối bên cạnh cậu, khóc đến không thành tiếng. Khuôn mặt vừa sưng vừa đỏ, còn rách da, dính máu.

Cậu bò dậy, chỉ nhìn thấy đồ trong túi của bà toán loạn trên đất, còn có ví và túi tiền lương rỗng tuếch.

Cậu mở miệng muốn lên tiếng, lại ho ra một ngụm máu.

“A Lãng?” Bà khóc ướt đăm khuôn mặt, lo lắng hỏi: “Có sao không con?”

Cậu nhổ ngụm máu kia đi, nhìn bà, “Lão ta lấy tiền đi rồi. . . ?”

“Xin lỗi, xin lỗi. . .” Bà khóc xin lỗi cậu, nâng tay lau máu cho cậu.

Cậu gạt giấy vệ sinh trong tay bà, chỉ cảm thấy tức tối, không nhận được quát: “Không cần xin lỗi con! Mẹ cũng không làm gì có lỗi cả?”

Câu quát kia khiến bà rụt lại.

Nhìn bà bị đánh thâm mũi sưng má, vẻ sợ hãi hiện lên trong mắt, cảm giác tội lỗi đột nhiên trào dâng.

Cậu mím chặt môi, nhìn người mẹ nhỏ nhắn lại bị thương khắp mình, không khỏi lên tiếng, khàn khàn nói: “Xin lỗi, con không cố ý. . .”

Bà cố nặn ra một nụ cười vắn vẹo run rẩy, gần như khiến cậu muốn khóc.

Đáng chết! Cậu muốn bảo vệ mẹ!

Cảm giác ngọt ngào đọng đầy trong ngực.

Lúc trước, khi tên khốn kiếp kia bị nhốt vào tù, là lúc trong nhà bình yên nhất. Nhưng kể từ sau khi lão ta được thả, ba ngày hai bữa bà lại bị đánh, mỗi lần dù là tiền lương của cậu hay của mẹ đều bị lão ta cướp đi. Nếu còn tiếp tục như vậy, đừng nói là tiền thuê nhà ngay cả tiền ăn bọn họ cũng chẳng còn.

Cậu nhìn người phụ nữ trước mắt rõ ràng cũng còn rất trẻ, lại như già gấp đôi mẹ Đồ Ung, mở miệng nói: “Mẹ, chúng ta chuyển nhà đi!”

Bà sưng sốt một chút, như thể chưa bao giờ có ý nghĩ này trong đầu.

Nhưng cậu đã sớm nghĩ trăm ngàn lần, khi cậu nói ra khỏi miệng, chỉ cảm thấy làm vậy thật chính xác.

Cậu giữ chặt tay mẹ, nói: “Chúng ta rời khỏi đây, đi thật xa, đừng để lão ta tìm được! Cứ tiếp tục như vậy, có một ngày mẹ sẽ bị đánh chết mất!”

“Không được, ông ta sẽ tức điên . . .” Sắc mặt bà trắng bệch, yếu ớt nói.

“Mẹ quan tâm làm gì!” A Lãng mắng ra tiếng, vội vàng nói: “Chúng ta chuyển nhà, trốn đi, con sẽ chăm sóc ẹ, con sẽ lại đi tìm việc!”

“Không, ông ta sẽ tìm được chúng ta, lần trước ông ta tìm đến. . .” Bà run rẩy không ngừng, “Hơn nữa con còn nhỏ, con phải đi học. . .”

Cậu tức giận quát: “Học học! Đ*t! Đã là lúc nào rồi mà mẹ còn muốn con học cái cứt chó gì ”

Bỗng nhiên, bà tát cậu một cái.

Tiếng bạt tai, quanh quẩn trong đêm.

Cậu ngây người, chỉ thấy mặt bà trắng bệch, vô cùng đau đớn khóc mắng: “Không cho phép con nói bậy! Mẹ đã nói với con mấy trăm lần? Đừng học ba con! Học mới có tương lại! Con không học sau này muốn làm cái gì? Giống như ba con sống bụi chết bờ sao? Mẹ đau khổ cay đắng nuôi con lớn gần này, cho con tiền đi học, là muốn con có một ngày có thể ngẩng đầu, chứ không phải muốn con học những câu chữ bậy dơ bẩn đó!”

Cậu tức tối trừng bà, cắn răng nói: “Con không phải lão ta, con sẽ không giống như lão ta!”

Bà tức giận phần nộ bóp chặt hai tay, tiếng lớn rít gào với cậu.

“Con bây giờ chẳng khác gì lão ta cả!”

Nhìn mẹ, cậu chấn động không thôi. Trong nháy mắt, cậu nhìn thấy oán hận trong mắt bà.

Oán hận đối với cậu.

Con bây giờ chẳng khác gì lão ta cả!

Câu mắng kia văng vẳng trong ngõ hẻm yên tĩnh.

Bà vội bịt miệng mình, như muốn cản cậu nói kia lại, nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Oán hận, tức tối, áy náy, đau khổ, tất cả trong mắt bà, rõ ràng như thế.

Cậu nhắm mắt lại, nhịn đau, quay người đi.

“A Lãng. . .”

Tiếng mẹ cậu nghẹn ngào từ phía sau truyền tới.

Cậu không ngoái ngàng tới, dựa tường, chân thấp chân cao đi về phía trước.

“A Lãng. . . Con muốn đi đâu?”

Cậu cứ đi về phía trước, giây phút đó cậu rất muốn cứ đi như vậy đến tận cùng thế giới, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa. Nhưng lúc mẹ khóc lên tiếng, sợ hãi hồi, cậu vẫn dừng bước.

Không cần quay đầu cậu cũng biết giờ phút này trên mặt bà sẽ có biểu cảm thế nào.

Cậu không muốn quay đầu, không muốn nhìn thấy vẻ sợ hãi bị vứt bỏ trên mặt bà.

Cậu siết chặt nắm tay, lên tiếng.

“Con đi làm.”

Cậu nói rồi mới tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Tiếng mẹ khóc nức nở trong đêm như cái bóng theo sát không rời, nhưng bà không gọi cậu lại nữa, biết cậu còn mấy tiếng nữa mới phải đi làm, bà vẫn không gọi cậu.

Bà chỉ cần một lời cam đoan, cam đoan rằng cậu sẽ trở về.

Cậu cứ đi, cứ đi, máu trên khuôn mặt dần dần khô lại.

Đợi đến khi cậu bình tĩnh trở lại, cậu đã đứng ở trước nhà ăn kia.

Căn nhà lớn như mô hình, hoàn mỹ không giống thật.

Đứng trong công viên ven biển, cậu ngược nhìn căn nhà to lớn kia, hốc mắt không tự giác hơi hơi đỏ lên.

Mặc dù đã là đêm khuya, căn nhà kia vẫn bật một ngọn đèn nhỏ ấm áp.

Trước kia, cậu luôn cảm thấy gia đình hạnh phúc không tồn tại, nhưng bây giờ cậu biết nó có tồn tại.

Thật sự tồn tại.

Khát vọng, cậu nhìn căn nhà kia từ từ ngồi xuống bên gốc cây.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Cậu tức tối lau nước mắt trên mặt lại không thể nào ngừng được dòng nước mắt đang trào ra từ hốc mắt, đau khổ không chịu nổi, cậu vùi gương mặt đắm nước xuống đầu gối, khóc thê.

Đáng ghét! Sẽ có một ngày, cậu cũng có nhà của mình!

Giống như căn nhà này, vừa to vừa đẹp. Đến lúc đó, cậu nhất định sẽ không đánh vợ cậu, sẽ không đánh con cậu, cậu sẽ không giống tên vô dụng kia

Đêm thật sau.

Những ngôi sao vẫn lấp lánh trên bầu trời.

Cậu khóc mệt, bất giác nằm ngửa trên thảm cỏ, mệt mỏi nhắm hai mắt. Mặc dù cảm thấy thật có lỗi với mẹ nhưng cậu vẫn không nhịn được lén nghĩ.

Giả vờ mình là một đứa con trong ngôi nhà kia.

Đồ Hải Dương là cha cậu; Hà Đào hoa là mẹ cậu; Đồ Ứng là anh em của cậu...

Mà cậu chỉ vì không muốn ngủ ở trong phòng, cho nên ra đây nằm ngắm sao.

Nước mắt lại trào ra. . .

Cậu không lau đi, chỉ tiếp tục mơ, trốn tránh sự thật bị thương tàn khốc .

Ngày đó, cậu ngủ quên ở công viên, bị thuyền trưởng mắng té tát một trận, nhưng cậu cũng không để ý.

Cậu biết, trên đời này thật sự có gia đình hạnh phúc.

Sẽ có một ngày, cậu muốn mình có được nó.

Nhìn ngôi sao sáng ngời từ mặt biển bay lên bầu trời đêm, cậu nhin cơn đau và cơn choáng váng đáng sợ, khiêng từng rương từng rương cá, âm thầm thê.

Sẽ có một ngày, cậu cũng có gia đình hạnh phúc của mình!

Đến lúc đó, cậu sẽ dùng tất cả để bảo vệ nó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-tu-xinh-dep>